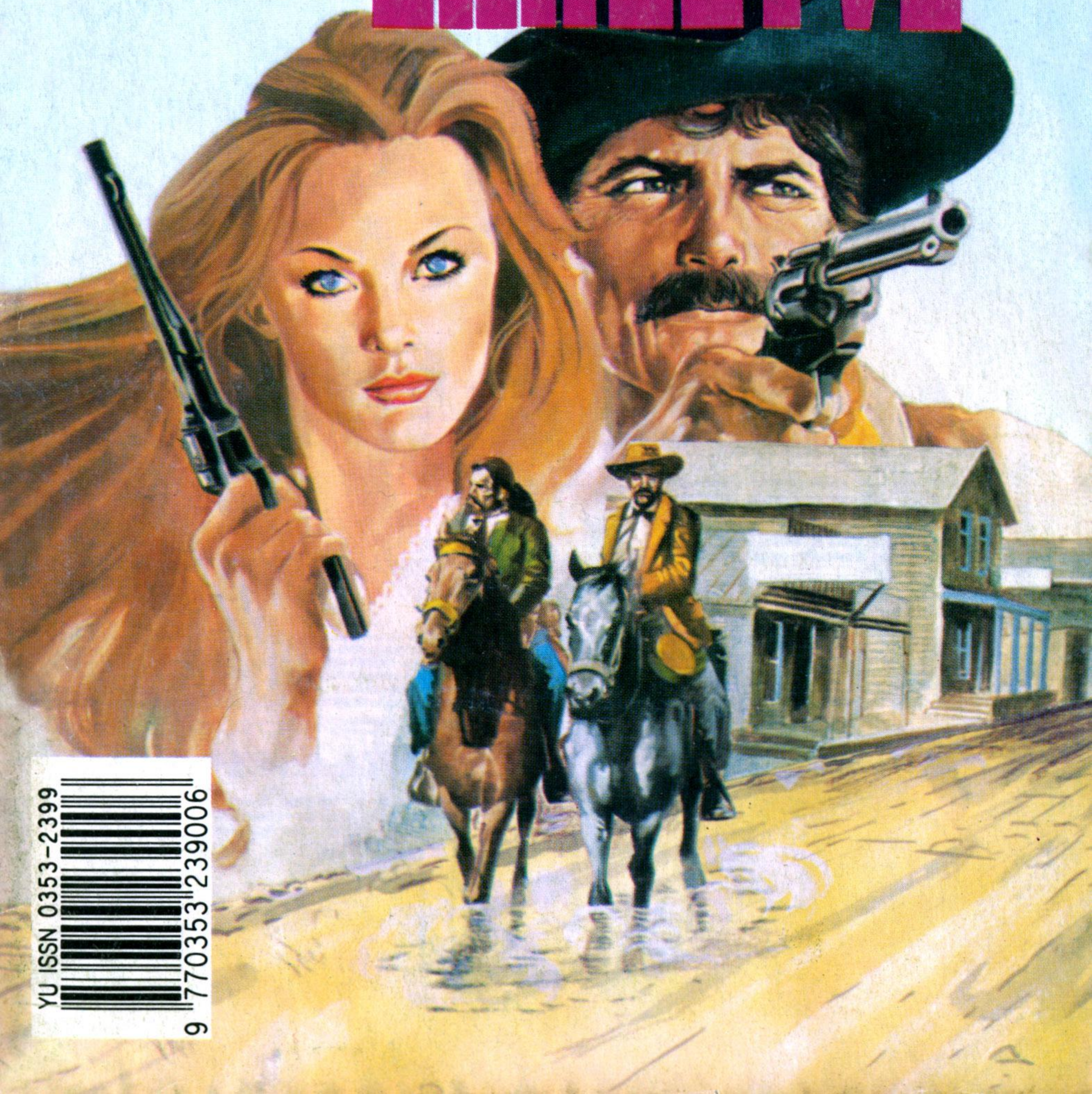

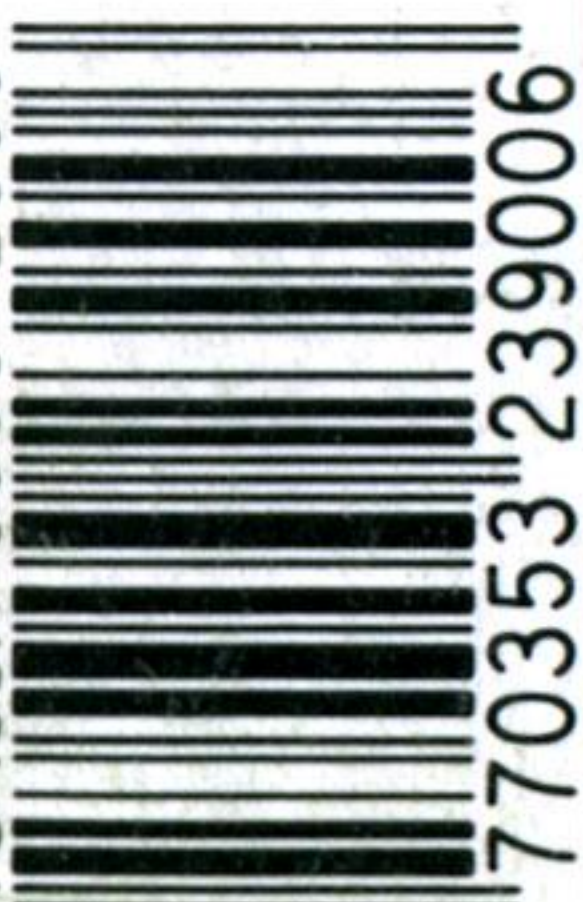
W. B. Longley

MOĆ

ZAKLETVE

YU ISSN 0353-2399

9 770353 239006

W. B. Longley

MOĆ ZAKLETVE

VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA

Glavni i odgovorni urednik: Milivoj Pašiček

Izdavač: NIŠPRO VJESNIK (v. d. predsjednika RO NIŠPRO Vjesnik
Vladimir Slijepčević)

– OOUR Informativno-revijalna izdanja (direktor Božidar Radman)

Predsjedavajući Savjeta: dr. Ivan Krtalić

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i
jedinstva 4

Telefoni: 041/526-099, 515-555 i 519-555

Telex: 21 121 YU VSK

Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.), Marija Jurela (ured-
nica), Pavle Lugarić (zamjenik gl. i odg. urednika), Milivoj Pašiček, Bi-
serka Pupavac (pomoćnik gl. i odg. urednika)

Tisak: OOUR Štamparska proizvodnja

Urednik: Ana Hrastović

Grafički urednik: Ivica Bartolić

W. B. Longley: Moć zakletve

Naslov originala: The Miracle of Revengle

Copyright: VPA

Recenzija: Miroslav Kiš

Prijevod: Tomislav Odlešić

Laso broj 838 izlazi 3. 11. 1989.

u nakladi od 60.000 primjeraka

I

Elizabeth Archr bijaše vrlo umorna i gladna. Posljednje je zalogaje svoje oskudne zalihe hrane pojela jučer, prije nego što je prešla granicu između Kansasa i Missouria. Pojma nije imala koliko je udaljena od najbližeg grada, no nadala se da nije daleko. Istini za volju, to nije bilo ni važno, jer je imala vrlo malo novca kojim bi mogla kupiti zalihe.

Po tisućiti puta otkad je otišla iz svog doma u Newtonu, u Kansasu, dotakne očev veliki kolt. Tim je revolverom ubila Billa Nolana. Prije toga nije nikada pucala iz njega. Ni poslije. Znala je da mora, ako namjerava pobiti i ostale Nolane, pogotovu Lesa, vježbati i naučiti pucati iz tog velikog revolvera. Ovaj put otvorenih očiju.

Potjera kobilu brže, znajući da će, bude li potanko razmišljala o onom što je postavila sebi kao cilj, vjerojatno briznuti u plač i obeshrabriti se. Ne smije misliti na to. Treba se samo upustiti u ono što je odlučila. Bez promišljenja.

Približavao se suton, a na vidiku nije bilo još nikakva grada. Budući da je teren bio ravan, mogla je vidjeti daleko a lako bi i razaznala

kakvu osamljenu kuću ili cijelo naselje.

Nije vidjela ništa.

Međutim, zrakom se širio miris koji je probudio u njoj nadu da će pronaći neko utočište i okrepu. Podsjetio ju je na glad od koje joj se grčio želudac.

Zamirisali su joj pržena slanina i kava. Čak se i kobila uznemirila.

— Sve je u redu, Cvijeta — reče ona kobilu i potapše je po vratu. — Pođimo tamo kamo nas vodi nos, pa ćemo vidjeti što ćemo naći.

Nadala se da će naići na neku kućicu i prijazne ljude koji će je pozvati unutra. Možda je kućica skrivena u kakvoj maloj udolini, pa se ne može vidjeti.

Zabrinula se zato što se vrlo brzo spuštao plašt tame, no kad se napokon smračilo, uvidjela je da joj mrak pomaže. Razaznala je sjaj logorske vatre i zaputila se prema njoj, odahnuvši zato što napokon ima pred sobom određen cilj.

Kad se približila logorskoj vatri, sjeti se kako je otac upozoravao njena brata da se nikada ne smije ujahati u tudi logor bez najave. Naravno, otac je vjerovao da takav

savjet nije potreban kćeri, ali je ona sjedila u blizini i čula njegove upute, te ih je zapamtila.

– Hej, ima li koga oko vatre? – dovikne ona, zaustavivši Cvijetu, i napeto osluhne dok je očekivala odgovor.

– Približite se – odgovori joj muški glas.

Smjesta se pokolebala i umalo odustala od logora u kojem je neki muškarac ili, možda, više njih, ali je naposljetku glad nadvladala strah. Doduše, kad se zaputila prema vatri, ruka joj je počivala na dršku velikog kolta.

Koliko je mogla vidjeti, u logoru je bio samo jedan čovjek i stajao je kraj vatre, pripremajući večeru. Sa strane je razabrala pokućarska kola i tri konja.

Ocijenila je da je čovjeku oko trideset i pet godina. Bio je visok i vitak, ali snažno građen. Imao je prijazno lice. Zapazivši da je uredno obrijan, začudila se. Muškarci se rijetko briju dok putuju kroz preriju. Opazila je da i on nju ocjenjivački gleda. Očito mu se svidjelo ono što je vidio, jer se nasmiješio.

– Dobra večer – pozdravi on kad mu se toliko približila da joj više nije morao dovikivati.

– Dobra večer – odvrati ona. Ne znajući što bi sada trebalo učiniti, čekala je.

– Sjašite s kobile dok se niste srušili od umora – prozbori on napokon. – Ako se ne varam, prijalo bi vam jelo.

– To je istina – odgovori ona i umorno sjaše. – Ponestalo mi je hrane i nadala sam se da ću naići na neki grad.

– Najbliži je grad udaljen odavde pola dana jahanja. Imate sreću što smo se sreli. Sjednite i osjećajte se kao kod kuće. Imam dovoljno jela.

– Hvala vam. – Htjela je sjesti, a onda se trgne i reče: – Moja kobilica...

– Sjednite i jedite, a ja ću se pobrinuti za kobilu. Koliko vidim, i ona se zaželjela hrane i odmora. Prenoćit ćete, dabome, ovdje.

Zagledala se u njega, pitajući se što mu to znači.

– Možete spavati u mojim kolima – reče on i osmehne joj se – a ja ću spavati vani. Nećete biti ni u kakvoj opasnosti. Ujutro ću vam objasniti kako ćete stići do najbližeg grada. – Vidjevši da se ona još koleba, nasmije se i doda: – Hajde, jedite. Nisam tako loš kuhar kao što mislite.

Napokon je počela jesti dok je on skidao sedlo s kobile i timario je. Zapazila je kako je nježan prema Cvijeti. Očito se dobro slaže s konjima.

Privezavši kobilu kraj lijepa konja i provjerivši je li joj dao dovoljno hrane, on se vrati k vatri i prihvati jela.

– Imate vrlo lijepu kobilu – reče. – Kako se zove?

– Cvijeta.

– Cvijeta – ponovi on. – Zgodno ime. A vi? Kako se vi zovete?

– Elizabeth – odgovori ona, zatim doda: – Liz... Liz Archer.

– Vrlo lijepo ime. Preljepo da bi se skraćivalo.

– Ipak, milije mi je kad me zovu Liz.

– Onda ću vas zvati tako, a vi mene zovite Tat.

– Tate... i kako još?

– Tate Gilmore. – Napeto ju je gledao kao da očekuje da će prepoznati to ime, ali se nije razočarao kad ga nije prepoznala.

Ispraznivši svoj tanjur, ona kriomice pogleda ostatke u tavi.

– Uzmite još – ponuka je on. –
Meni je dosta.

– Zaista?

– Samo jedite – ustraje on – i
popijte kave.

Dok je uzimala ostatke slanine iz
tave, on natoči kavu. Gledao ju je
kako brzo jede, kao da se boji da će
se on predomisliti i oteti joj slaninu.

– Čini mi se da ste gadno oglad-
njeli – prozbori on kad je pojela
sve.

– To se vidi, ha? – zapita ona
smeteno. Uzme šalicu kave i iskapi
je, a onda reče: – Nije baš pristojno
ni ženstveno što sam tako gutala
hranu.

– Ne brinite zbog toga. Dobro
znam kako je kad je trbuh prazan.

Ocjenjivački ga promatrajući, za-
pazila je brojne ožiljke na njegovim
šakama i licu i upala joj je u oči nje-
gova žilavost. Doživio je štošta u ži-
votu... koji, možda, ne traje samo
trideset pet godina kao što je u po-
četku pomislila. Najednom joj je ite-
kako smetalo što joj je zlaćana kosa
prljava i tijelo znojno i prašnjavo.

Kad je, na svoj izričiti zahtjev, oči-
stila posude i potom sjela da bi po-
pila još jednu šalicu kave, Tate
izrekne napokon ona pitanja koje
je očekivala: odakle je i kamo se
zaputila?

Već mu je odlučila, i prije nego
što ju je zapitao, ispričati istinu. I-
ako je za nju bio stranac, osjećala se
ugodno uz njega. Htjela je kazati
istinu.

– Krenula sam u lov.

– U lov? – ponovi on. – Što
lovite?

– Neke ljude – odgovori ona i
nastavi pričati prije nego što se
mogao našaliti i reći joj kako je
prelijepa da bi jurila za muškarcima.
– Pobili su mi obitelj, pa ću sa-
da ja ubiti – njih.

Nekoliko ju je trenutaka proma-
trao netremice, a onda mu oči pri-
jeđu s njena lica preko bujnih grudi
na struk. Pomislila je već da ga je
pogrešno procijenila.

– Zar ovim? – upita on tada, te
je shvatila da joj gleda revolver za
pojasom.

– Da, odgovori ona i pogleda za
tren oružje, zatim uperi oči opet u
njega.

– Jeste li se već služili njime? –
zapita on i ispruži ruku. Oklijevala
je, zatim izvuče kolt i preda mu ga.

– Upotrijebila sam ga – odgovo-
ri ona dok ga je pregledavao.

– Ubila sam njime jednog čovje-
ka.

Kad ju je pogledao, za tren je po-
mislila da je smatra lažljivicom.

– Htio bih čuti vašu priču od po-
četka – prozbori on napokon.

O tom nije pričala još nikomu ot-
kad joj je stradala cijela obitelj.
Međutim, njemu ispriča što se zbilo.

* * *

Bila je zaručena s Jackom Mar-
shallom, momkom sa susjednog
ranča, pričala je. Odrasli su zajed-
no, pa su ga njezini otac, majka i
brat smatrali već članom obitelji.
Činilo se sasvim prirodnim da se
njih dvoje vjenčaju.

Jednog dana, dok su ona i majka
pripremale vjenčanu haljinu, Jack
je otišao u grad i više se nije vratio.
Došao je šerif i obavijestio ih da se
Jack upustio u revolveraški dvoboj
sa spretnim Billom Nolanom, te je
poginuo.

– Jack nije bio revolveraš! – do-
viknula je tada šerifu. – Taj ga je
čovjek ubio hladnokrvno! To je
umorstvo!

– Smiri se, djevojko – kazao joj
je šerif Ethan Lowe. – Saberi se.
Tvoj se momak posvadio s tim No-

lanom i obračunali su se na ulici, u poštenoj borbi.

— Nije moguće! — uzviknula je dok su joj niz lice tekle suze. — Nije moguće da je mrtav.

— Mrtav je, Liz — kazao je šerif. — Žao mi je.

Plakala je neko vrijeme u majčinu zagrljaju dok ju je otac držao za rame, a onda je otišla u svoju sobu.

— Treba da bude neko vrijeme sama — rekla je majka ocu i pustili su je da u miru sredi misli.

Iskoristila je prvu priliku, dok joj je obitelj bila izvan kuće, i zgrabila očev kolt, težak i prevelik za nju, te otišla u grad i potražila Billa Nolana.

Našla ga je u salunu. Znala je da je to on, jer se još glasno hvalisao što je ubio onog »malog seronju«.

Čvrsto je uhvatila revolver objema rukama, uperila ga Nolanu u leđa i doviknula mu neka se okrene.

— Ubio si mi zaručnika! — vrišnula je dok su je u očima pekle suze.

— Dovraga, curo — kazao je Nolan, nasmiješivši joj se široko i podrugljivo — što ćeš s tim golemim revolverom? Pretežak je za tebe. Uostalom, učinio sam ti uslugu, curo — nastavio je i krenuo prema njoj dok je još govorio. — Nisam ustrijelio čovjeka, nego kukavca ...

U tom je trenutku zažmirila, napela kolt i povukla okidač velikog revolvera. Metak je pogodio Nolana u desno rame, okrenuo ga ustranu i odbacio prema šanku. Liz je uslijed trzanja kolta zateturala natraške. Činilo joj se kao da su joj popucale kosti u zglobovima, ali je, ipak, ponovo napela kokot objema palcima i odlučno uperila revolver.

— Prokletnice — progundao je Nolan, očiju zamućenih od boli, a Liz je opet povukla okidač, napela

revolver i ponovo opalila ... još jednom i još jednom ... sve dok kokot nije udario u prazno.

Bill Nolan se ispružio na prашnom podu, s tri metka u sebi; bilo je pravo čudo što ga je pogodila toliko puta. Nasreću, ostali meci nisu naudili nikomu u salunu, već su se zabili u pod i zidove.

Prišavši ustrijeljenom čovjeku, Liz Archer se zagledala u njega, dok joj je prazni revolver visio u mlohavoj ruci. Tad se okrenula i izišla.

* * *

Kad je doznao što se dogodilo, šerif je lako pronašao Liz Archer. Bila je s roditeljima na pogrebu zaručnika.

— Jime — obratio se šerif Ethan Lowe njenu ocu — vjerojatno znaš zašto sam došao.

— Nije teško odgonetnuti, Ethane — odvratio je Jim Archer i dotaknuo šerifovu ruku. — Shvati što je djevojka proživjela.

— JiIme — rekao je šerif — razumijem sve to, no moram je uhapsiti.

— Ne smiješ je strpati u zatvor — uzrujao se Jim Archer. — Ne smiješ!

Lowe je pogledao djevojku, koja je plakala na majčinu ramenu, i protrljao je bradu.

— Slušaj, Jime — progovorio je napokon — ako je zadržiš na ranču dok ne stigne sudac ...

— Hvala ti, Ethane — rekao je Lizin otac. — Hvala ti.

— Dobro — promrmljao je šerif Ethan Lowe — sve je u redu.

Pogledavši još jedanput Liz Archer, pomislio je kako takva lijepa djevojka ne bi smjela nikada plakati.

* * *

Kad su ostali članovi obitelji Nolan ... otac Gus i braća Joe, Blue i

Les ... doznali što se zbilo, otišli su iz Teksasa i zaputili se prema Newtonu u Kansasu.

* * *

Nekoliko minuta prije nego što su se Nolani pojavili na ranču Archerovih, tjedan dana poslije smrti Jacka Marshalla i Billa Nolana, Liz je zamolila majka da ode u podrum po neke začine za večeru.

Liz je bila još u podrumu kad je Les Nolan razvalio nogom kućna vrata i Nolani su otvorili vatru na njezinu obitelj.

– Ovdje su samo stari, stara i dečko – čula je kako govori osoran glas.

– Gdje je cura, vrag je odnio? – zapita drugi glas. Lizi zastane dah.

– Ne znam, oče. Da je potražimo?

– Ne, Lese – kazao je Gus Nolan, jer mu je na pamet palo nešto bolje.

– Ne, nećemo je tražiti. Neka se vrati kući i nađe pobijenu obitelj. Neka osjeti kako je to i shvati da je svemu ona kriva. – Oklijevao je, zatim je dodao: – Neka pati. Hajdemo Joe. Hajdemo Blue. Ovdje smo završili svoje.

Liz je ostala dugo u podrumu i tek tada se usudila izići.

Svi su bili mrtvi. Otac, majka i osamnaestogodišnji brat Danny. Pobili su ih Nolani! Baš kao što je i Jacka ubio Nolan. Osvetila je tu smrt, pa će i ove.

Hodala je po kući ošamućena, skupljala je odjeću i zalihe, zaboravivši da ne smije otići s ranča, a kamoli iz grada.

Naposljetku je uzela očev kolt, onaj kojim je ustrijelila Billa Nolana.

Pobit će i ostale. Istim oružjem. Zaklinjala se Liz.

Pogledavši još jednom mrtvu obitelj, otišla je iz kuće. Osedlala je ko-

bilu. Cvijetu i krenula u potragu za Nolanima. Zaklela se da neće odustati dok svi ne izginu.

Dok se udaljavala od svog doma, odjekivao joj je u glavi Nolanov glas i govorio joj da je svemu ona kriva. Jednog će dana i on osjetiti kako je kad se izgubi cijela obitelj ... Les, Joe i Blue bit će svi mrtvi.

* * *

– Čvrsto ste odlučili učiniti to, Liz? – zapita je Tate pošto ju je šutke saslušao.

– Jesam – odgovori ona, podigavši glavu i boreći se sa suzama.

– Držat ću se zakletve!

– Onda se pošteno odmorite.

– Zašto?

– Zato što ću vam ujutro pomoći.

– Kako?

– Naučit ću vas kako se puca, Liz. – Digao se ne vrativši joj revolver. Kad je zatražila oružje, reče joj:

– Ne, nećete pucati iz ovog kolta. Ne bi vam izdržali zglavci. Imam nešto prikladnije za vas. Pokazat ću vam ujutro. Sada se odmorite.

Poslušala ga je i otišla u njegova kola na spavanje. Kad se popela u njih, shvatila je kako će joj pomoći. U kolima su visjeli o klinovima razni revolveri i opasači. Tate, očito, trguje oružjem ili ga izrađuje, pa će joj pokazati kako se pravilno upotrebljava revolver.

Najednom joj se činilo da njena potraga za Nolanima neće biti sasvim uzaludna. Uzbudila se toliko da je vjerovala da neće moći zaspati, ali je, usprkos svemu, uskoro utonula u san.

II

Ujutro, nakon doručka koji je skuhala Liz, Tate donese neki revolver i pruži joj ga.

– To je »colt paterson«, manjeg

kalibra od vašeg. Uzmite ga i provjerite kako vam leži u ruci.

Začudila se koliko je lakši i manji od očeva kolta i kazala je to.

— Jest, manji je i lakši — složi se on — ali može, ako se upotrebljava kako treba, biti podjednako opasan. Ako vam se sviđa, poklanjam vam ga, i naučit ću vas kako se upotrebljava.

— Ne znam što da kažem.

— Recite uzimate li ga ili ne.

— Uzimam.

— Onda zakopčajte ovo — reče on, pruživši joj opasač. — On pristaje uz revolver. — Kad je zakopčala opasač oko bokova, reče joj: — Sada spremite revolver i počnimo.

Spustila je kolt u korice, a on je namjestio limenke i boce kako bi ih mogla gađati novim oružjem.

— Prije svega, morate naučiti pogadati cilj bez svjesnog ciljanja — savjetovao joj je.

— A što je s brzim izvlačenjem oružja? — zapita ona, potegnuvši kolt iz korica.

Tate odmah ispruži ruku i uhvati revolver.

— Moram vam reći nešto vrlo važno — prozbori, držeći se veoma ozbiljno. — Prvo što treba da naučite jest da ne smijete nikada ... zapamtite, baš nikada ... izvući revolver iz korica osim ako ga namjeravate upotrijebiti ili očistiti. Potegnete li oružje, Liz, ljudi će, sasvim razumljivo, pomisliti da ga kanite upotrijebiti. Budete li ga izvlačili, iz korica i onda kad ga ne budete namjeravali upotrijebiti brzo ćete stradati.

— Oprostite — promrmlja ona i vrati revolver u korice.

— Ne ispričavajte se — odvrati on. — Samo zapamtite što sam vam rekao i ne obraćajte posebnu pažnju brzom potezanju oružja. Ono

nije ni približno važno kao pogadanje cilja. Vidio sam svojim očima mnogo brzih revolveraša koji su poginuli zato što su promašili prvim hicem.

— Razumijem.

— Dobro. Onda počnimo.

* * *

Liz Archer je cijeli taj dan gađala boce, limenke, drveće i kamenje, neprestano slušajući što bi joj rekao Tate i pažljivo pamteći upute.

Postepeno je uvidjela da Tate Gilmore nije običan trgovac ni oružar. Stekla je dojam da on zna sve o oružju. Međutim, učinilo joj se čudnim što nije, učeći je o pucanju, nijednom povukao svoj revolver i na djelu joj pokazao kako se to radi.

Za večerom mu je to spomenula.

— Kao što sam vam rekao, Liz — objasni on — vadim revolver samo ako moram. On nije igračka. Ne igram se; ne gađam mete. To se ne može primijeniti na vas jer vi tek učite. Ne razbijajte sebi glavu pitanjem znam li ja pucati ili ne. Usredotočite se samo na učenje.

Od tog je trenutka bila uvjerena da je Tate pravi čarobnjak što se tiče revolvera, jer se ne mora ni pred kime dokazivati. Takvom je htjela postati i ona.

Nakon dva dana uporne vježbe, počela je prilično redovito pogadati ciljeve. To je zaista bilo lako, kao što ju je neprestano uvjeravao.

— Izaberi cilj i zatim uperi revolver kao prst — govorio joj je. — Imaš izvrsne reflekse i izvrsno oko, Liz. Kao rođena si za ovo.

Trećeg je dana, upotrijebivši svoju odjeću i nekoliko dugih grana, napravio strašilo za ptice u čovječjem obliku kako bi ga ona mogla gađati. Čak je metnuo na strašilo opasač, s revolverom u koricama.

— Kad se nađeš nasuprot naoru-

žanu čovjeku – tumačio je – njegove će ti oči otkriti sve, no ne smiješ se usredotočiti samo na oči. Svakako mu ih promatraj, ali gledaj i ruku kojom će posegnuti za revolverom, i ne dopusti da ti odvuče pažnju bilo kakva njegova kretnja, ni bilo što drugo oko tebe. – Netremice je promatrajući, napomene: – Usredotoči se!

Polako pride strašilu i dodirne mu prstom prsa.

– Evo, ovdje treba da ga pogodiš – reče. – Usred grudi. – Raširi ruke i obuhvati njima gornji dio tobožnjeg revolveraša. – Trup je najširi dio tijela. Ne umišljaj sebi da možeš pogoditi podlakticu ili šaku. Gađaj najveću metu, jer ćeš, možda, stići ispaliti samo jedan hitac, pa on treba da naudi protivniku što više. – Vrativši se do nje, stane iza nje i reče: – Kada ti dadem znak, povuci oružje i opali. Pogodi ga usred prsiju.

Raskoračila se i rasporedila težinu kako ju je učio. Objesila je ruku blizu revolvera i čekala ne odvajajući pogled od grudi strašila i zamišljajući pogodak.

– Sada! – vikne Tate. Povukla je oružje i opalila, te poleti uvis komadić »glave«¹ strašila. – Spremi kolt u korice i pripremi se! – reče joj odrješito Tate dok je smeteno buljila u strašilo. – Ne uzbuđuj se zbog takva promašaja.

Spustila je revolver u korice i ponovo se pripremila, osjećajući da se zacrvenjela od poniženja.

Tjerao ju je malone cijeli dan da puca, puni revolver i opet puca dok nije pet od šest metaka počelo pogadati lutku u prsa.

– Sutra ćeš, vjerojatno, pogadati cilj svim mecima – rekao je u predvečerje.

Potkraj tjedna znala je već spretno povući kolt i pouzdano pogoditi metu u koju bi ga uperila.

– Ne ciljaj – neprestano joj je nastojao utuviti u glavu. – Uperi revolver tako kao da je njegova cijev produžetak tvog prsta.

Potkraj tjedna je začuđeno tresao glavom, gledajući je.

– Nevjerojatna si – reče joj. – Doduše, ne bih ti to smio govoriti. Nemoj misliti da si već tako sposobna da se više ne moraš koncentrirati.

– Razumijem.

– Znam da razumiješ – reče on.

– Samo zapamti što ti govorim.

– Hoću.

Pamtila je sve što ju je taj neobični čovjek učio tokom tjedna i sve više je uživala. Nesumnjivo joj je godilo što je njegov »učenik«, dok ne bi počela razmišljati o prilikama u kojima će iskoristiti stečeno znanje. Tad se više nije osjećala osobito ugodno.

Za vrijeme večere, promatrala ga je i pitala se da li ga privlači. Znala je da je zgodna... zapravo, znala je da je lijepa, dugačke zlaćane kose i bujna tijela. Muškarci su je pogledavali još od četrnaeste godine.

– Naučio sam te sve što znam, Liz – progovori on i trgne je iz razmišljanja.

– Hvala ti, Tate.

– Znam da si mi zahvalna, dušo, no htio bih da mi učiniš nešto za volju.

– Što? – zapita ona i, nagnuvši se naprijed, obuhvati rukama koljena.

– Htio bih da dobro promisliš o onom što namjeravaš. Nije zabavno ubiti čovjeka niti je lako. To bi ti moglo izmijeniti cijeli život.

– Već sam ubila jednog čovjeka – podsjeti ga ona. – Uostalom, ži-

vot mi se promijenio kad su mi Nolan pobili obitelj i... momka za kojeg bih se udala.

– Dušo, Les Nolan je iskusan revolveraš. Usprkos svemu što sam te naučio, vjerojatno će te ustrijeliti prije nego što uspiješ izvući revolver iz korica.

– Prilično sam brza, Tate.

– Znam, znam – reče on i osmijehne joj se. – Ipak, poslušaj me, hoćeš? Razmisli. Ništa drugo ne tražim.

– Dobro, Tate – odvrati ona, samo zato da bi mu ugodila – razmislit ću.

Nakon toga se digla i sjela podalje od vatre. U tišini joj se bol činila gotovo čujnom. Imala je dojam da će provaliti iz nje. Iznenada se nađe kraj nje Tate i položi joj ruku na rame. Čudnovato joj je godio njegov dodir i srce joj je brže zakucalo.

– Želiš li razgovarati? – upita on.

Zatresla je glavom.

– Hvala ti, ali ne želim. Budem li razgovarala o tom, mogla bih se predomisliti, a to ne smijem učiniti.

– Zar bi to bilo tako strašno? – upita on, trljajući joj rame. To joj je milovanje godilo, ali ju je i uznemirilo. Nije još bila prisna ni s jednim muškarcem, a Tate je, bez sumnje, upoznao već mnogo žena.

Da je Jack ostao živ, ona više ne bi bila djevica. Bila bi sada udana žena, pa bi s Jackom...

– Hej, ti me ne slušaš – uzvikne Tate.

– Što? – trgne se ona. – O, oprosti. Odlutale su mi misli.

– Liz, pokušaj zaboraviti ono što se zbilo, barem privremeno.

– Teško mogu zaboraviti – odvrati ona i nesvjesno se nagne prema njemu. – Vrlo teško.

– Mogao bih ti pomoći, Liz – re-

če on, položivši joj ruku i na drugo rame. – Mogao bih ti pomoći da zaboraviš, bar večeras.

Uhvati joj lice rukom, sagne se i poljubi je. Zapanjeno se trgnula kad su je dodirnule njegove usne.

– Nemoj, molim te – šapne mu.

– Zašto? – zapita on. – Što ne valja u tom?

– Nisam... nisam još nikada...

– Bila s muškarcem? – zapita on, trljajući joj nadlaktice.

– Nisam.

– Možda ti je baš to potrebno, Liz. Moglo bi ti pomoći. Mnoge žene odrastu kad... kad postanu prave žene.

Zar treba da odrastem, mislila je, da bih uspjela?

– Ne mogu – promucala je usplahireno.

– Dopusti mi da ti pomognem – reče on. Otkopča joj gornje puce na košulji, zatim, sljedeće, a ona ga dalje nije mogla spriječiti. Činilo joj se da se ne može ni pomaknuti, dok joj je srce tako udaralo da se bojala da će ga i on čuti.

Ispod bluze nije imala ništa, pa joj njegove ruke brzo pronadoše dojke. Imala je dojam da joj koža žari, a bradavice joj, čim ih je dotaknuo, otvrdnuše.

– O, bože – prošapće i pokuša uzmaknuti. – Ne mogu, Tate...

– Bojiš se?

– Da – izustila je tiho, kao da se stidi. Međutim, nije mislila da je posrijedi stid. Taj čudni, njoj nepoznati osjećaj... zapravo je žudnja! Ona želi da je dodiruje!

– Vjeruješ li mi? – zapita on.

– Vjerujem.

– Onda se opusti. Neću ti učiniti ništa nažao.

Glas mu je bio tako blag i smirivao je da se pokušala opustiti. Svukao joj je košulju preko ramenâ i,

razgolitivši prsa, prešao je dlanovima preko nabreklih bradavica. Osjećala se divro. Nije se zabrinula zbog toga što postepeno gubi vlast nad sobom. Bio je to za nju novi uzbuđujući doživljaj.

– Nisam ni sanjala da može biti tako lijepo – prošapće ona kad je prohujala oluja osjećaja i kad se ispružio kraj nje.

– Idući put bit će još ljepše.

– A, ne može biti ljepše – reče ona i priljubi se uz njega.

Tate se tiho nasmije i tada joj se zagleda u oči.

– Nesumnjivo ćeš imati jednu prednost pred onima koje ćeš izazvati na revolveraški dvoboj.

– Kakvu prednost?

– Tko god pogleda te tvoje lijepe i blage oči – odgovori on – neće te shvaćati ozbiljno... dok ne bude već prekasno. Da, tako ti je to, moja Blagooka.

Prvi put ju je netko nazvao »Blagookom«. Nije ni slutila da će joj ta riječ ostati nadimkom do kraja života i upotrebljavati se više nego njeno pravo ime.

III

Sutradan ujutro su se razišli.

– Razmisli o onom što sam ti kazao, Liz – reče joj Tate kad su se pogledali posljednji put, ona sjedeći na konju a on se popevši već na kola. – Predomisli se, molim te, dok nije prekasno.

– Već je prekasno, Tate. Zakletva me tjera dalje. Međutim, neću nikada zaboraviti koliko si mi pomogao.

– Ni ja neću zaboraviti dane što sam ih proveo s tobom – odvrati on. – Nadajmo se da nisam pogriješio učeći te revolverskoj vještini.

– Posegne iza sebe i izvadi iz kola nešto zgužvano. – Ovo sam naba-

vio negdje, a neću nikada upotrijebiti. Htio bih to pokloniti tebi.

Namrštivši se, Liz pruži ruku i uzme dar. Opazi da je riječ o jarko-narančastoj marami, napravljenj od vrlo glatka materijala.

– Lijepa je.

– Svileni je – reče on. – Ja ne bih nikada nosio takvu maramu, no tebi će izvrsno pristajati.

– Hvala ti, Tate – izusti ona, suznih očiju. Svezala je maramu oko vrata i tad mu se nasmiješila. – Uvijek ću je nositi.

– Sjeti se mene kad god je budeš pogledala.

– Sjećat ću te se i bez nje.

Kad mu je pružila ruku, nježno ju je stisnuo i sjetno pomislio – koliko je snažna moć zakletve!

* * *

Zaputila se prema najbližem gradu u Missouriu, dok je Tate krenuo prema granici Missouria i Kansasa. Dao joj je zalihe novca tako da može kupiti odjeću u gradu Clearwateru. Zasad nije htjela razmišljati o tom kako će zarađivati novac kad potroši ovo što ima.

Mora negdje započeti potragu, a Missouri joj se činio najprikladnijim jer je susjedna država. Zaključila je, a s tim se složio i Tate, da su Nolani, pobivši joj obitelj, odlučili što prije nestati iz Kansasa, a Missouri je najbliži.

Tek dva tjedna nakon rastanka s Tateom Gilmoreom, napokon je pronašla jednog Nolana.

Ujahavši u Oberon, u Missouriu, ugledala je pred salunom konja sa žigom »N«. Odmah je zaustavila Cvijetu i privezala je za prečku.

Ulazeći u salun, sjetila se onih trenutaka kad je prošli put bila u salunu, prije nekoliko tjedana, držeći objema rukama očev veliki revol-

ver i žmirečki pucajući u Billya Nolana.

Ovaj put će joj oči, čvrsto je odlučila, biti širom otvorene.

Čim je koraknula u salun, privukla je pažnju. Nije se baš često mogla vidjeti samouvjerena mlada djevojka s revolverom o boku. Svi su gosti naglo zašutjeli i zagledali se u nju.

— Komu pripada onaj konj vani sa žigom »N«? — zapita ona, iskoristivši tišinu.

— Meni — progovori jedan gost bez oklijevanja.

Prije je namjeravala pitati vlasnika što znači »N«, no sada je zapazila prema čovjekovu licu da je riječ o jednom od Nolana. Jasno se vidjela sličnost. Odmjerio ju je pogledom od glave do pete, kao i svi ostali u salunu, i očito nije znao tko je ona. Ali, ona je znala njegovo prezime. Bio je nekoliko godina stariji od Billya Nolana, no sličio mu je gotovo kao jaje jajetu.

— Koji si ti? — zapita ona.

Nakesio se i pogledao ljude oko sebe.

— Kako to misliš? — prozbori.

— Znam da si Nolan. Ali koji?

Sada se već zbunjeno namrštio.

— Ja sam Joe Nolan — odgovori.

— Što se to tebe tiče?

— Joe Nolan — ponovi ona.

— Tako je, dušo — izusti on, zabavljajući se. Nije izgovorio riječ »dušo« onako kako ju je izgovarao Tate Gilmore. Iz njegovih je usta zvučala prljavo.

— Došla sam te ubiti — otkrije mu ona.

— Zaista? — On joj pokaže na razmjerno malen kolt o boku i doda: — Pucat ćeš iz te igračke u mene?

— Jest, u tebe ću pucati iz ovog revolvera — odbrusi mu ona — no

možda se sjećaš da sam protiv tvog brata Billya upotrijebila veliki revolver, »colt walker«, kad sam ga ustrijelila u Newtonu, u Kansasu.

Joe Nolan se više nije zabavljao. Odgurne se od šanka i uspravi. Gleđao joj je dugačku žutu kosu i mrštio se promatrajući joj lice, dok se nastojao prisjetiti da li ju je već negdje vidio. Dabome, nije ju još nikada vidio, ali su mu je, bez sumnje, opisali kad mu je stradao brat. Na licu mu se vidjelo da je naslutio tko je ona.

— Dat ću ti priliku, Nolane — reče ona. — Pustit ću te da prvi povučeš oružje.

Svi u salunu prasnu u smijeh osim Joe Nolana, koji nije bio načistu smiju li se njoj ili njemu.

— Hajde, momče — reče mu barman, smijući se — potegni revolver na tu ljepoticu blagih andeoskih očiju.

Čula je kako se opet spominju njene blage oči, ali je bila previše zauzeta da bi obratila pažnju tim riječima. Prisjećala se svega što ju je naučio Tate, te se usredotočila na Nolanove oči i ruku kojom će po-segnuti za oružjem.

— Što čekaš, Nolane? — prozbori ona, ustuknuvši korak-dva. — Zar se bojiš povući revolver na ženu? — Potom doda: — Ženu koja ti je ubila onog podlog brata.

— Ubila si Billya! — izusti Nolan, kolebajući se što bi trebao učiniti.

— Jesam — prizna ona. — Sada ću ubiti tebe i sve ostale Nolane. Neću mirovati dok vas ne istrijebim.

Nolan najednom shvati da će se morati suprotstaviti toj djevojci, inače će ga ljudi u salunu ismijati.

— Slučaj, curo — prozbori — kad ja obavim svoje s tobom, vrlo ćeš teško izvršiti svoju zamisao i pobiti

sve Nolane. Ako si, kao što veliš, upravo ti ona kuja koja je ubila Bilya, tada ću te ubiti i uživati pritom. Možda ću, zapravo, najprije uživati s tobom malo drukčije.

Korakne prema njoj i iznenada posegne za oružjem. Dogodilo se to upravo onako kako joj je opisivao Tate. Opazila je namjeru u očima djelić sekunde prije nego što mu se trznula ruka, a potom joj se činilo da mu se ruka spušta vrlo sporo, tako sporo da je imala vremena napretek da povuče revolver i ispali prvi hitac.

Uperila je kolt prije nego što je Nolan izvukao svoj revolver sasvim iz korica i ispallila je dva metka protivniku u prsa, baš kao što ju je Tate naučio. Napela je kokot dok je još izvlačila revolver, pa je, kad je uperila ispred sebe kolt u Nolana, samo potegnula okidač. Poslije prvog hica napela je opet munjevito kokot i ispallila drugi metak. Rupe su bile tako blizu jedna drugoj da su se mogle pokriti kartom.

Joe Nolan se stropošta na pod, mrtav kao i njegov mladi brat Billy.

Nije namjeravala pričekati šerifa i odgovarati na njegova pitanja. Budući da je imala dovoljno zaliha, mogla je odmah odjahati iz grada.

Spusti revolver u korice i pogleda zabezeknuta ljude oko sebe, koji su gledali čas nju, čas poginuloga na podu.

— Ako šerifa ili bilo koga drugog bude zanimalo tko ga je ubio — obrati im se — kažite da je to učinila Blagooka. — Prišavši vratima, okrene se i doda: — Vrlo sam zahvalna.

IV

Prošla su dva mjeseca prije nego što je Liz Archer... sada poznata u

Missouriu kao Blagooka... naišla opet na kakav — takav trag Nolanovih.

Otišla je iz Missouria prije mjesec i pol dana, ali su još dopirale do nje priče o plavokosoj djevojci koja nosi narančastu maramu i munjevito poteže revolver. Postala je neka vrsta junakinje.

Jašući kroz Arkansas, doznala je da je Les Nolan ubio nekog čovjeka u Fort Smithu i da ga je sudac Parker oslobodio. To joj se činilo čudnim, jer se sudac Parker proćuo svojom strogošću i brojnim vješanjima krivaca. Kako se moglo dogoditi da netko ubije nekoga usred Fort Smitha, a sudac Parker ne pošalje krivca na vješala?

Bio je to prvi nagovještaj da Nolani nisu obićne skitnice i revolveraši.

* * *

Kad je ujahala u Fort Smith, zapazila je odmah pred sudnicom vješala. Naježila se i, projahavši mimo, potražila hotel.

Za proteklih se dvaju mjeseca naućila brinuti o sebi. Kad bi joj pone-stalo novca, zaposlila bi se i ponekad bi radila ono što je inaće predviđeno samo za muškarce. Bila je spremna na sve kako bi mogla nastaviti potragu za Nolanima.

Privremeno je imala toliko novca da je mogla prenoćiti u hotelu i okupati se. Međutim, prije toga će smjestiti Cvijetu u konjušnicu i provjeriti je li Les Nolan još u gradu. Ako jest, tad neće gubiti vrijeme na kupanje i unajmljivanje sobe, nego će ga ustrijeliti čim ga pronađe. Ako više nije u Fort Smithu, unajmit će sobu i okupati se, te ujutro krenuti opet za njim.

Predajući Cvijetu konjušaru, zapazi da on pogledava narančastu maramu koju joj je poklonio Tate i

upita se jesu li priče o Blagookoj doprle već dovde. Možda ju je konjušar, jednostavno, gleda kao i svi muškarci. Pa ipak, nije htjela ništa prepustiti slučaju i izvrnuti se opasnosti. Prije izlaska iz konjušnice, gurne maramu pod ovratnik košulje tako da se više nije vidjela.

Svjesna svog izgleda, dobro je znala da ne može ući u salun da ne privuče pažnju, imala oko vrata narančastu maramu ili ne, no saluni su svugdje najbolji izvor podataka. Ako bi sklupčala kosu pod šešir ili je spustila pod ovratnik ne bi li se doimala poput mladića, to joj ne bi pomoglo, jer ju je odavalo tijelo upadljivim ženskim oblinama. Morat će se, zaključiti, poslužiti tim dragocjenim izvorom podataka ne privlačeći preveliku pažnju. Valjda će joj to poći za rukom.

Gdje bi drugdje mogao biti čovjek poput Lesa Nolana dok je u gradu? Zacijelo je odsjeo u hotelu; odluči promijeniti plan i otići najprije tamo.

– Izvolite? – obrati joj se susretljivo mlad recepcioner, otvoreno pokazujući divljenje dok ju je gledao.

- Htjela bih sobu.
- Na koliko dana?
- Samo za jednu noć.
- Dobro, gospodice.

Mladić zbunjeno potraži pero i pruži joj ga da bi se mogla upisati u knjigu gostiju, zatim žurno okrene knjigu prema sebi kako bi joj mogao pročitati ime.

- Gospodica Archer – izusti.
- Tako je.
- Izvolite sobu broj tri, gospodice Archer – reče on i pruži joj ključ.
- Ta je soba najljepša u hotelu.
- Bila bih zadovoljna bilo kojom sobom – prozbori ona snuždeno dok je uzimala ključ.

Gledajući je kako se penje stubama, recepcioner ju je pratio pogledom dokle god mu nije nestala s vidika i pitao se zbog čega je takva ljepotica tako žalosna.

Ražalostila ju je činjenica da je Les Nolan, sudeći prema knjizi hotelskih gostiju, otišao iz hotela jučer i stekao opet cio dan prednosti. S druge strane, ima li se na umu da već dva mjeseca nije bila ni blizu nijednom Nolanu, sadašnja situacija i nije bila osobito loša. Već odavno nije imala takvu sreću da bude samo dan i pol iza nekog od njih. Budući da je došla u grad, treba da iskoristi priliku, dobro se naspava i pošteno najede, te krene sutra rano ujutro. Možda uspije, ujedno, otkriti zašto je sudac Parker oslobodio Nolana premda mu je on ubio jednog čovjeka pred nosom.

* * *

Kad je sudac Isaac Charles Parker, kao tridesetšestogodišnjak, preuzeo dužnost u Fort Smithu, bio je najmlađi savezni sudac. I poslije godinu dana bio je još najmlađi.

Za te prve godine sudio je taj bivši sudac Missouria i član Kongresa devedeset jednom zločincu. Od osamnaest optuženih za ubojstvo, proglasio je krivima petnaesticu. Od osam ubojica osuđenih na vješanje, jedan je ubijen kad je pokušao pobjeći, jednom se smrtna kazna preinačila u doživotnu robiju, a šestorica su obješena javno pred tisućama gledalaca.

Budući da je za jednu jedinu godinu otjerao na vješala šestoricu ljudi, proglasili su ga »sucem za vješanje«; međutim, ljudi su, naklapajući o njemu, neprestano povećavali broj obješenih.

Odmarajući se u svojoj sobi, sudac Parker je razmišljao o Lesu Nolanu. Nije mogao zaboraviti to su-

denje. Nolan je izbjegao vješala samo zato što su se pronašli svjedoci koji su borbu proglasili poštenom. Isaac Parker je vrlo dobro znao da je Les Nolan, istini za volju, izvršio umorstvo i otvoreno je to rekao u sudnici.

— Ti si hladnokrvno ubio tog čovjeka, Nolane — kazao je. — To ne sumnjivo. Vrlo rado bih te osudio na vješanje. Međutim, moram poštovati zakon, jer bi bez zakona bilo još više ljudi poput tebe.

Les Nolan je mirno stajao i gledao ga, znajući da će izaći iz sudnice kao slobodan građanin, što god govorio čovjek za sudačkim stolom.

— Ipak, mogu učiniti bar nešto — nastavio je sudac, zapazivši Nolanovo izazovno smijuljenje. — Prognat ću te iz Fort Smitha. — Nagnuvši se naprijed, netremice se zagledao u Nolana kad je nastavio: — Ako samo korakneš na područje na kojem sam nadležan, Nolane, kunem se da ću pronaći neki razlog da te objesim. Slučaj je završen!

Dok je izlazio iz sudnice, Nolan se još smijuljio, ali ga ujutro nije više bilo u Fort Smithu.

Pa ipak, to nije moglo zadovoljiti suca. Izvukao mu se jedan zločinac, nitkov kojeg je trebalo objesiti.

Sudac jer bio naprasite naravi. Čak i on je to znao. Nadao se da neće zbog Lesa Nolana iskaliti bijes na sljedećem jadniku koji mu se nađe u sudnici.

V

Probudivši se, Liz se zagleda u strop, u prvi tren ne znajući gdje je. Pomisli da je opet na ranču u Kansasu, no nije mirisao doručak.

Tada se sjeti. Traga za Nolanima, a ova je hotelska soba samo jedna od usputnih stanica.

Sjednuvši u krevetu, pokuša se pribitati i obriše pospane oči, a onda shvati da je gladna: Pogleda kroz prozor i opazi da je još dan, no približavala se večer. Ustane, brzo se, umije i potom krene na večeru.

Kad je sišla u prizemlje, upita recepcionera gdje bi se mogla dobro najesti, a on je uputi, kako je rekao, u „najbolji restoran u Fort Smithu“.

Restoran je bio u Garnizonskoj ulici. Kad je ušla, uplašila se da će morati otići nekamo drugdje, jer je bio pun gostiju.

— Dobra večer — pozdravi je mlada konobarica, smiješeći se dok joj je prilazila.

— Očito je onaj momak u hotelu imao pravo — promrmlja Liz.

— Što je rekao?

— Rekao je da je ovdje hrana dobra.

— I više nego dobra — odvrati konobarica. — Hoćete pričekati stol? Možda ćete morati čekati prilično dugo.

— Otići ću nekamo drugdje... — Ovdje ima mjesta — dovikne neki muškarac, te se obje okrenu prema njimu. Liz ugleda visoka, čvrsto građena čovjeka koji je sjedio sâm za stolom. — Ovdje ima dovoljno mjesta — ponovi on, ljubazno se smiješeći — ako vam ne smeta društvo.

— Dovraga, previše sam ogladnjela da bi mi smetalo društvo — promrmlja Liz kad ju je upitno pogledala konobarica.

— Dobro, kako god hoćete — reče konobarica, više se ne smiješeći.

Liz pride stolu i sjedne nasuprot čovjeku koji se još smješkao.

— Mogu vam kazati što imamo na jelovniku — prozbori hladno konobarica — ili vam mogu predložiti...

— Dama će naručiti što i ja — prekine je čovjek.

Konobarica ga pogleda još hladnije, zatim se okrene prema Liz.

– Slažem se – reče Liz.

Dobacivši još jedan otrovni pogled gostu, konobarica se zaputi u kuhinju.

– Što joj je? – zapita Liz.

– Ne svidam joj se.

Gledajući ga, Liz nije mogla odgonetnuti razlog. Ocijenila je da mu je između trideset pet i četrdeset godina. Bio je uredno obrijan, privlačan, čak veoma dojmljiv. Zaključila je, premda je sjedio, da je visok preko stotinu i osamdeset centimetara.

– Što radite u ovoj zabiti? – upita je on.

– Samo prolazim ovuda – odgovori ona, gledajući mu na tanjuru piletinu i valjuške.

– Nisam još počeo jesti – reče on, zapazivši njezin pogled. Podigne tanjur i metne ga pred nju. – Pojedite moju večeru, a ja ću vašu.

– O, ne bih mogla... – pobuni se ona.

– Možete, dabome, i hoćete. Zahitijevam to od vas.

Napokon je pristala, popustivši gladi.

– Ja ću se utješiti ovim – reče on i podigne čašu pića koje je sličilo viskiju.

– Zar ovdje poslužuju viski? – zapita ona.

– Meni – odgovorio je. Nije objasnio zašto ga poslužuju samo njemu, a onda ga nije htjela pitati. Očito je vrlo ugledan građanin.

Kad je konobarica donijela Lizi-no jelo, on zatraži da ga metne pred njega, što je i učinila, tresnuvši tanjuru o stol.

– Čekajte – reče joj on kad je već htjela otići. Obrati se Liz: – Želite li kavu?

– O, da.

– Donesite lončić kave i dvije šalice – reče on konobarici – i stavite sve na moj račun.

– Hej – usprotivi se Liz – mogu sama platiti ono što sam naručila.

– Mogu i ja platiti. I to, po svoj prilici, lakše nego vi – reče on. – Molim vas, dopustite mi to. Vi ste gost u Fort Smithu.

Razmislivši malo, Liz napokon slegne ramenima.

– Dobro – promrmlja – ako baš želite.

– Želim.

Dok su jeli, Liz se učini čudnim što je nije upitao kako se zove niti joj se predstavio. Odluči se vladati poput njega.

– Hvala vam na večeri – reče mu kad su popili kavu i kad je zatražio račun. – Bila je izvrsna.

– Nema na čemu. Uživao sam večerajući s vama, uvjeravam vas – odvrati joj on. Zapazila je da je pažljivo promatra i naslutila je pitanje. – Koliko vam je godina? – zapita je on napokon.

– Dvadeset i dvije – odgovori ona iskreno.

– Doimate se tako kao da bježite pred nekim ili tražite nekoga – reče on. – Ako se ne varam, nisam još nikada vidio takav izraz na ženskom licu... barem, ne na tako mladom.

Šutjela je.

– Ne velite ništa? Iskreno govoriti, nisam ni očekivao da ćete reći nešto.

Kad je platio račun, Liz se prva digna. Iznenada joj dotakne ruku.

– Koga god tražite, čuvajte se. Imate mladost i ljepotu, pa bi bila šteta da ih obje upropastite.

– Imam još nešto.

– Što?

– Obavezu prema sebi i... drugima. Kad je izvršim...

– Da – prozbori on, pustivši joj ruku – izvršit ćete je. Uz kakvu cijenu?

– Kakva god cijena bila, rado ću je platiti. Zahvaljujem vam za večeru, no nisu mi potrebni vaši savjeti.

– Za večeru mi ne zahvaljujte. A što se tiče savjeta... – On podigne obje ruke. – Prihvatite ih ili odbacite, kako god želite.

– Odbacit ću ih – odgovori ona – ne zato što to želim, nego zato što moram.

Ukočeno je gledao za njom dok je išla prema vratima.

– Svi mi imamo obaveze koje moramo izvršiti – promrmlja sebi u bradu.

– Kad je otišla iz restorana, utaživši glad, ali ne zadovoljivši i znatiželju, Liz odluči popiti nešto prije nego što se vrati u hotel i okupa.

Zaputi se u salun.

Znala je da će privući pažnju, i u ovo je doba večeri salun bez sumnje, prepun gostiju. Možda uspije popiti nešto i otići iz njega prije nego što joj počne dosadivati kakav kauboj.

* * *

Vidjevši mladu plavušu kako ulazi u salun i ide prema šanku, Sam Dewey gurne laktom čovjeka kraj sebe.

– Što veliš na ovu malu, Stylese?

Pete Styles, naočit mladić koji je s Dewyem i još nekolicinom za stolom radio na ranču nedaleko od grada, pogleda na onu stranu kamo mu je gledao prijatelj i spazi djevojku.

– O, sjajna je – reče on.

– Ne bih rekao – odvrati Dewey, tresući glavom. – Pogledaj kako nosi revolver. Više je muško nego žensko.

– Pogledaj kako joj pristaju hla-

će – proturječio je Styles. – To ti je, mogu ti reći, prava pravcata ženska, a dobro znamo kako se žene vladaju prema meni. Ne mogu mi odoljeti.

– Dajem dvadeset dolara da ti ova može odoljeti – prozbori izazovno Dewey.

– Pričuvaj novac, Claude – obrati se Styles jednom od ljudi za stolom.

Dižući se, za tren izgubi ravnotežu jer je previše popio. Kad se uspravio, krene prema svojoj meti.

Liz naruči pivo, a barmen joj ga, donekle zapanjen njezinom pojavom, donese, zatim joj se zagleda preko ramena. Taj joj pogled nago vijesti što se priprema, te se nadala da će kauboj mirno prihvatiti odbijanje.

Gledajući u zrcalo iza šanka, opazila je najprije šaku, zatim rame, dok se čovjek pokušavao ugurati između nje i gosta pokraj nje. Riječ je bila o krupnom, zajapurenom kauboju kojeg je, očito, ponajviše zanimalo piće.

– Oprosti – reče nadobudni zavodnik, malo odgurnuvši visokog gosta. Visoki se okrene i pogleda ga.

– Što se guraš?

– Samo nastojim doprijeti do šanka – odgovori kauboj gotovo kao da se ispričava.

– Šanka? – reče visoki. Liz zapazi da su mu se na lice uzrezale duboke bore, da ima široka ramena i da mu se trbuh objesio preko opasača. Kauboj koji se probijao do nje bijaše vrlo vitak, žute kose i zgodna lica. – Imaš stol, druškane. Što tražiš za šankom? Ja i moji drugovi htjeli smo stol kad smo došli ovamo, ali si ti sjedio za njim, pa smo morali ostati za šankom. Hoćeš se odreći stola?

– Neću – odgovori mladi kauboj i uznemireno pogleda Liz, vjerojatno se pitajući što će ona pomisliti o njemu. – Ne, ja i moji prijatelji nećemo se odreći stola.

– Onda se vrati za nj – progundajući visoki, krupni gost. Ščepa snažnim šakama mladića, podigne ga i baci prema njegovu stolu.

Stylesovi prijatelji, vidjevši Stylesa kako doslovce leti kroz zrak prema njima, odskoče ustranu kad je pao na stol. Stol se prevrne i mladić se stropošta na pod.

– Vraški ljepuškast momak – reče krupni gost za šankom. Gledajući Liz, doda: – Svidaju vam se ljepotani?

– Nisu baš po mom ukusu – odvrati ona dok su joj smrdjeli njegov znoj i dah.

– Aha!

– Ali su mi, ipak, miliji nego smrdljivi trbonje.

– Što?

Liz podigne vrč kako bi popila nekoliko gutljaja piva, ali joj ga krupni gost izbiје iz ruku tako da je odletio na pod i razbio se u stotinu komadića.

– Hej!

Svi pogledaju srušenog mladića, no odviknuo je, zapravo, njegov prijatelj Dewey.

– Meni višeš nešto? – zapita krupni gost za šankom.

– Pred tobom je dama, druškane – progovori Dewey i korakne naprijed. – S damama se ne postupa tako.

– Ja ne vidim nigdje nikakvu damu. Dodi ovamo i pokaži mi je.

– Slušajte – obrati se Liz mladiću koji joj je pritrčao u pomoć – mogu sama voditi svoje bitke.

– Prepustite to meni – reče Dewey i nastavi se približavati. Bio je malo snažniji od svog prijatelja

Styleasa, ali ne i dorastao krupnom izazivaču koji je, imajući iza sebe trojicu-četvoricu ljudi, želio borbu.

Ali, trbušastom svadljivcu nije bila na pameti borba šakama.

Kad se Dewey približio Liz, krupni iznenada povuče revolver i opali. Metak pogodi Deweya sa strane. Prodre u njega, rastrga mu srce i izide s druge strane.

– Hej! – uzvikne zaprepašteno Styles, jer nešto takvo nije očekivao ni on, ni bilo tko drugi.

– Hoćeš i ti metak? – zapita ga krupni i uperi u njega revolver.

– Bez razloga si pucao! – vikne Styles, gledajući Deweya koji je ležao skvrčen na podu.

– Kako se zoveš? – upita iznenada Liz Archer, i njen glas kao da je donekle smirio situaciju. Salun ispuni tišina.

– Meni govoriš, curo? – zapita krupni.

– Da. Kako se zoveš?

– Poole. Što se to tebe tiče?

– Želim znati ime onoga koga ću ubiti.

– Što? – zapita Poole, ne vjerujući ušima. Revolver mu je još bio uperen u Styleasa, jer je, naravno, momka smatrao opasnijim nego nju.

– Dobro si me čuo – odvrati Liz.

– Ili spremi revolver i pričekaj šerifa, ili ću te ustrijeliti.

– Ja da pričekam šerifa? Zbog čega, dovraga? Borba je bila poštena. Svi su to vidjeli.

– Podmuklo si ubio ovog mladića i odgovarat ćeš zbog toga pred zakonom – reče Liz. Najednom se osjećala tako kao da ne govori nekakvu Pooleu, nego nekom Nolanu.

– Ti si luda, curo. Ja sam već izvukao revolver, a tvoja je igračka još u koricama. Bježi odavde dok te nisam zgrabio, podigao te na ovaj

šank i pokazao ti čemu služe žene.

– Nemaš petlje ni sposobnosti za to – odbrusi mu ona.

– Slušaj, curo – progunda Poole i najednom okrene revolver prema njoj, zajapuren od bijesa.

Baš takav joj je povod trebao. Ruka joj se munjevito trznula prema koricama kad je opazila da hoće uperiti revolver u nju. Njegova se kretnja nije još ni završila kad je već povukla okidač i ispalila mu olovno zrno u trbušinu.

– Ooo... – prostenje Poole, zabezegnuto je gledajući. Očajnički je želio povući okidač svog revolvera, ali je bol u trbuhu bila prejaka, a i revolver mu je otežao.

Vidjevši da mu se prijatelj ruši, čovjek iza Poolea posegne za svojim revolverom. Ne oklijevajući ni tren, Liz ponovo opali. Dobro je zapamtila Tateove pouke i nije joj bilo ni nakraj pameti da pokuša metkom izbiti oružje iz šake. Pogodila ga je ravno u prsa. Zakašljao je i stropoštao se.

– Je li još tkogod raspoložen? – zapita ona, gledajući ostale Pooleove prijatelje.

– Smijem li se ja uplesti? – progovori iza nje neki glas.

– Tko ste vi? – zapita Liz, ne odvojivši pogled od ljudi koji su s Pooleom pili za šankom.

– Savezeni šerif – odgovori glas. – Uzet ću vam revolver.

Liz pogleda za tren Stylesa, koji joj kimanjem potvrdi da je iza nje, doista, predstavnik zakona.

– U redu, šerife – reče ona. – Samo ga uzmite.

VI

Dok je savezni šerif vodio Liz Archer iz Saluna u zatvor, gledala ih je poprilična gomila, a u njoj je bio i

jedan vrlo zainteresiran promatrač koji se namjerava osobno uplesti.

Pete Styles je pratio u stopu šerifa Lea Kellya. Šerif je zataknuo Lizin revolver za pojas, a svoj je ostavio u koricama. Nije očekivao, ipak, nikakve velike neprilike od djevojke.

Ni Pete Styles mu nije zadavao nikakvih osobitih teškoća, osim što je neprestano tvrdio da je Liz pucala ne samo u samoobrani nego i zato da bi njemu spasila život.

Kelly je, visok i mršav pedesetogodišnjak, zauzimao najlošije mjesto na ljestvici suradnika suca Parkera i neprestano se nastojao popeći na njoj.

– Uzalud mi pričaš sve to, mladiću – reče šerif Stylesu. – Kaži to ujutro sucu.

– Da, ali onda će ona morati prenoćiti u zatvoru, a to nije pravedno.

– Možda i nije, ali jedine druge osobe koje bi mogao strpati u zatvor već su mrtve. Ostala je samo ona, pa ću je pritvoriti. Možda joj se hoćeš pridružiti? Doduše, strpat ću te među druge zatvorenike, a ona će biti sama u ćeliji.

Stylesa je vidljivo prestrašila pomisao da bi se mogao naći iza rešetki, pa mu je opet priskočila u pomoć Liz Archer.

– Budite bez brige – reče mu. – Preživjet ću.

Otkad se rastala s Tateom Gilmoreom, znatno je odrasla, ali se nipošto nije osjećala onako samouvjerenom kako je govorila i noć u zatvoru činila joj se nepodnošljivom. Osim toga, možda će se raspitati o njezinoj prošlosti. Učine li to, šerif Ethan Lowe će doznati gdje je ona... a morat će odgovarati i zato što je ustrijelila Joea Nolana.

– Ovdje ćemo se rastati, kauboju – obrati se šerif Stylesu kad su sti-

gli do zatvora – osim ako želiš prenoćiti ovdje.

– Ja sam samo...

– Idite kući – reče mladiću Liz.

– Sve je u redu.

Styles je gledao za njom dok ju je šerif vodio u zgradu, a onda se kolebljivo okrene i vrati prema salunu.

– Sjednite, gospodice – reče Kelly kad su ušli. – Potražit ću ćeliju za...

Zašuti usred rečenice jer je ušao gradski šerif Sutton.

– Opet se uplićeš u moju nadležnost, Kelly? – progovori zlovoljno četrdesetpetogodišnji, stasiti Sutton.

– Nije te, kao i obično, bilo u blizini kad je započela pucnjava, Sutton – reče Kelly i slegne ramenima – pa se netko morao umiješati.

– Još se dodvoravaš sucu, ha Kelly? Slušaj, zove te k sebi.

– Sada?

– Jest, sada. Odvedi djevojku u njegov ured.

– Nije moguće da sud zasjeda u ovako kasne sate.

– Možda sud ne zasjeda – reče Sutton – ali sudac radi.

– Tko mu je ispričao što se zbilo?

– zapita Kelly, sumnjičavo ga gledajući.

– Nitko. Prolazio je mimo i vidio te kako vodiš djevojku iz saluna. Zove te k sebi, Kelly. Odmah.

Kelly se namršti, zatim pogleda Liz Archer.

– Ne znam zašto se sudac osobno zainteresirao za vas – progundala – no ne smijemo ga pustiti da čeka.

Spremna prihvatiti bilo kakvu odgodu ulaska u ćeliju, Liz se smješta digne i pode s Kellyem i Suttonom k sucu Parkeru.

* * *

Kad su je oba šerifa dopratila u

sučev ured, Liz zastane kao ukopana i zapanjeno se zagleda u čovjeka za stolom.

– Vi!

– Priznajem, susret nije ugodan kao onaj za večerom – reče sudac Parker i nasmiješi se. Kelly i Sutton se zbunjeno pogledaju. – Vas dvojica možete ići – obrati im se odrješito sudac. – Kelly, pričekaj vani dok te ne pozovem.

Šerifi se poslušno povuku.

– Izvolite sjesti – obrati joj se Parker. – Žao mi je što vas ne mogu ničime počastiti.

– Dovoljna mi je sloboda – osmjeli se Liz.

Kad joj se osmjehnuo, doimao se poput nekakva bezazlena bankara, a ne kao zloglasni sudac za vješanje.

– Iznenadili ste se – prozbori on.

– Dakle, sada mi je, barem, jasno zašto vas konobarica ne podnosi.

– Tko radi posao kakvim se ja bavim, nailazi više na mržnju nego na ljubav. Postepeno sam se već navikao na to.

– Isplati li se?

Parker slegne širokim ramenima.

– Bitno mi je da se zadovolji pravda – reče.

– A u mom slučaju?

– Odmah mi je upao u oči vaš izgled. Večeras ste ubili dvojicu ljudi. Upravo to ste namjeravali učiniti?

– Namjeravam ubiti neke ljude – prizna ona – ali nisam računala s tom dvojicom.

– Dobro, ostavimo te ljude koje želite ubiti – promrmlja Parker i namršti se – i pričajmo o ovoj dvojici koje ste ustrijelili večeras. Hoćete mi objasniti što se zbilo?

Liz mu opiše nemili događaj u sa-

lunu koji je izazvao smrt trojice ljudi, među kojima je dvojicu ona ustrijelila. Kad je završila, sudac Parker pozove gromkim glasom Kellya, koji uleti u sobu kao metak.

– Dovedi mi... – započne sudac.
– Kako se ono zove? – obrati se djevojci.

– Mislim da ga je netko zvao Stylesom. Dopratio nas je do zatvora.

– Dovedi mi tog čovjeka.
– Možda se već vratio u...
– Dovedi mi ga!
– Razumijem – odgovori poslušno Kelly.

– Dok čekamo – progovori Parker kad je šerif otišao – hoćete mi pričati o onim ljudima koje namjeravate ubiti.

Kolebajući se za trenutak, Liz zaključila da je sudac ne može strpati u zatvor zbog puke namjere. Ispričala mu sve o Nolanima i prizna da je ubila Joea Nolana, ali ne spomene da je ustrijelila Billya Nolana u Kansasu.

– Vi ste iz Kansasa?
– Jesam, ondje sam se rodila i odrasla.
– Dali ste Joeu Nolanu priliku da povuče oružje?
– Jesam.
– A Billyu Nolanu?

Zacijelo joj se na licu odrazilo iznenađenje.

– Gledajte, Elizabeth, moj je posao da doznajem takve podatke – reče joj on. – Uvjeren sam da šerifa iz Newtona, u Kansasu, zanima gdje ste.

Uplašila se. Zna joj i ime.

– Pročitao sam vam ime u hotelskoj knjizi gostiju, a zapisali ste ondje i Newton. Učinili ste to donekle neoprezno, ali vjerojatno bježite tek kratko vrijeme pred zakonom.

– Zar ćete ga obavijestiti? – za-

pita ona, reagirajući na prethodne sučeve riječi.

Prije nego što je Parker mogao odgovoriti, dovede šerif Kelly Petea Stylesa.

– Bio je još u salunu – reče Kelly.

– Vi ste Pete Styles? – obrati se Parker mladiću, ne obazirući se na šerifa.

– Jesam – odgovori Styles, uznemireno gužvajući šešir u rukama.
– Htio bih, Stylese, da mi ispričate što se dogodilo u salunu.

Pete Styles ispričala manje-više isto što je maloprije rekla Liz, samo sa svog gledišta. Bio je, čak, tako iskren da je otkrio i zbog kakvih je namjera prišao Liz.

– Dobro, Stylese – reče Parker kad je mladić završio. – Možete ići.
– Hvala vam, suče.
– Hvala vama što ste došli i kazali istinu.

– Pa, to je najmanje što sam mogao učiniti – odvrati Styles, smeteno pogledavajući Liz. – Dama mi je spasila život.

– I ja mislim tako – složi se Parker. – I ti možeš ići, Kelly. Ostavi revolver gospodici Archer.

– Ali, suče...
– Kelly!

Šerif izvuče iza pojasa Lizin revolver, metne ga na stol i ode sa Stylesom.

– Zar vas se svi tako boje?
– Ili me se boje, ili me mrze.
– I vaši vlastiti ljudi?
– Moji ljudi pogotovu – odgovori Parker, smiješeći se. – Uzmite revolver, Elizabeth. Slobodni ste.

– Slobodna sam? – upita iznenađeno Liz.

– Očito ste postupili u samobrani i ujedno spasili život onom mladiću. Ne znam nikakav razlog

zbog kojeg bih vas zadržao ovdje. Zna li ga vi?

– Ne... ne znam.

– Onda je sve u redu. Zacijelo želite malo odspavati i krenuti rano ujutro. Iako mi je vrlo ugodno večerati s vama, mislim da je sasvim razumljivo što ne tražim od vas da ostanete u Fort Smithu.

– Naravno, suče – reče ona dok se dizala. Pride stolu, uzme svoj revolver i spusti ga u korice. – Razumijem vas, suče. Želite da rano ujutro nestanem iz grada. Ionako sam to namjeravala.

– Krenut ćete za Lesom Nolanom?

– Hoću.

– On je opasan čovjek, Elizabeth – upozori je Parker. – Vrlo spretno rukuje revolverom.

– Rukujem i ja.

– Da, čuo sam – izustio on i, nagnuvši se natrag, netremice se zagleda u nju. – Molim vas, zapamtite ono što sam vam rekao u restoranu. Te riječi još vrijede, možda sada još i više nego prije.

– Zapamtit ću, suče – reče ona i krene prema vratima. Kad je stigla do njih, okrene se i još jedanput ga pogleda. – Hvala vam.

– Ne zahvaljujte mi – odvrati Parker. – Da sam pametan, zadržao bih vas u zatvoru nekoliko dana dok se Nolan ne izgubi bez traga, za vaše vlastito dobro.

– Zna li što? – prozbori tada Liz i nasmiješi mu se.

– Što?

– Mislim da niste onako strašni kako vas zamišljaju.

– Niste ni vi – uzvratila joj on, također se smiješeći – no nećemo to nikomu odati. Slažete se?

* * *

Les Nolan je nestao.

Bolje rečeno, nestao je njegov trag. Osušio se i vjetar je raznio prašinu. Doduše, možda bi ga iskusni tragač uspio pratiti, no Liz nije naučila tu vještinu. Nije pratila trag na zemlji, nego je slušala što se govori i jahala od grada do grada. Taj je trag slijedila mjesec dana i doveo ju je u grad Kingdom Come u Louisiani.

Ljutila se zato što joj je Les Nolan uspio izmicati tako dugo premda je, kad je odlazila iz Fort Smitha, bila samo nepuna dva dana iza njega. A sada je nestao, vrug ga odnio!

Kamo je otišao?

Je li otkrio da ga ona prati? Vukao ju je za sobom dok mu nije dosadilo? Ne! On je, ipak, Nolan... i muškarac. Ako bi znao da ga progoni neka žena, žena koja mu je ubila dva brata, okrenuo bi se, dočekao je i ustrijelio. Ili bi bar pokušao.

Možda je baš to trebalo da učini. Da pošalje ispred sebe brzog i obavijesti ga – dolazi. Možda je još i sada negdje pred njom. Ako bi sada poslala te brzog, bi li joj to pomoglo?

To je smiješno, mislila je dok se približavala Kingdom Comeu. Da pošalje brzog? Pa, nema dovoljno novca ni za hotelsku sobu ili pristojan obrok. Morat će se zaposliti negdje kako bi preživjela i potom nastavila potrebu. Nolanu se privremeno izgubio trag, ali ona neće odustati. Pretražit će, ako bude potrebno, cijeli Zapad dok ne nađe opet na Nolanov trag, a kad se to dogodi, bit će spremna.

Itekako spremna!

VII

Kongdom Come nije bio velik

grad, ali se Liz nadala da će, ipak, lako naći posao.

Pronašavši javnu konjušnicu, nadala se da konjušar neće zatražiti od nje predujam. Premda je to nerado činila, iskoristila je njegovu očitu zainteresiranost za nju i izvukla se bez predujma. Objasnio joj je gdje je hotel i obećao da će se pažljivo brinuti o Cvijeti.

Dok se upisivala u hotelsku knjigu gostiju, četrdesetogodišnji ju je recepcioner gledao zainteresirano kao i konjušar te nije zatražio nikakve pare unaprijed.

Popevši se u svoju sobu, sjela je i odahnula. Cvijetu je smjestila u staju i unajmila je sobu. Sada treba da pronade posao, pa će moći sve platiti.

Potrošivši posljednji novac na je-lo i sačuvavši samo sitniš za pivo, počela je tražiti posao, ali uzalud. Poslova je bilo malo i tražili su se samo muškarci. Koliko god pričala, nije mogla nikoga nagovoriti da je zaposli.

Otkad je tragala za Nolanima, navikla se na pivo. Ustanovila je da ono najbolje ispire prašinu iz grla. Odluči sada popiti posljednje pivo i utopiti tugu u njemu.

Bilo je još rano kad je ušla u salun gospode Louise, pa je zatekla unutra samo dvoje ljudi. To joj je baš dogovaralo. Barem će moći u miru popiti posljednju čašu.

* * *

Za jednim od stražnjih stolova sjedila je Andrea Blake, koju su prijatelji zvali »Andy« a gosti »gospoda Louise«. U njenu se salunu moglo dobiti piće, ali i žene. Budući da je namjeravala udovoljiti dvama osnovnim muškim potrebama... ili porocima... vjerovala je da će se salun pretvoriti u zlatni rudnik.

Međutim, nade su joj se izjalovile.

Andy Blake je u svojim najboljim godinama bila omiljela djevojka za zabavu, no pritisnulo ju je vrijeme, nakupili su se kilogrami, pa je sada samo vodila poslove. Nažalost, nije imala nikakvih izuzetnih djevojaka kojima bi primamila mušterije. One djevojke koje su radile kod nje... Seleni, Denisi i Holly... nisu mogle odmamiti goste od kockanja.

Sjedeći za stolom Andy Blake je znala da joj treba neka naročita, natprosječna djevojka da bi joj procvali poslovi. U trenutku kad je digla pogled, u život joj je ušla Liz Archer.

Za drugim je stolom u salunu sjedio tridesettrogodišnji Charles Edward Taker... prijateljima i neprijateljima poznat kao »Rizik« jer je često riskirao... i slagao je pasijans, čekajući da uđe neki naivčina kojeg bi mogao operušiti. Prošlu je noć proveo s jednom od djevojaka koje rade u salunu i prilično se dosađivao. Zapravo, njegov se boravak u Kingdom Comeu pretvorio u niz jednoličnih dana i noći. Čeznuo je za promjenom, za nečime što će ga veseliti kad se probudi ujutro.

Začuvši kako se otvaraju vrata, nestrpljivo digne pogled, nadajući se da dolazi neki naivčina. U tom je trenu ušla i u njegov život Liz Archer.

VIII

Kad je Liz naručila pivo, približe joj se debeljuškasta četrdesetogodišnjakinja.

— Kuća časti, Ernie — obrati se ona barmenu.

— Dobro, Andy.

— Hvala — prozbori Liz, pogledavši ženu i digavši pivo.

— Samo prolazite ovuda?

– Ovisi.
– O čemu?
– O tom hoću li moći priuštiti sebi da ostanem ili neću – odgovori Liz.

– Ponestalo vam je novca?
– Imam samo pare za ovo pivo, koje ste mi ljubazno uštedjeli.

Žena se okrene leđima prema šanku i nasloni se na njega laktovima. Lice joj je bilo pretjerano našminkano, no vidjelo se da je nekoć bila vrlo privlačna.

– Jeste li, možda, gladni?
– Pojela sam juhu.
– To nije nikakvo jelo. Sjednite, pa će vam Ernie donijeti nešto.
– Zašto? – zapita Liz, namrštivši se.

– Imam jedan prijedlog za vas. Prihvatili ga vi ili ne, zaslužili ste obrok ako me saslušate.

– Dobro – promrmlja Liz, razmislivši malo i još osjećajući glad, te slegne ramenima.

– Ernie, donesi jelo na moj stol.
– Kako god vi kažete, gazdarice – odvratila Ernie i, zadivljeno pogledavši Liz, ode u kuhinju.

Obje se zaputiše prema stolu za kojim je bila vlasnica kad je ušla Liz i sjedoše.

– Ja sam Andy Blake, a gosti me zovu »gospoda Louisa«. Vi me možete zvati Andy.

– Ja sam Liz Archer.
– Zbog čega tako lijepa djevojka jaše kroz ovakvu divljinu?
– Kazali ste da imate neki prijedlog za mene – podsjeti je Liz, ne obrativši pažnju njezinu pitanju.

– U redu, ne tiče me se to. Dobro, prijedimo na moju ponudu.

Liz je, naoko nezainteresirano, pijuckala pivo, ali je itekako načulila uši čim je začula riječ »ponuda«... samo što je bila sumnjičava prema

poslu kakav bi joj mogla ponuditi Andy Blake.

– Imam lijep salun, ne mislite li i vi tako, Liz?

– Zgodan je – odvratila Liz, pogledavši oko sebe.

– U pravu ste – reče Andy. – Nije ništa posebno... ali vi jeste. Zapazila sam to čim ste ušli. – Liz se htjede pobuniti, ali Andy odmah dodade: – Zapazio je to i on.

– Tko?
– Čovjek za onim stolom. Zove se Charles Edward Taker, ali odavno ima nadimak Rizik.

– Zašto? – upita Liz, gledajući ga i skrenuvši pogled kad se osvrnuo prema njoj.

– Zato što je kockar. Ujedno je i ženskar, pa ste mu zapeli za oko čim ste ušli. Zacijelo ste se već navikli da vas svi zapažaju? Ne može to biti nikakva novost za vas.

– Ne, nije novost – prizna Liz. – Muškarci me zapažaju od četrnaeste godine.

– Kako se osjećate zbog toga?
– Hm, ne znam – promrmlja Liz i slegne ramenima.

– Budite iskreni, Elizabeth – reče iskusno Andy. – Zar niste nikada iskoristili tu okolnost?

Liz se, donekle s osjećajem krivnje, sjeti konjušara i hotelskog recepcionera.

– Ne mogu reći da nisam – odgovori.

– Dakle, evo moje ponude – prozbori Andy. – Htjela bih da radite kod mene.

– Ovdje?

– Ovdje.

Liz pričeka nekoliko trenutaka i popije opet gutljaj-dva piva.

– Što bih radila? – zapita tada.

– Ono što je potrebno – reče Andy i raširi ruke.

– Ne razumijem.

Namrštivši se i pažljivo zagledavši u Liz, Andy zaključi da djevojka govori istinu.

- Koliko vam je godina?
- Dvadeset dvije.
- Gdje ste odrasli?
- U Newtonu, u Kansasu.
- To nije dovoljno objašnjenje.
- Za što?

Uto donese Ernie iz kuhinje vruć odrezak i krumpire.

– Vi jedite – reče Andy – a ja ću vam sve rastumačiti.

Dok je Liz užurbano gutala zalogaj za zalogajem, »gospoda Louise« joj je objašnjavala što rade »njezine djevojke«.

– Onda, što mislite? – upita na posljétku Andy.

– Odrezak je vrlo soćan – prozbori Liz kad je za trenutak prestala žvakati.

– Neće više dugo biti takvih odrezaka – reče Andy i kiselo se nasmiješi – ako ne pronađem nešto što bi mi oživilo poslove.

– Zar mislite da bih ja mogla preporoditi ovaj salun, bolje rećeno kuću?

– Elizabeth – reče Andy i nagne se naprijed – vi ste ljupki, ali kad vas ja dotjeram, bit ćete najljepša djevojka koja se ikada pojavila na Zapadu. Naućit ću vas kako da se oblaćite, kako da se šminkate, puđrate, sve!

Liz nabode krumpir.

– Onda, što velite? – upita znatiželjno Andy.

– Slušajte, Andy, cijenim vašu ponudu i prijeko mi je potreban posao ali...

– Ali što, zlato?

– Mislim da ne bih mogla... obavljati neke poslove koje, kako velite, obavljaju vaše djevojke.

– Valjda niste djevice?

– Nisam – odgovori Liz, sjećaju-

ći se one jedne jedine noći s Tateom. Osjećala se tako kao da laže.

– Ali niste baš iskusni, zar ne?

– Nisam – odvрати Liz, gledajući u tanjur.

– Zlato, ne treba da se stidite toga – reče Andy i dotakne joj ruku.

– Žao mi je... – izusti Liz i pokaže na ostatke jela.

– Ah, samo pojedite sve. Rekla sam vam da imate pravo na taj obrok, kako god se završio razgovor. Možda smislimo nešto.

– Što?

– Čekajte, da malo razmislim – odgovori Andy i, podboćivši se na ruku, pažljivo se zagleda u lijepu plavušu. – Kako bi bilo da vas ja dotjeram i da radite ovdje samo ono na što pristajete?

– Što bih radila?

– Lijepo biste se odijevali, družili se s gostima, ponekad ih posluživali pićem... ukratko, podigli biste ovu kuću na višu razinu.

Liz izvadi iz džepa posljednja dva novčića i metne ih na stol.

– Budući da mi je ostalo samo ovo, ne mogu birati.

– Naprotiv, zlato, mislim da birate – reče Andy – i da se izabrali pravo rješenje.

* * *

Rizik je gledao za Liz Archer kad se digla od Andyna stola i otišla. Pitao se o čemu se razgovaralo i odlučio je doznati.

Pokupi karte... gotovo uvijek ih je imao u rukama... i krene prema stolu »gospode Louise«.

– Vjerojatno si je zapazio – reče mu Andy kad joj je sjeo sućelice.

– Kako je ne bih zapazio? O čemu ste razgovarale?

– Umireš od znatiželje, ha?

– Dabome, srce – odgovori on i nasmiješi se što je dražesnije mogao.

– Kad se tako smiješiš, ljubavi moja, ne mogu ti ništa odbiti.

– Osim što nećeš poći sa mnom u sobu.

Andy se nasmije, kao i uvijek kad bi Rizik dotaknuo tu temu.

– Što će ti baba poput mene?

– Jednog ću te dana uvući u sobu – reče on, gledajući joj obilne obline – pa ćemo vidjeti. Kaži mi sada o čemu si razgovarala s tom izuzetnom djevojkom. Nadam se, o meni.

– Samo sam te spomenula. Zaposlila sam je kod sebe.

– Nju? – zapita on iznenađeno. – Ovdje? Kao jednu od svojih djevojaka?

– Ne baš tako – odgovori Andy i ispriča mu kako su se dogovorile.

– Što će kazati ostale djevojke?

– One su poslovnog duha – reče Andy. – Shvatit će zašto sam zaposlila Liz. Ona je izuzetna. I ti si to uočio.

– Bez sumnje.

– Privući će goste, pa ću im tada moći prodati nešto.

– Dobro znaš što će oni htjeti, Andy – upozori je Rizik.

– Čini mi se da se ta mala zna brinuti o sebi.

– Nagovorit ćeš je da obuče haljine?

– Naravno.

– Neće nositi revolver?

– Nismo razgovarale o tom – odgovori Andy i namršti se. – Zar misliš da ću imati teškoća u vezi s tim?

– Ja nisam revolveraš, Andy, ali jasno vidim zna li se netko služiti oružjem ili ne. Zapazivši kako nosi revolver, mislim da joj on nije ukras.

– Hm, to je zanimljivo – promrlja zamišljeno Andy, gledajući nekamo iznad njegove glave.

– Dobro, zašto je došla u ovaj grad?

– Nije mi rekla, a ja nisam htjela nasrtljivo pitati. Ne misliš, valjda, da je...

– Što?

– Odmetnica?

– Misliš, bježi pred zakonom? – zapita Rizik, pretjerano upadljivo šapćući kao da se ruga.

– Pa, i to je moguće, zar ne?

– Ah, svašta je moguće.

– Htjela bih unosne poslove – reče Andy – a ne nevolje.

– Ne brini, Andy. Bit ću u njezinoj blizini i motriti na nju.

– Ruke k sebi.

– Kao što veliš, ta se mala zna brinuti o sebi – podsjeti je on – pa sve ovisi o njoj, nije li tako?

IX

Prve je večeri Andy odvela Liz na prvi kat i pokazala joj haljinu koju bi trebala da obuče. Bila je ružičasta, sa šljokicama i dubokim izrezom na prsima.

– Nekoć sam je ja nosila, ali je više ne mogu navući na sebe. Htjela bih da je ti obučeš.

– Divna je – reče oduševljeno Liz, stavi haljinu ispred sebe i pogleda se u zrcalu.

– Obuci je, Liz, i tada sidi.

– Hm, ne znam... – prozbori kolebljivo Liz. Još nikada nisam imala na sebi nešto takvo i uznemirila se zbog dubokog izreza.

Pogleda Andy koja je, sa svojih stotinu šezdeset pet centimetara, bila visoka kao i ona. Imala je na sebi modru haljinu, također duboko izrezanu sprijeda, i činilo se da će joj bujne grudi ispasti iz dekoltea. Predebela je za takvu haljinu, pomisli Liz, ali mora, kao vlasnica ova-

kve kuće, izgledati izazovno. Mora odgovarati predodžbi.

A kakvoj predodžbi treba da odgovaram ja?

— Obuci je, zlato — reče Andy, tapšući je po ruci. — Ako ti se ne bude svidjela, nemoj sići u njoj. — Pokaže na ormar i doda: — Potraži unutra nešto što ti bolje pristaje. Čekat ću te dolje.

— Dobro.

Kad je Andy otišla, Liz pregleda haljine u ormaru. Bila je uvjerena da Andy ne može više obući većinu njih i zaključila da je ružičasta, ipak najljepša. Odluči je obući.

Andy joj je već našminkala lice i nastojala najprikladnije uskladiti obraze, oči i usne. Obukavši sada haljinu i pogledavši se ponovo u ogledalu, Liz zaključi, bez ikakve lažne skromnosti, da je uistinu lijepa.

Grudi su joj, napola razgolićene, bile mliječnobijele, čvrste i glatke. Prijede rukama preko uskog struka i bujnih bokova.

Ugura stopala u cipele s visokom petom koje joj je izabrala Andy i umalo izgubi ravnotežu. Hodala je nekoliko minuta amo-tamo kako bi se navikla na njih. Zadignuvši skut haljine, gledala je noge u tamnim čarapama... Andynim čarapama... i cipele s potpeticama.

Kao dijete, vidjela je barske djevojke, »bludnice«, kako ih je otac nazivao, i uvijek se pitala kako bi ona izgledala kad bi se tako obukla.

Sada zna.

Muškarcima će zastati dah!

Samo, kamo će sakriti revolver?

* * *

U prizemlju je glasovir ispunio živom glazbom prostoriju.

— Hoće li sići? — zapita Rizik vlasnicu, gledajući prema vrhu stepeništa.

— Sići će — odgovori samouvje-

reno Andy. — Ne znam kada će se pojaviti niti što će imati na sebi, no sići će.

Nadam se da ovi neotesanci neće navaliti na nju.

— Znaju pravila.

Prema kućnim pravilima, gosti su preko »gospode Louise« ugovarali odlazak s djevojkom u sobu i nisu se smjeli obraćati djevojkama izravno.

— Ipak, ovo je nešto drugo — podsjeti je Rizik. — Ona je izuzetna.

— Znam. Ako tako djeluje na tebe, onda je, bez ikakve sumnje, izuzetna.

— Ja nisam ... — zausti Rizik, ali naglo zašuti kad se na stepeništu pojavila Liz Archer.

Silazila je vrlo oprezno, još nesigurna u cipelama s potpeticama. Dizale su se glave. Kad je stigla do posljednje stepenice, zapazili su je već svi i zanijemjeli; čak je i pijanist prestao svirati.

Ostale su djevojke ... Selena, Denisa i Holly ... okupljene kraj šanka, također gledale dolazak »nove djevojke«.

Približavajući se svojoj novoj »štićenici«, Andy zadovoljno ustanovi da je obukla baš onu haljinu koju joj je izabrala.

— Bože moj — prozbori ona, uhvativši je za ruke — lijepa si kao san.

— Hvala — reče stidljivo Liz.

— I ja mislim tako — oglasi se Rizik.

Liz ga pogleda i prvi put su im se sreli pogledi. U početku je smjelo izdržala njegov pogled, a onda se sramežljivo zagledala u pod.

— Opusti se, zlato — reče joj Andy i potapaše je po ruci. — Hodaj uokolo, razgovaraj s ljudima. Nitko te neće ugristi.

Liz kimne i krene prema šanku.

U tom trenu zasvira opet pijanist, a gosti, kao na nekakav ugovoreni znak, pohrle prema »gospodi Louisi«, imajući svi na umu samo jedan cilj.

X

Potkraj prvog tjedna bila je Andy Blake zapanjena. Premda Liz Archer nije otišla u sobu ni s jednim gostom, poslovi su se gotovo udvostručili. Očito je zbog Liz dolazilo mnogo više muškaraca nego prije. Uvidjevši da nju mogu samo gledati i razgovarati s njom, odveli bi u sobu neku drugu djevojku i zamišljali da su s Liz.

Andy se čudila i Riziku. Nije još razgovarao s Liz, premda se vidjelo da je očaran njome.

Koliko god se trudila, Andy nije mogla nagovoriti Liz da povede u sobu nekog gosta. A bila je uvjerena da je ta zavodljiva plavuša kao stvorena za takav posao.

Osim toga, Liz joj je rekla da se bez revolvera osjeća golom, pa je otišla u prodavaonicu oružja i za dio plaće kupila mali revolver. Zataknula ga je pod čarapu na desnoj nozi. To je potkrijepilo Andyne bojazni da Liz bježi pred zakonom.

Potkraj prvog tjedna odlučila ju je otvoreno pitati o tom.

Liz je napokon pristala da se preseli iz hotela u praznu sobu na prvom katu, te ju je Andy zatekla unutra kako se oblači za posao. Upravo dok je vlasnica »kuće« ulazila, Liz je namještala revolverčić pod rub čarape.

— E, baš o tom bih htjela pričati s tobom — progovori Andy, istodobno se diveći Lizinoj nozi. I njezine su noge nekoć bile gotovo tako lijepe.

— O mojoj nozi? — upita Liz, opa-

zivši da je Andy zainteresirano promatra.

— Ne, o revolveru.

— Andy ...

— Žao mi je, Liz, no nisam obećala da se neću raspitivati. Samo sam se privremeno povukla kad sam vidjela da ne želiš govoriti o prošlosti.

— Ne želim govoriti ni sada.

— Možda ne želiš, ali imam, mislim, pravo doznati jesam li natovarila sebi na vrat nevolje kad sam te zaposlila kod sebe.

— Ja nisam tražila taj posao — podsjeti je odmah Liz.

— Istina je, ali si ga prihvatila.

Nekoliko su se trenutaka gledale netremice, a onda Andy prva skrene pogled ustranu.

— Slušaj, zlato, ne želim se svadati. Zanima me samo zašto uporno nosiš revolver. Zar bježiš?

— Misliš, pred zakonom?

— Zar postoji i nekakvo drugo bježanje?

— Može se bježati pred nekime ili za nekime — odgovori Liz. — Ja bježim za nekim ljudima i, kad ih pronadem, ubit ću ih.

— Kad ih pronadeš? — porovi Andy. — Znači li to da ćeš otići odavde?

— Zacijelo neću ostati ovdje do kraja života — reče Liz. — Imam pred sobom zadatak.

— Osvetu?

— Da.

— Da li bih te ikako mogla nagovoriti da ostaneš? — zapita Andy.

— Bilo kakvim riječima ili djelom? Bi li te išta moglo zadržati ovdje?

Liz je predugo oklijevala prije nego što je odgovorila niječno, pa Andy to zapazi.

— Možda bi te mogao zadržati neki muškarac? — zapita je.

Liz pogleda ustranu.

— Naprimjer, Rizik?

– Nije još progovorio sa mnom ni riječi – reče Liz. Andy je znala da je to istina. Postoji nešto, na objema stranama. Zašto se, onda, klone jedno drugoga?

– Mislim da te se on boji – prozbori vlasnica kuće.

– Boji se mene?

– Zar se ne bojiš i ti njega?

– Ja se ne bojim nikoga.

– To je laž – reče Andy. – Bojiš se Rizika.

– Kakvo smiješno ime!

– Trebalo bi da vas dvoje popričate o tom.

– Pih! Kad želi razgovarati, odvede gore u sobu Selenu ili Denisu. Nisam ga još vidjela s Holly, no ne bih se iznenadila ako se druži i s njom.

– Slušaj, dobro znaš da si, otkad si ovdje, nepristupačna i nedodirljiva. Jesi li čula kako te nazivaju gosti?

– Nisam.

– Zovu te Vojvotkinjom.

– Zašto?

– Zato što si u njihovim očima dostojanstvena poput nekakve kraljevske ličnosti. Svi bi te rado milovali, Liz, ali te nitko ne želi uprijeti. Odlaze u krevet s drugim djevojkama i zamišljaju da su s tobom.

– To je izopačeno.

– Nije. Svemu si ti kriva. Kad napokon odlučiš poći u sobu s nekime od njih ...

– Neću to učiniti.

– Ako bi i učinila, oni ne bi iskoristili priliku. Uplašili bi se, baš kao što se Rizik boji, čak, razgovarati s tobom.

Liz ju je promatrala nekoliko trenutaka, a onda joj se lice smekša.

– Zaista misliš da je tako? – zapita. – Misliš da se boji?

– Zlato, znam čitati muško lice.

Vjeruj mi, on se boji tebe, a i samog sebe.

– Možda bi trebalo da mu se ja prva obratim – reče Liz i vragolasto se osmijehne.

– Da, možda bi to bilo najbolje – složi se Andy, smiješeći se.

Okrenuvši se prema zrcalu, Liz pogladi kosu i još jednom provjeri kako izgleda.

– Dakle, vrijeme je da krenem na posao – reče tada i okrene se prema Andy.

XI

Od te se večeri zaustavljala Liz povremeno kraj Rizikova stola, donosila mu je piće ili ga je samo gledala kako igra poker. Ponekad bi mu položila ruku na rame ili bi mu očešala lakat svojim bokom. Počela je uživati u toj igri.

Ostale su tri djevojke, na svoje iznenađenje, zavoljele Liz. Denisa i Holly su je iskreno voljele, a Seleni se svidalo što Liz ne ide s mušterijama u krevet i što se tako povećava njezin vlastiti prihod. Ta visoka i skladna brineta posebno se zainteresirala za Rizika otkad je naslutila da bi mogla dobiti konkurenciju.

– Pogledaj, molim te, što radi – reče jednog dana Holly i blago gurne laktom Liz. Holly bijaše niska, prsata crvenokosa djevojka, koja je živahnošću nadoknađivala ljepotu. Muškarcima se sviđaju crvenokose, često je govorila, jer ih zanima jesu li crvenokose posvuda.

– Pokušava se samo natjecati sa mnom, Holly – odgovorila je Liz.

– Ali pogledaj je, molim te.

Liz pogleda na tu stranu i opazi da je Selenina spustila obje ruke Riziku na ramena, te ga malone masira dok se on karta.

– Zar ti to ne smeta?

– Zašto bi mi smetalo? On nije moj momak – odgovori Liz. – Znaš to vrlo dobro.

– Misliš? – zapita Holly, gledajući je sada pažljivo. – Od početka ovog tjedna, otkad si počela vrebati na njega, nije ni dirnuo nijednu od nas.

– Tko veli da vrebam na njega? Seleno to veli. A sada ga se ona pokušava dočepati.

– Sretno joj bilo.

– Bože moj, da sam, barem, lijepa kao ti, Liz – prozbori Holly.

– Ne budi smiješna. Ti si ljupka.

– Nisam, no hvala ti što tako govoriš. Ozbiljno ti velim, tako si lijepa da se ne moraš bojati da će ti neka druga djevojka oteti momka.

– Kazala sam ti već, on nije moj momak.

– Ako nije – odvrati Holly, veselo se smiješeći – bit će.

* * *

Potkraj drugog tjedna odnosi između Liz i Rizika naglo su se promijenili. U salun gospođe Louise ušla su dva stranca i zaputili se ravno prema šanku. Jedan je bio visok oko stotinu i devedeset centimetara i težak najmanje stotinu i dvadeset kilograma; drugi je bio vitak, naocit i, također, prilično visok. Obojica bijahu tridesetogodišnjaci.

Upravo su naručili viski kad je gorostas iznenada spazio Liz.

– Svih mi svetaca! – uzviknuo je zapanjeno. – Vidiš li ti ono, Marty?

– Okani se toga, Willie – reče Marty Kaneel.

– Zašto? – zapita Willie Sisk.

– Pogledaj je. Prostorija je puna muškaraca, ali nitko nije blizu nje. Nedodirljiva je.

– A, više neće biti – reče Willie. Iskapi viski i tada krene, ne osvrćući se na prijateljeve prigovore, pre-

ma Liz. – Hej, mala – dovikne.

Stojeći sama, Liz se okrene prema njemu baš kad je posegnuo za njom i čvrsto je uhvatio za lijevu ruku. Nadlaktica joj se, u usporedbi s njegovom golemom šakom, činila tankom poput pruta. Očito nije bio svjestan svoje snage, jer joj je stisnuo ruku tako da ju je zaboljelo.

– Pustite mi ruku, molim vas.

– A, pustit ću je, budi bez brige – odvrati Willie, cerekajući se bezobrazno – čim mi pokažeš svoju sobu. Nas dvoje ćemo se malo bolje upoznati.

– Ima ovdje drugih djevojaka koje će rado poći s vama – reče Liz, trznuvši se od boli u ruci. – Samo se obratite gospođi Louisi.

– Obratio sam se tebi, droljo. Hajdemo u sobu. – Govoreći to, stisnuo joj je ruku još čvršće tako da je tiho jauknula.

– Pustite me! – uzviknula je, pa su se svi okrenuli prema njima.

Kad je posegnula za malim revolverom, iznenada se pojavi iza gorostasa Rizik i položi mu ruku na rame.

– Hej, prijatelju – progovori glasno Rizik – dama je zatražila da je pustite.

Willie odmah strese njegovu ruku s ramena.

– Gubi se, druškane – progundao. – Cura i ja imamo nekog posla.

– Zaista?

– Da.

– Ne bih rekao – prozbori Rizik i ponovo posegne za njegovim ramenom. Povuč ga ne bi li ga okrenuo prema sebi, no div se i ne pomakne. – Okreni se, vrag te odnio! – vikne Rizik.

Kad ga gorostas nije poslušao, ustukne i udari ga šakom po desnom bubregu.

Willie iznenadeno zagunda i za

tren mu stisak popusti tako da se Liz istrgnula i uzmaknula. Ne obazirući se na nju, okrenuo se prema Riziku, koji se upravo pripremio za nov udarac. Razmišljajući poslije o tom prizoru, Liz je bila čvrsto uvjerenjena da je div mogao izbjeći taj udarac, no namjerno je dopustio da ga šaka pogodi u bradu.

No trepnuvši okom, gledao je Rizika!

– Prokletstvo! – izustio je Rizik, a onda ga je gorostas iznenada ošamario tako snažno da mu se glava trznula natrag i odletio je na stol između Holly i naprasitog gosta. Ležeći na stolu, prestrašeno je gledao Williea kako mu prilazi.

– Polomit ću ti sve kosti – zaprijeti Willie dok su mu se oči grozničavo sjale.

– Ne bih rekla – progovori uto glas iza njega. Zastao je i osvrnuo se preko ramena.

Iza njega je stajala Liz Archer i ispružila ispred sebe ruku u kojoj je bio mali kolt.

Willie ju je gledao trenutak-dva, zatim se iznenada nasmiješi.

– Što namjeravaš učiniti, curo? – zapita on.

– Ako smjesta ne odeš, pucat ću.

– Ta mi igračka ne može nauditi – odvratila Willie. – Osim toga, ne vjerujem da ćeš je upotrijebiti.

– Provjeri – odbrusi mu ona glasom koji je bio miran kao i ruka u kojoj je držala revolver.

– Hej, Willie – umiješa se gorostasov prijatelj. – Pogledaj joj oči. Pucat će.

Willie pogleda prijatelja, zatim se zagleda opet u Liz.

– Jest, čini mi se da hoće – promrmlja.

Uto mu pride Marty i uhvati ga objema rukama za ručetu.

– Hajdemo, Willie – počne ga

nagovarati. – Ako isprazni tu pučaljku, moglo bi te zaboljeti.

– Jest – reče Willie, još promatrajući Liz. – Da. Curo, srest ćemo se opet.

– Ne vjerujem.

– Budi uvjerenjena u to – odvratila Willie i naceri se. Izide ispred Martya, ne pogledavši nijednom Rizika.

Kad je gorostas otišao, Andy odahne i žurno pride svojoj glavnoj zvijezdi.

– Nije te ozlijedio? – upita zabrinuto.

– Nije – odgovori Liz, zadignuvši suknju kako bi mogla opet zataknuti revolver pod čarapu – ali sada ti je jasno zašto nosim oružje.

– Da, jasno mi je – odvratila Andy, gledajući joj lijevu ruku, na kojoj su se još vidjeli tragovi gorostasovih prstiju.

Liz pogleda kockara, koji je donekle nesigurno stajao na nogama, i požuri prema njemu.

– Jeste li ozlijeđeni? – upita ga zabrinuto. Krvarila mu je usna, pa ju je nastojala obrisati haljinom.

– Nije mi ništa – odgovori on i odgurne joj ruku. – Vladao sam situacijom. Zašto ste se upleli?

– Zašto sam se uplela?

– Namjeravao sam vam pomoći – progunda on, brišući nadlaničom krv s lica.

– Bio bi vas rastrgao na komade. Što je trebalo da učinim? Da mirno gledam?

– Baš to bi učinila svaka od ovih djevojaka – reče on – ali ne i vi. Ne, ni govora!

Liz ga je namršteno gledala i pokušavala ga shvatiti, a onda joj sine.

– Ranjen vam je ponos.

– Ma, neka ide dovraga ponos!

– Priznajte, baš to je posrijedi? Pomogla sam vam, umjesto da vi pomognete meni. To vam smeta.

– Liz – prišapne joj u uho Andy – nemoj ovdje. Ima previše ljudi.
– Što? – reče Liz i pogleda je.
– Ne raspravljaj o tom... zasada
– savjetovala joj je vlasnica kuće.
– Ah, zaboravimo sve to – reče ljutito Rizik. Pride šanku i zatraži od Erniea bocu.

– Čekaj malo, dok se kartaš, ne smiješ piti... – započne barmen, ali ga kockar ljutito prekine.

– Daj mi bocu i ne propovijedaj, dovraga!

→ Dobro, Rizik, u redu.

– Hajdemo gore – reče Andy, uhvativši Liz za ruku. – Boli li te?

Pogledavši otiske prstiju na ruci, Liz shvati da je uistinu boli.

– Staviti ćemo oblog – prozbori Andy, vukući je prema stepenicama.

Kad su se popele u Andynu sobu, vlasnica kuće namoči krpu u hladnu vodu i omota je preko masnice.

– Možeš li micati prstima? – zapita.

– Mogu – odgovori Liz.

– Dobro, onda ti ništa nije slomljeno.

– Ne razumijem tog čovjeka – prozbori zlovoljno Liz. – Spasila sam mu glavu!

– Da ne razumiješ muškarce zlato. Objasniti ću ti njihovu taštinu i protumačiti zašto viteštvo ne smije biti obostrano.

XII

Tokom noći došao je u Lizinu sobu Charles Edward Taker, zvan Rizik. Popio je nekoliko čašica, ali nije bio pijan, pa se nije mogao opravdavati alkoholom.

Liz Archer je ležala budna u krevetu, napeta, uznemirena. Tog je dana prvi put razgovarala s Rizikom, otkad su se upoznali. Nesumnjivo

postoji nešto između njih, još od prvog dana.

Barem ona ima takav dojam. Osjeća li i on, pitala se, isto?

Zbog tog pitanja nije nikako mogla zaspiti.

NI Andy nije mogla spavati.

Budući da joj se učinilo da su zaškrupale stepenice, Andy odškrine vrata i izviri van. Vidjela je u hodniku Rizika. Ide prema Seleninim vratima? Ne, prema Lizinim vratima.

Zadovoljno se nasmiješivši, Andy zatvori vrata i vrati se u krevet.

* * *

Začula je tiho, ali uporno kucanje.

– Evo me – javi se dok je oblačila kućnu haljinu koju joj je poklonila Andy.

Kad je otvorila vrata i ugledala Rizika, zastao joj je dah i srce uzbuđeno zabubnjalo.

– Rizik! – prozbori iznenađeno.

– Smijem li ući? – zapita on. Potom, kao da mu je to tek sada palo na pamet, doda: – Elizabeth.

– Kasno je, a ja sam...

– Budna – reče on, pažljivo joj promatrajući lice. – Na svakom se licu odrazi san, pogotovu na ženskom, no ti ne možeš spavati kao ni ja.

– Ne, ne mogu – prizna ona poslije nekoliko trenutaka. Ustakne i pozove ga unutra.

Kad je ušao, zatvorio je iza sebe vrata.

– Što sada? – upita ga Liz.

– Došao sam objasniti nešto – odgovori on – sebi i tebi, ali riječi... ponekad smetaju.

U tri se hitra koraka nađe pred njom, uhvati je za ramena i poljubi. Zbunila se, no samo za tren. Nakon toga se naslonila na njega i vatreno mu uzvratila poljubac.

– I ti to osjećaš – šapne mu.
– Osjećam, dabome – odvrati on. – nastojao sam to poreći, ali više ne mogu.

– Drago mi je... – započne ona, no već ju je ponovo ljubio i polako su se spustili na krevet. Zavukao joj je ruke pod spavaćicu i svukao joj je s ramenâ. Ruke mu se našu na njenim čvrstim dojčkama dok su mu usne klizile po njezinu vratu. Opet je lebdjela u oblacima, kao i s Tateom, ali ovo je bila drukčije, nekako ljepše... mnogo ljepše.

Gledala ga je dok se svlačio. Prsa su mu bila glatka, a trbuh ravan. Nije bio baš mišićav, no njoj se činio lijepim, vitkim i snažnim.

Tad je legao kraj nje i potražio svojim usnama njene.

– O, kako sam te dugo čekala – prošapće ona, čvrsto ga zagrlivši.

Prošlo je mnogo vremena otkad joj je Tate otkrio njeno vlastito tijelo i uveo je u uzbudljiv svijet koji joj je dosad bio nepoznat. Ovo što je sada doživjela, u kockarovu zagrljaju, nadmašilo je sva dosadašnja iskustva i maštanja.

– Potratili smo dane i dane – prozbori poslije Liz, naslonivši mu glavu na prsa.

– Ja sam tomu kriv – reče Rizik i čvrsto je zagrljao.

– Kako to misliš? – upita ga ona znatiželjno.

– Nisam htio priznati da sam se zaljubio.

Odmah je podigla glavu.

– Je li to istina? Zaista si se zaljubio?

– Od prvog trenutka kad sam te ugledao, Vojvotkinjo – odgovori on i osmehne joj se.

– Znači, ti si me tako prozvao?

– Zašto ne bih? – odvrati on i nasmije se. – To ti ime baš pristaje.

– Sviđa mi se kad ti izgovaraš tu riječ.

– Vojvotkinjo.

– Oprosti ako sam ti, kad smo bili dolje, ranila ponos.

– Što? – zapita on, te ga je odmah pogledala u lice kako bi provjerila je li ga opet razljutila.

– Andy mi je objasnila štošta o muškom ponosu i taštini – napomene ona. – Nisam se smjela umiješati. Ti bi ga sâm pobijedio.

– Dušo – reče on i privine je uz sebe – on bi me rastrgao na komade.

– Znači, ne ljutiš se?

– Na tebe se ne bih mogao ni zbog čega razljutiti. – Milo mi je što čujem.

XIV

Liz Archer je bila sretna, ali se istodobno osjećala i krivom.

Boravila je već dva mjeseca u Kingdom Comeu u Louisiani. Kad je bila s Rizikom, osjećala se sretnijom nego ikada u životu.

Međutim, kad god je bila sama, mislila je na svoju mrtvu obitelj i tad se nipošto nije mogla osloboditi osjećaja krivnje. Trebalo bi da progonim ubojice, a ne da uživam u Louisiani s voljenim čovjekom. Ne bih smjela ni biti zaljubljena dok su Nolan i još živi.

Dakle, kolebala se i nije znala kojim putem da pođe. Da izabere sreću ili osvetu?

Njena ljubav prema Riziku je sve jača. – Postoji samo jedan odgovor, Vojvotkinjo – reče joj Rizik kad mu se jedne večeri povjerila u krevet i otkrila mu svoje dvojbe.

– Kakav? – zapita ona, osjećajući se sigurnom u njegovu zagrljaju.

– Ako si žalosna i opterećena krivnjom samo kad si sama, onda

ćemo se pobrinuti da sama ne budeš više nikada. Nasmijela se.

– Mislim da ti Andy ne bi dopustila da se useliš ovamo – reče mu.

– Dobro, ako mi to ne bi dopustila, onda se ti preseli k meni.

– U hotel?

– Pronaći ćemo neku kućicu... kad se vjenčamo.

– Vjenčamo? – ponovi ona zaprepašteno. Nipošto nije očekivala takvu riječ iz kockarovih usta. – Jesam li te dobro čula?

– Ne znam – reče on, namrštivši se. – Što sam kazao?

– Ako se ne varam, zaprosio si me.

– Da, upravo to sam htio reći – prozbori on, još se mršteći.

– O, Charlese...

– Ne smije se zaboraviti jedno, Vojvotkinjo.

– Što?

– Način kako zarađujem za život.

– Kockaš se.

– Tako je, kockam se. I ništa drugo ne znam raditi.

– O, dragi, nikad ne bih zatražila od tebe da se odrekneš toga.

– Čak i ako bih ja zatražio od tebe da prestaneš raditi kod Andy?

– Vrlo lako bih ti udovoljila – reče Liz. – To nije isto. Ja, zapravo, i ne želim raditi ovdje.

– Drago mi je što to čujem, jer ne bih ni htio da radiš ubuduće. Ne bih htio da te gledaju drugi muškarci.

– To mi odgovara – odvrati ona.

– To mi potpuno odgovara.

* * *

– Zlato, zaista se radujem toj vijesti – reče Andy, zagrlivši Liz. – Međutim, smatram se tu donekle odgovornom, jer sam te upravo ja upoznala s Rizikom.

– Dabome, Andy. Zahvalna sam

ti zbog toga – prozbori Liz i sretno je pogleda u oči.

– Hoću reći, moram te upozoriti.

– Na što?

– Moram te podsjetiti, kakav je on čovjek – reče Andy, promatrajući je ozbiljno.

– Zar mi možeš kazati o Charlesu nešto što već ne znam? – zapita Liz, namrštivši se.

– On je kockar, zlato – napomene Andy. – Znaš li što to znači? Začudit ću se ako ne nosi karte i u krevet.

Liz se nasmije.

– Mogu ti reći iz osobnog iskustva...

– Baš o tom je riječ, Elizabeth – prekine je Andy. – Imaš premalo iskustva s muškarcima. Jesi li uistinu sigurna da postupaš pametno?

– O, Andy – reče zahvalno Liz, shvativši da se njena prijateljica i dobročiniteljka iskreno zabrinula za nju. Dotakne joj rame. – Potpuno sam sigurna.

– Onda ti mogu samo poželjeti sreću, zlato, jer mislim da ćeš teško izići nakraj s tim čovjekom.

– Izići ću s njim nakraj, Andy – reče samouvjereno Liz. – Budi bez brige.

* * *

Za to je vrijeme Charles Edward Taker igrao u prizemlju poker... što nije bilo nimalo neobično... ali je gubio... a to je već bilo pravo čudo. Gubio je vrlo rijetko, no znao je iz iskustva da mu je sreća, kad mu okrene leđa, nesklona neko vrijeme. Štoviše, vrlo dugo. Odavno je spoznao kako se može prekinuti takva smola: treba poduzeti nešto i izmijeniti tok događaja.

To je ponajčešće značilo da treba, bar jedanput, podijeliti karte tako da će ih vući s donje strane snopa.

Rizik je bio vrlo spretan kartaš. Mogao je dijeliti karte kako god bi htio, ali je to nerado činio i uglavnom je igrao pošteno.

Dok ne bi počeo gubiti.

Kao sada.

– Dobro – reče – da vidimo hoće li se ovaj put promijeniti sreća. Počne dijeliti karte.

Nasuprot njemu sjedio je profesionalni kockar. Namjerio se junak na junaka. Međutim, dok se Rizik, noseći tamna odijela i košulje s nabranim porubom oko vrata i rukava, oblačio tako da se na prvi pogled vidjelo da je kockar, taj je čovjek nosio običnu kaubojsku odjeću.

Upravo to je bilo kobno za Charlesa Edwarda Takeru.

* * *

Imajući na sebi bluzu i hlače i noseći revolver koji joj je poklonio Tati, Liz Archer je upravo izlazila iz Andyne sobe kad se začuo hitac.

– Što je to, dovraga? – reče Andy i izjuri iz sobe. Kad god se pucalo kod nje, to je značilo nevolje. Znajući da je dolje Rizik, Liz pojuri za njom.

Dočekao ih je neugodan prizor. Stol za kojim se kartao Rizik bio je prevrnut, a ispod njega su virile noge u tamnim hlačama. Ostali su kartaši stajali uokolo i usplahireno se pogledavali. Njihala su se zaklopna vrata, kao da je upravo ušao netko... ili izišao.

– O, prokletstvo – prošapće Andy.

– Charlese! – uzvikne Liz i pohita niz stepenice.

Kad je stigla do stola, uhvati ga i pokuša ukloniti, ali joj to pođe za rukom tek kad su joj pomogla dvojica gostiju. Tad ugleda Rizika. Prednja strana bijele košulje bila mu je već tamnocrvena.

– Tko je to učinio? – zapita ona.

Kad joj nije nitko odgovorio, pogleda lica ljudi oko sebe i vikne: – Tko ga je ubio?

– Neki kartaš, Liz – prozbori izvjesni Cotten. On je bio redovan gost.

– Tko?

– Rekao je da se zove Olden. – Cotten pokaže na vrata i doda: – Upravo je otišao.

Liz smjesta skoči na noge i, ne obazirući se na Andyne povike, istrči napolje. Ugledavši s druge strane ulice čovjeka koji se upravo penjao na konja, dovikne mu: – Oldene!

Čovjek se zaustavi i okrene.

– Mene zovete? – odvrati joj.

Bio je visok, s izlizanim koricama i velikim koltom u njima.

– Vi ste Olden?

– Jesam.

– Upravo ste ubili unutra čovjeka?

– Ubio sam nespretnog varalicu.

– Lažljivče!

– Slušajte, ako je ono bio vaš čovjek, žao mi je, no varao je dijeleći karte, a to ne dopuštam nikomu.

Htio se okrenuti, ali ona korakne na ulicu i vikne mu neka joj ne okreće leđa.

Ukočio se, jer mu je prizvuk njezina glasa odao da se ne šali. Polako se okrenuo prema njoj i pogledao joj oružje.

– Zar ćete upotrijebiti taj revolver?

– Hoću.

– Onda ne gubimo vrijeme – reče joj umorno. Doživio je već mnogo puta takve prizore i dobro znao da ne može izbjeći ovaj sukob. – Žuri mi se.

– Nećete otići nikamo – odvrati mu Blagooka i izvuče narančastu maramu ispod ovratnika bluze – osim ravno u pakao.

Budući da je bio iskusan, nije prihvaćao ništa zdravo za gotovo, pa je, kad je posegnuo za oružjem, nastojao biti što brži.

Međutim, ni to mu nije bilo dovoljno.

Prisutni gledaoci su se poslije zaklinjali da nisu ni opazili trzaj njezine ruke. Samo joj se najednom našao revolver u šaci i prasnuo je dvaput. S Oldenove je košulje štrcnula prašina na dva mjesta i zateurao je natraške, preneražena izraza lica, dok mu je revolver još bio u koricama.

– Dovraga – promrmljao je, već se gušeći od krvi, naletio je na konja i stropoštao se na zemlju.

* * *

– Dolje je šerif, Liz – reče joj Andy, ušavši u svoju sobu. Odvela je Liz poslije pucnjave na prvi kat kako bi je oslobodila znatiželjnika.

– Andy – progovori djevojka, okrenuvši prema njoj uplakano lice – lagao je, zar ne? Čovjek kojeg sam ustrijelila?

Andy uzdahne.

– Razgovarala sam s ostalim kartašima, zlato – reče. – Vele da je Rizik gubio. Žao mi je što ti to moram kazati, no znam da je povremeno, ako bi imao smolu, dijelio karte onako kako ne bi smio. Bio, je, jednostavno, takav. Nije vidio u tom nikakvo zlo. – Slegne ramenima i doda: – Ovaj put ga je suigrač raskrinkao.

Liz se netremice zagleda u nju. Najednom kao da joj se promijenilo držanje.

Znači, to je prst sudbine – prošapće.

– Kako to misliš? – zapita je odmah Andy.

– Riziku i meni nije bilo suđeno da ostanemo zajedno. Moralo se dogoditi ovo. Treba da sada krenem i

dovršim ono što sam započela. Treba da pronadem Nolane.

– Nolane? Zlato, ne razumijem te.

– Moram otići, Andy. Odmah.

– Ali šerif...

– Izići ću kroz prozor. Ne smijem razgovarati sa šerifom. Možda bi me htio privremeno zadržati, raspitati se o meni.

– Dakle, ipak bježiš pred zakonom.

– Zbog jednog nesporazuma, poput ovog. Andy...

– Sve je u redu, zlato – reče Andy. – Pričekaj malo. Priđe komodi i izvadi nešto iz gornje ladice.

– Uzmi ovo.

– Što je to?

Riječ je bila o nekakvoj omotnici.

– Tu je petsto dolara – reče joj Andy.

– O, Andy, ne mogu to uzeti.

– Imaš li novca u svojoj sobi?

– Ni približno takvu svotu.

– Samo uzmi te pare. Ja ću ih opet zaraditi. – Andy korakne naprijed i naglo je zagrli. – Idi sada, bogamu. Zadržat ću šerifa dok ne osedlaš konja i odjašeš. Požuri!

– Hvala ti, Andy, na svemu.

– Ne zahvaljuj mi – odvrati Andy. – Bila sam sebična i mislila samo na svoju dobit. Još i sada tvrdim da bi bila prvorazredna u ovom zanatu. Ako se predomisliš, svakako me obavijesti. Hoćeš?

Liž se pokuša osmjehnuti.

– Dabome, javit ću to najprije tebi, Andy – reče. – Svakako.

* * *

Sve se dogodilo prebrzo. Munjevito. Maloprije je još grlila Andy i uvjeravala je da će izići nakraj s Rizikom, a sada već jaše iz Kingdom Comea. Koliku prednost ima ispred šerifa?

Zaustavivši Cvijetu kako bi kobil mogla malo predahnuti, obrati pažnju onom što je nosila oko vrata.

Prvo, bila je tu narančasta mara- ma što ju je dobila od Tatea. Postala joj je amajlijom.

Drugo, nosila je o lančiću metalni privjesak što joj ga je poklonio Ri- zik. Darovao joj ga je sinoć. Uoči smrti.

– Nemam ništa drugo što bih ti mogao dati osim ovog – kazao joj je kad joj je pružio privjesak.

– A što je to?

– Jedna sitnica.

Držeći sada u ruci privjesak, na- pravljen u obliku pikova asa, Liz se divila njegovoj izradbi.

Pikov as znači smrt, rekao joj je tada Rizik.

Dok je spuštala privjesak pod bluzu, mislila je: bio si potpuno u pravu, ljubavi moja.

XIV

Našavši se prvi put u Teksasu, Liz Archer je bila zadivljena njegovim prostranstvom. Prošla je kroz gra- dove Dallasa, Fort Worth, Wichita Falls, Abilene, Waco, Austin i druge. Danju je radila, pa je samo noću imala vremena za razmišljanje o Charlesu Takeru, svojoj obitelji i mladom zaručniku... čovjeku u ko- jeg je bila zaljubljena, barem je tako mislila dok nije upoznala Rizika.

Puna dva mjeseca nakon Riziko- ve smrti i gotovo pet mjeseci pošto je otišla iz Missouria, došla je u tek- saški gradić Lufton i tu ponovo ušla u trag Nolanima.

Odlučila je provesti neko vrijeme u Luftonu i predahnuti. Otkad je umro Rizik, neprestano je, moglo bi se reći, bježala, pa je smatrala da je vrijeme da se zaustavi i suoči sama sa sobom.

Morala je priznati sebi da joj je štošta u vezi s Rizikom bilo nepo- znato. No zaljubila se, a kad se net- ko zaljubi, barem je to jasno spo- znala, onda je slijep. Vidi samo ono što želi vidjeti, pa tako nije ni ona sagledala Rizika u cijelosti. Uočila je samo neke njegove osobine, one koje su joj se svidale.

Znala je da je kockar, ali nije shvatila što to znači. Dok se družila s njim, nije obraćala pažnju činjeni- ci da takav život donosi opasnosti i da će on prije ili poslije zaglaviti. Sada joj je to bilo sasvim jasno.

Pomiri li se s njegovom smrću, znatno će olakšati sebi položaj, uvi- djela je. Moći će izvršiti svoje oba- veze prema obitelji i svojoj zakletvi.

Čvrsto je odlučila da više neće dopustiti da je bilo što skrene s pu- ta, kao što se to dogodilo u Kin- gdom Comeu.

* * *

U salunu u Luftonu čula je kako se priča o nekom sukobu koji se zbio u San Sabi, gradu baš usred države.

– Nešto takvo nisam još nikada vidio – pričao je neki čovjek za su- sjednim stolom. – Taj dugonja, mr- ka pogleda, ustrijelio je protivnika kao od šale. Kao da si pljesnuo dla- nom o dlan. Dum! I gotovo. – Čov- jek strese glavom i doda: – Kunem se, nisam ni vidio kako je izvukao revolver.

Bio je to neki stari skitnica, sijede kose i vodenkastih očiju. Takvi su se ljudi mogli vidjeti malone u svim salunima u svim gradovima, u ka- putu na kojem se nataložila praši- na s putovanja. S njim je bio neki mlađi čovjek, građanin, koji se već tri dana pokušavao ohrabriti i pri- stupiti Liz.

– Kako se zove taj čovjek? – za-

pita on starog skitnicu, pritom pogledavajući Liz.

– Čudno – odgovori skitnica – budući da tako spretno rukuje revolverom, moglo bi se očekivati da je čuven, no nisam još nikada čuo za njega. Zove se Nolan.

Čim je to izrekao, Liz naglo podigne glavu i ustane. Vidjevši je kako odlučno prilazi njegovu stolu, onaj mlađi čovjek nije mogao vjerovati očima. Zar je moguće da mu se osmjehnula takva sreća? Ona ide k njemu!

Starac, s druge strane, nije ni opazio što se zbiva dok mu se nije iznenada spustila na rame njena ruka.

– Kako se zove? – zapita ona.

Starac pogleda preko ramena, namršti se i zbuni vidjevši iza sebe lijepu djevojku.

– Što?

– Koje si ime maloprije spomenuo, stari? – prozbori razdražljivo Liz. – Kako se zove taj čovjek?

– Nolan – reče onaj mlađi, jer je htio privući Lizinu pažnju. – Veli da se zove Nolan.

– A ime?

– Ako se ne varam – promrmlja smeteno starac – netko ga je zvao Lesom.

Les Nolan!

– Znala sam! – izusti ona žustro. Cijelo je vrijeme slutila da će naići na njihov trag u Teksasu, i nije se prevarila. U Lousiani je Nolan bio ispred nje samo dan i pol, ali se ondje zaustavila... i prestala ga tražiti.

– Koliko je vremena prošlo otkako si ga vidio? – zapita.

– Malo više od tjedan dana, čini mi se – odgovori starac. – Možda i više, rekao bih.

– To se dogodilo u San Sabi?

– Tako je.

Skinula je ruku sa starčeva ramena i zaputila se na ulicu.

– Mogu li pomoći... – zausti mlađi muškarac, ali je nestala prije nego što je mogao nastaviti.

– Sinko – reče mu starac – ta djevojka misli samo na ubijanje.

– Zaista?

– Dabome – odvrati starac i mudro kimne. – Mnogo sam puta vidio na licu takav izraz. Pametnije ti je da je se kloniš.

– Vrlo je zgodna. Ima neobično blage oči. Doima se gotovo andeoski.

– Baš takvih se čuvaj – upozori ga starac. – Ne donose ništa dobro.

Otišavši ravno u hotel, Liz pokupi svoje stvari i odnese ih u konjušnicu, osedla Cvijetu i zaputi se prema San Sabi. Znala je da ne postoje nikakve nade da će ondje zateći Lesa Nolana, ali je, barem, otkrila ponovo trag.

Potraga se nastavlja, i ovaj put neće odustati dok ne izvrši ono što je naumila. Dok ne uništi Nolane!

Stigla je u San Sabu. Bio je to malen teksaški grad.

Odmah je odlučila što će učiniti. Raspitat će se o Lesu Nolanu kod prvog čovjeka na kojeg naide. Nema smisla tratiti vrijeme.

Kad je stigla do konjušnice i sjahala, iz staje izide sedamnaestogodišnji momak i zastane kao ukopan ugledavši plavušu na visokoj kobili.

– Dobar dan – pozdravi ga ona i krene prema njemu.

– Mm, dobar dan – odgovori momak. Liz odluči iskoristiti njegovu zbunjenost. Zapazila je da je očarano gleda. – Ovo je miran gradić.

– Jest, gospodice.

– Pa ipak, čula sam da je nedavno bilo uzbudljivo ovdje.

– Jest, gospodice.

– Možeš li mi štogod ispričati o tom? – zapita ona, stojeći blizu nje.

– Mm, da, mogu, gospodice – odgovori on i usplahireno povisi glas kad mu se još više približila. – Ne-ki stranac, vrlo vješt revolveraš, ustrijelio je jednog ovdašnjeg ka-uboja.

– Taj stranac se zove Nolan?

– Jest, gospodice.

– Je li se upleo šerif?

– Nije, gospodice – odgovori momak tresući glavom. – Nolan je odmah odjurio, prije nego što je šerif mogao doći iz ureda. Smjesta se pojavio ovdje i uzeo svog konja.

– Na koju je stranu odjahao?

– Na jug.

– Slutiš li kamo je otišao?

– Itekako slutim – odvrati on. – S njim je bio još jedan čovjek...

– I on se zove Nolan?

– Ne bih rekao – promrmlja momak, namrštivši se. – Nisu braća, nimalo ne sliče jedan drugom. Mislim da samo jašu zajedno.

– Veliš da si naslutio kamo su otišli?

– Jesam, gospodice. Dok su sedlali konje, razgovarali su. Nolan je rekao kako je vrijeme da odu neka-mo gdje će se odmoriti, a onaj drugi je upitao misli li na Diablo City.

– Diablo City? – Nikada nije ču-la za njega. – Zar je to mjesto u Teksasu?

– Pitao sam kad su otišli. Šerif je rekao da jest, ali mu nije ni nakraj pameti da mu se približi.

– Zašto?

– Veli da su mnogi predstavnici zakona otišli u Diablo City i nisu se vratili. Kaže da se ne bi htio naći na tom popisu.

– Razumijem – reče zamišljeno Liz. – Diablo City. Gdje je to mje-sto?

Slegnuo je ramenima.

Na jugu, blizu granice, ako se ne varam – reče. – Nisam siguran. – Iznenada živne i zapita je: – Hoće-te da se raspitam? To mi neće biti nimalo teško.

– Ne, nije potrebno – reče ona. Okrenula se i htjela ponovo uzjaha-ti.

– Zar neće ostati ovdje? – zapi-ta momak, očito razočaran.

– Ovaj put neću – odgovori ona kad je uzjahala. Izvadi dva novčića i dobaci mu ih. – Možda sljedeći put.

Diablo City, mislila je kad je okrenula kobilu i zaputila se na jug. Mjesto gdje se Nolan želi odmoriti.

Mjesto gdje će Nolan... svi Nola-ni... umrijeti.

XV

Dojahavši u Diablo City, Les No-lan se napokon našao kod kuće.

Za mnoge je ljude Diablo City bio utočište, skrovište u koje su bježali pred zakonom, lovcima na glave, nepoželjnim djevojkama koje su ih htjele sputati bračnim okovima ili su, jednostavno, bježali od svijeta općenito. Za Nolane je tu bio dom. Mjesto bez zakona.

Zapravo, Diablo City je osnovao prije dvadesetak godina stari Gus Nolan i tu mu se rodio jedan od si-nova: Blue. Ranč nedaleko od grada bio im je za tih dvadeset godina je-dini dom, i premda su Gusovi sinovi uglavnom putovali i živjeli burno, ipak su se uvijek, prije ili poslije, vraćali kući.

Budući da je za proteklih pet mje-seci izbivao, Les Nolan je doznao za smrt brata Joea tek kad se vratio na njihov ranč »N«. Kad mu je otac

ispričao što se zbilo, razbjesnio se tako da je, čak, i Gus ustuknuo malo pred njim.

– Ustrijelila ga je neka žena? – uzvikne Les. – Obojicu?

– Tako smo čuli – napomene Blue.

– Ne vjerujem!

– Slušaj, možeš mi vjerovati da je Joe mrtav – reče Gus Nolan. – Dopremio sam njegovo tijelo kući kao dokaz. Pokopali smo ga na brežuljku, kraj tvog brata i majke.

– Prokletstvo! – vikne Les, zjapivši se. – Tko je ta žena? Zašto je nisi potražio? – upita mlađeg brata.

Otkad je Blue toliko narastao da se mogao služiti revolverom, neprestano su se vodile preprike oko jednog: tko je brži... najstariji brat, Les, ili najmlađi, Blue?

– Zato što mu to ja nisam dopustio! – vikne Gus Nolan, pribravši se pošto je u prvi tren uzmaknuo pred gnjevom najstarijeg sina. – I prestani se derati na brata i oca, momče!

– Oče... – zausti Les, ali zašuti, vidljivo se trudeći da ovlada sobom.

Bili su u velikoj dnevnoj sobi u kući na ranču, koju je Gus Nolan sagradio vlastitim rukama. Les priđe ormariću s pićem, što su ga nabavili tek prije pet godina. Natoči sebi čist viski, iskapljuje ga nadušak i potom se okreće prema bratu i ocu.

– Dobro, ispričajte mi to ponovo.

Gus mu reče što su doznali. Ispripovijeda da je neka žena dojahala u Oberon, u Missouriju, izažvala Joea u salunu i povukla oružje brže nego on.

– Kako je to moguće? Kako je nekakva žena mogla nadmašiti Joea?

– Joe nije nikada rukovao naročito spretno revolverom, sinko –

podsjeti ga Gus. – Nije bio poput tebe i Bluea.

– Ipak, zar ga je žena mogla nadmašiti? – progunda Les. Tada mu se na licu odrazi napetost, zaprepaštenost. Reče: – Oče...

– Znam – prozbori Gus, mrgodeći se.

– Zar je riječ o istoj ženi, oče? – nastavi Les. – O onoj... djevojci iz Newtona?

– Nije moguće – umiješa se Blue. – U Newtonu je jedva držala revolver, pričali su.

– Možda je poslije naučila štošta – reče Les i, spustivši praznu čašu, krene prema vratima.

– Kamo ideš? – zapita Gus.

– U Newton!

– Ni govora! – vikne Gus, te se Les zaustavi i okrene. Prišavši mu, otac nastavi: – Mućni glavom, sine. Ako je ubila Joea u Missouriju, onda više nije u Newtonu. Krenula je u lov.

– U lov? – promrmlja Les i namršti se. – Na nas?

– Zbog toga mi otac i nije dopustio da je potražim – reče Blue, pridruživši se bratu i ocu.

– Uvjeran sam da će se ona – reče Gus, gledajući oba sina – prije ili poslije pojaviti ovdje. Mora se pojaviti.

– A kad dođe – doda Les – spremno ćemo je dočekati.

– Ovaj put ćemo dovršiti posao – reče Gus.

* * *

Ulogorivši se izvan Diablo Citya, Liz Archer je promatrala grada, u kojem su malobrojna raspršena svjetla bila jedini znak života. Čistila je revolver. Tate joj je utuvio u glavu da je čišćenje oružja važno koliko i pucanje, jer joj o ispravnosti revolvera ovisi život.

Mogla je do grada stići za petnaest do dvadeset minuta, ali se odlučila zaustaviti ovdje i prenoćiti tu.

Veoma se promijenila otkad je prije nekoliko mjeseci odjahala iz Newtona u Kansasu. Za to joj se vrijeme što-šta dogodilo, počevši od Tatea i obračuna s Joeom Nolanom do onog što je doživjela u Kingdom Comeu. Ondje su joj Andy i Charles Edward Taker pomogli da otkrije ponešto o sebi. Spoznala je što znači biti žensko i uvjerila se da je lijepa i poželjna. Lutajući sama nepoznatim krajevima, uvidjela je već da može iskoristiti svoju ljepotu i, zahvaljujući njoj, postići ono što inače ne bi mogla, a sada je bila spremna, ako baš bude prijeko potrebno, poslužiti se i spolnim dražima.

Kad god bi pomislila na Rizika i mrtvu obitelj, više nije plakala. Zakopala je tugu i suze duboko u sebi; jedini osjećaj koji je privremeno dopuštala bila je želja za osvetom.

Njene blage, andeoske oči postale su hladne poput čelika.

* * *

Osedlavši ujutro Cvijetu, Liz je malo oklijevala prije nego što je uzjahala. Palo joj je na pamet da je još nijedan Nolan nije vidio, ne računajući Billya i Joea koji su mrtvi. No, vjerojatno su već doznali da je i Joea, i Billya ubila neka žena. Ako je čekaju da ujaše u grad, zacijelo očekuju da će nositi revolver.

Kolebljivo otkopča opasač i spremi ga u bisage. Bez ohrabrujuće težine korica o desnom boku, osjetila se odmah golom i nezaštićenom.

Kad je podigla nogu u stremen, ponovo se pokolebala jer joj je na um palo još nešto. Dotakne narančastu maramu oko vrata, zatim je odveže, skine i spremi u bisagu u kojoj je bio i revolver. Sada se pogo-

tovu osjećala golom, no znala je da je manja mogućnost da je netko prepozna.

Uzjaše kobilu i krene prema gradu. Ako Nolani čekaju Blagooku, zasada neće naići na nju, već samo na Liz Archer.

XVI

Diablo City je bio prilično velik grad. Kad je ostavila kobilu u konjušnici i smjestila se u hotelu, Liz je, sjedeći u svojoj sobi, pokušala smisliti sljedeći potez.

Ustane i pride prozoru, okrenutom prema glavnoj ulici, i zagleda se u zgradu preko puta, obojenu jarkožuto, na kojoj je pisalo velikim slovima: »Kuća užitaka«. Ispod tog natpisa pisalo je manjim slovima: »Svi su muškarci dobrodošli... ako to mogu priuštiti sebi.«

Najednom je znala kakav će biti sljedeći potez.

* * *

— Htjela bih razgovarati s osobom kojoj pripada ova kuća — reče Liz.

Djevojka koja joj je otvorila vrata imala je dugačku tamnu kosu, debele čulne usne, i nosila je modar ogrtač koji joj se rastvorio sprijeda te otkrio kratku spavaćicu i velike, obješene grudi koje je ponosno isticala.

— O čemu? — zapita djevojka, odmjerivši Liz Archer od glave do pete.

— O poslu.

Djevojka je još jedanput ocjenjivački pogleda.

— Pričekajte — reče i zatvori joj vrata pred nosom.

Liz ju je čula kako se udaljava. Za dvije-tri minute začuje opet njezine ljutite korake. Ovaj put su se približavali.

— Udite — reče djevojka i širom

joj otvori vrata, zatim ih zalupi iza njih. – Podite za mnom – naredi i srdito krene na čelu.

– Oprostite ako vam smetam – prozbori Liz, ali djevojka ne uspori ni za tren korak i ne pokaže ničime da je čula njezinu ispriku.

Pokuca na vrata na kraju hodnika i otvori ih ne pričekavši da joj se bilo tko javi.

– Ovo je gospodin Madonna – reče i pokaže na čovjeka za pisaćim stolom. – On je vlasnik.

Liz se iznenadi, a onda shvati da je naivno mislila kako javna kuća mora pripadati nekoj ženi.

– Čini mi se da ste se začudili – progovori muškarac. Bio je visok, vitak, naočit tridesetpetogodišnjak.

– Dobro, Randi, možeš ići – reče.

Randi ga je za tren mrko gledala, zatim se okrene i ode, zalupivši iza sebe uredska vrata.

– Uzrujala se – promrmlja Madonna.

– Zašto?

– Čim sam vas ugledao, shvatio sam razlog – reče Madonna i približi se Liz. Obide je jedanput, trljajući bradu. – Da, razlog mi je potpuno jasan.

– Otkrijte mi ga.

– Randi mi je najbolja djevojka – objasni Madonna. – Donosi dvostruko veću zaradu nego bilo koja druga djevojka.

– I, zašto se razljutila na mene?

– Ugrozili ste je.

– Čini mi se da nema razloga za zabrinutost.

– Žene su nesigurna stvorenja – reče on. – Valjda vam to ne moram objašnjavati.

– Nisam zapazila.

Madonna se zaustavi pred njom i podboči rukama o bokove.

– Vjerojatno niste – zaključi. – Želite se zaposliti?

– Zato sam i došla.

– Prihvaćam vas – reče odrješito Madonna. Vratila se za stol i dodala:

– Počet ćete raditi već večeras. Imate li prikladnu odjeću?

– Nemam.

Namrštivši se za tren, Madonna izvuče iz džepa kožnat novčanik i izvadi iz njega nekoliko novčanica.

– Evo, nabavite što vam treba. Jeste li odsjeli negdje?

– U hotelu.

– Budete li zadovoljili na poslu, morat ćete se preseliti ovamo. Prihajete?

– Pristajem.

– Dobro – reče on i, spremivši novčanik, sjedne. – Imam sada nekog posla, pa dodite večeras, najkasnije u osam.

– Dobro – odvrati ona dok je spremala novac. – Hvala vam, gospodine Madonna.

– Zovite me Steve. Sve me djevojke tako zovu. Nas dvoje ćemo se dobro upoznati – dodala on i prijede joj pogledom po tijelu. – To je sve.

Kad je počeo prelistavati papire pred sobom, shvatila je da joj daje znak neka ode.

Izišavši iz njegove radne sobe, zatekla je Randi kako je, naslanjajući se na šank i pušeći cigaretu, čeka. Čim ju je spazila, Randi baci cigaretu na pod, zgnječi je petom i odgurne se od šanka.

– Zaposlila si se. – Bio je to zaključak, a ne pitanje.

– Jesam.

– Onda znaj nešto – napomene Randi. – Ja sam ovdje djevojka broj jedan i svi to znaju.

– Slažem se.

Randi se vidljivo zbuni zato što se Liz nije usprotivila. Činilo se da ne zna što bi sada.

– Hoćeš me večeras upoznati s

ostalim djevojkama, Randi? – upita Liz.

– Mm, svakako – promrlja Randi, još se mršteći. – Dodi malo ranije, pa ću te upoznati sa svima.

– Hvala ti. Dovidjenja.

– Dovidjenja.

Tamnokosa se djevojka okrene i zagleda za plavušom. Takva bi joj cura mogla, bez sumnje, biti opasna suparnica ako bi to htjela. Ali ona to, čini se, nema namjeru.

Ta je spoznaja zbunila častoljubivu Randi Perry.

Otišavši iz »Kuće užitaka«, Liz je znala da je Randi ne razumije, no imale su svaka svoj cilj i nastojale ga postići na svoj način.

Vraćajući se u hotel, bila je svjesna činjenice da će joj se ovdje posao potpuno razlikovati od onog kod Andy. Ovdje neće moći stajati po strani, već će morati raditi isto što i druge djevojke.

Međutim, radeći kod Madonne, neupadljivo će, bez ikakva ispitivanja, doznati prije ili poslije gdje su Nolani, a to je najvažnije. Ne smije pokazati nikomu u Diablo Cityu da ih traži.

XVII

U pola osam te večeri došla je Liz Archer opet u »Kuću užitaka«, obukavši prikladnu haljinu što ju je kupila Madonninim novcem. Prodavačica je naslutila čemu je namijenjena ta haljina, pa se cijelo vrijeme prezirno smješkala i pogledavala je prijekorno. To je samo uvjerilo Liz da dobro igra ulogu.

Najteže joj je bilo što se morala odreći onog malog Kolta, što ga je kupila dok je radila kod Andy i ostaviti ga u hotelskoj sobi, no nije

htjela nikomu objašnjavati zašto je naoružana. Nije htjela skrenuti pažnju na sebe.

– Još nemamo mušterija – reče joj Randi, dočekavši je na vratima – pa ću te upoznati s ostalima.

– Koliko djevojaka radi ovdje?

– Osam. Sada devet, računajući i tebe. Ne nastoj zapamtiti imena. One će zapamtiti tvoje ime.

Randi je uvede u raskošno namješten salon, gdje su sjedile ostale djevojke, neke potpuno odjevene, neke napola razgolićene. Očito su dvije ili tri djevojke željele otvoreno pokazati što nude, pa su imale na sebi samo donje rublje i pojas za čarape. Randi je obukla haljinu s dubokim izrezom, otkrivajući više od polovice golemih grudi, ali je ostatak tijela pristojno sakrila. Lizi na je haljina bila slična, no s manjim dekolteom.

Dok ju je Randi brzo upoznavała, Liz je nastojala upamtiti što više imena. Djevojke su se držale različito; neke su je pozdravile smiješkom, a neke su se mrgodile.

– Može li se ovdje popiti štogod?

– zapita Liz.

– Može, dabome – odgovori Randi i odvede je do ormarića, u kojem je bio vrč nekakve tekućine. – Ako ožedniš, možeš popiti čaja. Steve ne dopušta da djevojke loču na poslu. Ne bi htio da smrdimo na alkohol. Kao da bi to oni naljoskani kauboiji mogli osvetiti.

– Zar s takvim gostima imate ponajčešće posla? S pijanim kaubojima?

– Uglavnom. No nisu loši. Tu i tamo naiđe se na nekog koji je potpuno pijan, ali ako postane nasilan, Steve ga izbací.

– A Steve?

– Što te zanima?

– Je li i on ponekad nasilan?

Randi ju je promatrala nekoliko trenutaka.

— Daj mu ono što traži — odgovori tada — pa nećeš imati nikakvih teškoća.

— Vi poštupate tako?

— Jest. Slušaj, ne znam gdje si radila prije i jesi li dosad radila kod nekog muškarca, ali on smatra da ima, kao naš poslodavac, pravo na neke povlastice. Većina se djevojaka slaže s tim. Budeš li dobra prema njemu, bit će i on dobar prema tebi, Liz. U tom je pogledu jednak ostalim muškarcima. Hm, dosta je razgovora... — reče Randi i pokaže glavom na vrata.

Pogledavši na tu stranu, Liz ugleda ondje dvojicu muškaraca koji su se zaustavili i promatrali ponudenu robu.

— Vrijeme je da se krene na posao — prozbori Randi. — Jesi li spremna?

Nije ni slutila kakvo je umjesno pitanje izrekla.

Je li spremna?

— Jesam — odgovori Liz, udahnuvši duboko zrak — spremna sam.

* * *

Kasno navečer, kad se »Kuća užitaka« zatvorila, Liz se vratila u hotel i okupala u vrlo vrućoj vodi. Recepcioner joj u početku nije htio donijeti vodu, ali je, kad ga je zavodljivo pogledala i spustila maramu tako da joj je mogao vidjeti prsa, napokon popustio.

Dugo ležeći u vodi i žmireći, nastojala se prisjetiti s koliko je muškaraca bila te večeri.

Bože moj, pomisli, ne mogu se sjetiti, a na tom sam poslu tek jedan dan. Kako se osjećaju Randi i ostale djevojke?

Sjećala se samo prvog i posljed-

njeg. Prvi je bio neki momak, vjerojatno sedamnaestogodišnjak, kojeg su veoma očarale njezine grudi. Zabuljio se u njih, stiskao ih i napokon sisao. Naposljetku se sav ušepRTLjao i nije se nimalo proslavio. Uvjerala ga je da se to dogodilo zato što su se oboje previše uzбудili i da nije on kriv.

Posljednji je bio sasvim drukčiji. Visok, obješene trbušine, postupao je s njom grubo, a kad je obavio svoje, otišao je opet lokati s prijateljima.

Za cijelo to vrijeme nije osjetila nikakav užitak. Sjećala se Rizika i lijepih trenutaka s njim. Ali nije htjela popustiti suzama.

Kad se okupala, obriše se i pokušava uvjeriti sebe da će sutra biti lakše, a prekosutra još lakše, jer će se već naviknuti. Treba samo da žmiri i bude odsutna duhom. Većina muškaraca nema nikakvih posebnih želja. Čim završe ono što su naumili, žurno se vraćaju na viski. Ni s jednim nije provela, po svoj prilici, više od deset minuta.

Hvala nebesima što postoje bar neke olakšice, pomisli dok se spremala na spavanje.

XVIII

Kad je sutradan navečer došla na posao, Randi je obavijestio da je Madonna zove k sebi.

— Ne ondje — dovikne Randi kad je Liz krenula prema radnoj sobi. — Zove te u svoju sobu.

Liz pokušava pročitati što god u njezinim očima, no nije mogla ništa razabrati.

— Brzo se vraćam — reče Liz.

— Ne bih rekla — odvrati Randi, okrene se i vrati u salon.

Liz se popne na prvi kat, prode

kroz hodnik i pokuca na vrata na njegovu kraju.

– Naprijed.

Otvorivši vrata, ušla je i ugledala Madonnu u kućnom ogrtaču.

– O Elizabeth, samo uđi – reče on, srdačno raširivši ruke. – Dobro mi došla.

Liz pogleda oko sebe i iznenadi se. Još nikada nije vidjela takvu sobu. Prevladavala je kestenjasta boja. Čak je i kućni ogrtač bio te boje.

– Svida ti se?

– Prekrasno je – odgovori ona, diveći se skupom namještaju.

– Čudiš se kako mogu priuštiti sebi sve ovo – prozbori on kao da joj čita misli. – Štedim novac, trošim ga pametno i, prije svega, ne kockam se.

– Razumijem.

– Sjedni i pričaj mi kako si provela prvu večer ovdje.

Ona uđe dublje u sobu i tek tada opazi da je na stoliću pripremljena večera za dvoje.

– Bilo je sve u redu – odgovori ona.

– Dobro, večeras ćeš se malo odmoriti. Večeras ćeš biti sa mnom.

– A što je s poslom?

– Ostale ga djevojke mogu večeras lako obaviti. Ostat ćeš kod mene.

– Cijelu noć? – zapita ona, jer je htjela odmah biti načistu.

– Jest, cijelu noć – odvrati on, smiješeći se.

Neće biti strašno, pomisli Liz dok se spuštala u naslonjač koji joj je ponudio. Madonna je zgodan i vlada se pristojno. Barem zasada.

Neće biti strašno.

* * *

Te je noći štošta naučila.

Nakon izvrsne večere, Madonna ju je odveo u krevet. Bio je vrlo vješt

ljubavnik i ponosio se tim svojim umijećem.

U početku nije odgovarala na njegove dodire. Namjeravala se ponašati kao i prema ostalim muškarcima: zažmiriti i zamisliti da se sve to događa nekome drugom, a ne njoj.

– Vrlo si lijepa – reče joj on dok joj je svlačio haljinu preko desnog ramena i ljubio joj glatku kožu.

– Hvala.

– Vrlo lijepa – ponovi on, povukavši joj haljinu i preko lijevog ramena. Uskoro joj je razgolitio grudi. Oble i čvrste.

Postepeno je, protiv volje, počela reagirati na njegovo milovanje.

Otkrivao joj je kakve sve užitke može priuštiti tijelo. Učio ju je. A ona se propustila užitku.

* * *

Kad se probudila ujutro, bila je iscrpljena.

Ležeći u krevetu i gledajući u strop, tek postepeno se sjetila gdje je i što se desilo.

U tom trenutku uđe u sobu Steve Madonna. Obukao je hlače, ali je još bio gol do pojasa i kosa mu je bila vlažna poslije kupanja.

– Dobro jutro – pozdravi je on.

– Mmm – progovori ona pospano – dobro jutro. – Ležala je raširenih ruku i nogu i činilo joj se da ne može ni pomaknuti.

– Imam rano jedan sastanak – reče joj on – pa te moram istjerati iz kreveta...

– Evo, dižem se – uvjeravala ga je – čim prikupim snagu.

– Noćas si bila vrlo dobra – reče joj on dok je oblačio košulju. – Vrlo dobra.

– Hvala – odvrati Liz, sjetivši se da ju je, između ostaloga, »naučio« kako mora zahvaliti svakoj mušte-

riji nakon obavljenog posla, pogotovu onima koji su ostali s njom cijelu noć.

– Ne, govorim ti ozbiljno – reče on, zakopčavajući košulju. – Kad stekneš još malo iskustva, dobiješ još nekoliko pouka, mogla bi postati glavna djevojka u mojoj kući.

– A što je s Randi?

– Randi je već dvadeset osam godina i pretvara se u pravu kravu. Za godinu dana visjet će joj sise do koljena. A ti si svježe meso. – Obukavši kaput, on doda: – razmisli o tom. Hoćeš li brzo otići odavde?

– Hoću.

Kad je otišao, promislila je o njegovim riječima. Randi je krava, a ja sam svježe meso, mislila je. Steve Madonna nije nipošto dobar simpatičan čovjek.

Kad se obukla, još klecavih nogu poslije brojnih uzbuđenja što ih je doživjela tokom noći, iziđe iz Madonnine sobe i sretne Randi u hodniku. Randi je opet imala na sebi preširoku kućnu haljinu, koja joj se svaki čas otvarala i otkrivala velika prsa.

– Odlaziš?

– Da.

– Otpratit ću te do vrata.

– Dobro.

– Kako je bilo noćas? – zapita tamnokosa Randi. Doimala se kao tridesetpetogodišnja, a ne kao dvadesetosmogodišnja djevojka. Nazvavši je »kravom«, Madonna je, bez ikakve sumnje postupio okrutno, no Liz je vidjela da djevojka, nažalost, uistinu već propada. Bila je to prava šteta. Još i sada se moglo zapaziti da je prije nekoliko godina bila itekako zgodna i zavodljiva, no grudi su joj se, nekoć lijepe i jedre, već donekle objesile.

– Bilo je vrlo zanimljivo – odgo-

vori Liz, a Randi prekriži ruke ispred velikih dojki i lukavo se nasmiješi, kao da joj je sve dobro poznato.

– Moraš priznati, on je vraški sposoban učitelj – reče.

– Jest, to mu se mora priznati, Randi, ali...

Randi se odmah namršti.

– Što hoćeš reći? – zapita.

– Čini mi se da nije baš dobar čovjek.

– Slušaj, Liz – prozbori Randi, tresući glavom – dobro postupa s djevojkama, brine se o nama, pazi da nas muškarci ne zlostavljaju... previše. Valjda je to dovoljno. – Tad se osmijehne sjetno i doda: – Ipak, potpuno imaš pravo. On je gad.

– Zašto ne odeš odavde?

– Kamo bih otišla? – odgovori Randi i slegne ramenima kao da se pomirila sa sudbinom.

– Valjda možeš otići nekamo.

– Idi radije na spavanje, Liz – reče Randi kad su stigle do kućnih vrata. – Doimaš se umorno.

– Noć je bila vrlo naporna.

– A navečer moraš, kao i obično, opet raditi – podsjeti je Randi.

Liz joj mahne i iziđe na sunčanu ulicu.

XX

Radeći već tjedan dana, Liz se uspjela zbližiti s ostalim djevojkama. Sve su je prihvatile, čak i Randi.

Međutim, potkraj tog tjedna počela se pitati može li nastaviti tako. Nije znala kako dugo će još morati podnositi te nasrtljive muškarce i udovoljavati njihovim »potrebama«. Činilo joj se da se, koliko god se prala svake večeri nakon posla, ne može dovoljno očistiti.

Kad je započeo drugi tjedan, bila je potištena i razočarana, ali se to

raspoloženje brzo promijenilo pošto su rano navečer ušle u kuću dvije mušterije.

Dva muškarca, jedan se približio već četrdesetoj godini, a drugom je bilo oko dvadeset godina. Stariji je bio upadljivo visok, gotovo stotinu i devedeset centimetara, širokih ramena, uskih bokova, preplanule kože i prodornih očiju. Mlađi, vrlo vitak, nije bio toliko visok, ali je imao jednaku kožu i oči. Odmah je zapazila da su braća. Ujedno je zaključila da su Nolani. Uočila je da sliče mrtvoj braći.

– Tko su oni? – obratila se tamnokosoj Randi, nastojeći da ne pokaže preveliku radoznalost.

Randi pogleda prema vratima i na licu joj se odmah pojavi čudan izraz.

– Onaj visoki je Les Nolan, a onaj drugi mu je brat Blue. Njihov otac ima, moglo bi se reći, u svojim rukama cijeli grad.

– Njihov otac?

Randi kimne, ne odvojivši pogled od njih dvojice.

– Gus – odgovori. – Često dolaze ovamo, a Steve zahtijeva da budemo posebno uslužne prema njima.

Liz se sjeti da joj je Madonna pričao kako su neke mušterije široke ruke i ostaju cijelu noć.

– Treba im udovoljavati do jutra? – zapita.

– Ako to zatraže. Međutim, za Lesa ne brini.

– Zašto?

– Zato što je on moj – odgovori posjednički Randi i pogleda je u oči.

– Uvijek izabere mene – doda vatreno i, okrenuvši joj leđa, zaputi se prema Lesu Nolanu.

Vidjevši je kako mu se približava, stariji se Nolan nasmiješi. Zagrli je jednom rukom i drugom joj uhvati

veliku dojku, te krenu zajedno prema stepeništu, očito zato da bi se popeli u njenu sobu.

Liz obrati pažnju mlađem Nolanu. Niži i mršaviji od starijeg brata, Blue je imao čvrstu čeljust kao i on. Valjda im je takva čeljust svojstvena svima, pomislila je Liz.

Tad je prišla Susie, niskoj, smeđokosoj djevojci srolika lica i dječakog tijela, uskih bokova.

– Koga on ponajviše bira, Susie?

– zapita.

Susie pogleda prema vratima kako bi ustanovila o komu joj govori.

– A, misliš na Bluea? – reče. – Mislim da još nikad nije bio s istom djevojkom dvaput. Budući da si ovdje nova, možda izabere baš tebe.

– Moramo li čekati dok se ne odluči?

– Ma, ni govora. Ako ti se sviđa, uhvati ga. Meni su miliji stariji muškarci. – Čeznutljivo se zagledavši prema stepeništu, Susie doda: – Eh, kad bi, barem, mene izabrao jedanput njegov brat. Ima nešto u njemu...

Imala je pravo. I Liz je to zapazila. Les Nolan je zračio nekakvim magnetizmom, možda zato što je bio visok, snažan i već na prvi se pogled doimao opasno. Njoj se nije sviđao jer je bio Nolan, no morala je priznati da je privlačan.

– Pokušat ću osvojiti mlađeg.

– Reci mu da je sjajan – savjetovala joj je Susie. – Godi mu kad mu se govori da je pravi muškarac.

– A je li to istina?

– Čula sam da je sjajan... kad ima revolver u ruci. Bez njega... – Susie slegne ramenima.

– Hvala ti.

– Nema na čemu, dušo.

Liz odluči prići Blueu Nolanu dok je još gledao djevojke i pokušavao izabrati pravu.

Napokon su mi se našli nadohvat ruke, pomisli ona. Isplatilo se sve što sam propatila.

Sada će moći skovati plan kako da kazni cijelu obitelj Nolan!

* * *

Kad mu se Liz približila, mladić okrene glavu i spazi je. Požudno joj prijede pogledom po tijelu.

– Zdravo – reče mu ona, gledajući ga što je zavodljivije mogla. Ako ništa drugo, barem je to savršeno naučila tokom prošlog tjedna.

– Zdravo – promrmlja on, ne odvajajući pogled od njezina dekoltea. – Ti si nova.

– Jesam – odgovori ona. – A ti si pravi ljepotan.

Plaho se osmjehnuo.

– Zaista misliš tako? – reče joj.

– Dabome. Sretna će biti ona djevojka koju izabereš.

– Onda ćeš tu sreću iskusiti ti, jer sam upravo tebe izabrao.

– Uistinu? – zapita ona, trudeći se da pokaže veliko oduševljenje.

– Hajdemo u tvoju sobu.

– Kako god ti kažeš...

– Blue – reče on. – Zovem se Blue.

– A ja sam... Elizabeth.

Uhvativši ga ispod ruke, povede ga uz stepenište, onuda kuda je maloprije otišao Les Nolan s Randi.

Čim su ušli u njezinu sobu, on je uhvati za ruke i poljubi. Nastojala je prikriti gađenje što ga je osjetila kad su je dodirnule njegove ruke i usne te mu je uzvratila poljubac što je vatrenije mogla, ljubeći ga onako kako ju je naučio Steve Madonna.

Poslužiti će se svim vještinama koje je naučila, mislila je, ne bi li potpuno ovladala tim mladićem. Činjenica da je on Nolan izazivala je njoj odvratnost i istodobno je poti-

cala da bude što poduzetnija. Otkopča mu hlače.

– Koliko ti je godina? – upita ga, tobože zadihana od uzbuđenja.

– Devetnaest.

– Mogu ti reći, veći si muškarčina nego mnogi koji su dvostruko stariji od tebe. Hoćeš li ostati cijelu noć?

– Nisam još odlučio.

– Ostani, molim te – reče ona, zapazivši već da će ga lako i brzo dovesti do vrhunca zadovoljstva.

– Zašto ne bih ostao? – prozbori on napokon. – I Les će biti cijelu noć kod Randi.

– O, Blue – prošapće ona, uhvativši ga za ruku i povukavši prema krevetu – baš ti hvala. Svojski se prihvati posla. Nastojala ga je što više iscijediti.

Ujutro je Blue Nolan bio iscrpljen i uvjeren da se zaljubio. Odlazeći iz Lizine sobe, obećao joj je da će se vratiti navečer.

– Jedva čekam – reče mu Liz, a on joj je povjerovao. Naposljetku, mislio je, sve su djevojke lude za Nolanima, nije li tako?

Sastao se s Lesom pred kućom.

– Kako si proveo noć, mali? – zapita ga stariji brat.

– Bilo je nezaboravno, Lese – odgovori Blue i veselo zakoluta očima. – Ljepše nego ikada!

– Zaista? – reče Les Nolan, iznenađeno ga gledajući. Blue se još nikada nije tako oduševio nijednom Madonninom djevojkom. – Dobro, s kojom si bio?

– S Elizabeth.

– Nisam je dosad vidio – reče Les. – Zar je nova ovdje?

– Jest. Radi tek tjedan dana. Divna je, Lese, predivna, Visoka je... naravno, ne poput mene... ima žutu kosu... i luda je za mnom.

– Ma, nemoj? – reče Les Nolan, vidljivo se zainteresiravši. – Dakle, braco, imaš prokletu sreću.

– Dabome!

– Hajdemo po konja i vratimo se na ranč – izusti Les. – Otac ima, bez sumnje, nekog posla za nas. Dakako, ako nisi previše umoran nakon burne noći s tom djevojkom, s tom Elizabeth.

– Ma, kakvi! – uzvikne poletno Blue Nolan usprkos iscrpljenosti. – Mogao bih raditi cijeli dan!

– Baš dobro – reče Les i snažno ga pljesne po leđima. – Moći ćeš me zamijeniti dok budem drijemao. Randi me noćas potpuno iscijedila.

* * *

Liz Archer je gledala kroz prozor braću Nolan kako idu prema konjušnici. Jutroš se osjećala još prljavijom nego inače, no isplatilo se, itekako se isplatilo. Šćepala je mladog Bluea Nolana i čvrsto ga drži u šakama. Kad provede s njom još noć ili dvije, bit će spreman učiniti sve što bude zatražila od njega.

Zaustavivši se gola pred velikim zrcalom, kakve je Madonna postavio u sve sobe, ispitivački je promatrala svoje tijelo. Grudi joj nisu bile velike kao Randine, ali su bile oble i čvrste. Dotakne rumene bradavice na njima, zatim prijede rukama preko trbuha i bokova i zaustavi ih na bedrima. U tim kretnjama nije bilo nikakve čulnosti. Samo je pregledavala tijelo kao što bi pregledala revolver prije upotrebe. Ili poslije upotrebe.

Sagnuvši se po haljinu, pogleda u ogledalu stražnjicu i zadovoljno zaključí da je jedra, napeta i glatka. Dok se oblačila, žalila je što ne može očistiti sebe kao oružje nakon pucanja, no znala je da je to nemo-

guće. Nije joj pomagalo ni dugotrajno kupanje u vrućoj vodi.

Kad je izašla iz sobe, ugleda Stevea Madonnu kako se penje po stepeništu.

– Čekaj malo, Liz.

– Moram se okupati.

– Okupaj se ovdje – reče on i zaustavi je rukom. – Mislim da je vrijeme da se preseliš ovako kao i sve ostale djevojke. Neka ovo bude tvoja soba – doda i pokaže na sobu iz koje je upravo izašla.

Liz ne odgovori.

– Ne slažeš se?

– Slažem se – reče ona.

– Čujem da si se noćas pobrinula za Bluea Nolana – promijeni on temu.

– Jesam.

– Budi ljubazna prema njemu, Liz – opomene je Madonna – a i prema njegovu bratu.

– Brat je otišao s Randi.

– Les uvijek odlazi u krevet s Randi, ali bi se to moglo promijeniti. Ako bude potrebno, budi susretljiva prema njima obojici. Nolani su ovdje vrlo utjecajni.

– Već sam čula.

– Hoću da im priuštiš sve što zaslužuju – reče joj Madonna vrlo ozbiljno.

– Steve – odvrati mu ona podjednako ozbiljno – možeš računati s tim.

Tad prođe hitro mimo njega i ode se okupati u hotel.

Pošto se okupala, Liz je pokupila svoje stvari i prenijela ih u Madonninu »Kuću užitaka«. Neće biti nikakvih problema, mislila je. Moglo bi se reći, čak je i bolje što se preselila. Naprimjer, revolveri će joj sada biti u istoj sobi.

Sada kad se sve više približava

obračun s Nolanima, vjerojatno je to i najbolje.

XIX

Navečer su opet došla braća Nolan, te je Les ponovo izabrao Randi, a Blue je nestrpljivo krenuo s Liz u njenu sobu.

Kad su Les Nolan i Randi ušli u sobu, počeo ju je odmah svlačiti, što je, vidjelo se, jedva dočekala. Premda je bila prostitutka, znao je da pred njim ne glumi i da je uistinu uzbuđena.

— Lezi — naredi joj, te se odmah ispružila na krevetu. Kad je prvi put došao k njoj, nije ga baš previše slušala, ali ju je tada ispljusкао i natjerao na pokornost.

Očekujući da će leći na nju, iznenadila se kad se odmaknuo od nje.

— Lese... — prozborila je zbunjeno, dršćući od iščekivanja. Gledajući joj polusklopljene oči, vidio je u njima uspaljenost i znao da može činiti s njom što god hoće.

Ovaj put je htio razgovarati.

— Slušaj, Randi, pričaj mi o onoj novoj djevojci, o Elizabeth.

— O novoj djevojci... — ponovi Randi, kao da ga nije dobro razumjela.

— Jest, ovdje radi neka nova djevojka, nije li tako?

— A, misliš na Liz.

— Da, mislim na Liz.

— Steve ju je zaposlio početkom prošlog tjedna, kad je doputovala u grad.

— Kako izgleda? — zapita Les. Od Bluea je uspio doznati samo da je »plavokosa i divna«.

— Ima žutu kosu i vrlo je zgodna. Ali nije tvoj tip.

— O tom ću ja odlučiti — progundao on. — Ima žutu kosu, veliš. Nastavi.

— Visoka je kao ja, ali nije tako široka ovdje — reče ona i dotakne grudi. — Jedno s drugim, ima lijepo tijelo i mogla bi, vjerojatno, dogurati daleko, ali nju, čini se, ne zanima ono što interesira neke među nama.

— A što je zanima?

— Ne znam — odgovori Randi i namršteno ga pogleda. Čudila se što se toliko zainteresirao za Liz, ali ga se nije usudila pitati kakav je razlog posrijedi i razljutiti.

Za to vrijeme u drugoj sobi na istom katu Liz je potpuno vladala mladim bratom. Kad je zadovoljio početnu želju, počela ga je ispitivati o obitelji i domu, hineći da mu zavidi na sreći.

— Ja nemam obitelj — reče mu, što je bilo i istina. Pritom je umalo vrisnula od muke. — Zacijelo je divno kad imaš nekog svog.

— Prije nas je bilo više — odvrati on, zureći u strop. — Imao sam još dva brata, ali su mrtvi.

— Baš mi je žao — lagala je. — Kako su umrli?

— Ne znamo sasvim pouzdano. Ubijeni su, ali nismo sasvim načistu tko ih je ustrijelio.

Sada on laže, pomisli Liz. Zar ne može priznati da su mu oba brata stradala od ženske ruke?

— To je grozno — reče mu, tobože suosjećano. — Nastavi mi pričati o svom domu.

— O ranču »N«? — zapita on, prelazeći joj dlanom po savršenim prsima. Zastenjala je kao da uživa, dok se istodobno ježila od gađenja.

— Velik je, Elizabet, vrlo velik i lijep... ali nije lijep kao ti.

— Baš si sladak — reče mu ona i, podigavši glavu, kratko ga poljubi u usta.

Nastavio je pričati o očevu posjedu, velikom i dobro zaštićenom, no

nije joj ponudio da je odvede tamo, a ona nije još htjela predložiti nešto takvo.

Možda to učini treće noći, mislila je, a ne već sada. Međutim, treća je noć bila malo drukčija.

* * *

– Što bi htio? – zapita Gus Nolan sina Lesa.

– Htio bih da večeras ne dopustiš Blueu da ode u grad – ponovi mu Les.

– A zbog čega, dovraga?

– Ne mogu ti to zasad kazati – odgovori Les – ali je važno.

– Ideš opet u onu javnu kuću? – upita sumnjičavo stari Gus.

– Idem, oče.

– Hoćeš oteti bratu neku tamošnju drolju i zabaviti se s njom?

– Tako je, oče, baš to hoću.

Gus strese glavom.

– Nije mi jasno zašto idete neprestano tamo – progunda. – Trebalo bi da nađete neke pristojne djevojke koje bi vam bile dobre žene. Ostala ste mi samo vas dvojica. Hito bih još za života postati djed.

– Svakako.

– Dobro, idi – promrmlja Gus i odmahne rukom. – Dovoljno si star da znaš što ti je najpametnije, no možda još uspijem urazumiti Bluea. Idi, idi.

– Hvala ti, oče. Neće ti biti žao.

– Već mi je žao... – izusti Gus, no Les je već krenuo u grad k plavokosoj prostitutki.

Vidjevši da je Les Nolan ušao u »Kuću užitaka«¹ sâm, Liz Archer se donekle oneraspoložila. Pobrkali su joj se planovi. Gledala je kako mu Randi prilazi i potom je zapazila da se žestoko prepiru oko nečega. Randi se naglo okrene, bijesno je pogleda i odjuri, a Les Nolan krene polako prema plavokosoj Liz.

– Zdravo – reče joj on.

– Zdravo.

– Brat mi priča da si izuzetna – prozbori Les kad se zaustavio pred njom.

– Gdje je Blue večeras?

– Ah, večeras nije mogao doći, ali me zamolio da te lijepo pozdravim. – Koraknuvši još korak bliže, Les doda: – Međutim, odlučio sam te pozdraviti na svoj način.

Promatrajući ga, Liz se uznemiri. Blue je bio razmjerno pristojan mladić, no Les Nolan je bio sasvim drukčiji. Osim toga, naslutila je da Lesom ne bi nipošto mogla lako vladati.

– Onda, što veliš? – zapita on i čvrsto je uhvati za zglavke.

– Boli me – odvratila ona i tobože se pokušala osloboditi.

– Nije moguće da te to boli – odvratila on i stisne joj ruku tako da ju je ustinu zaboljelo.

– A što je s Randi večeras? Što joj se dogodilo?

– Nije joj se ništa dogodilo – odgovori Les, nagnuvši se prema njoj tako da joj je zasmrdio duhan u njegovu dahu. – Htio bih samo malu promjenu večeras.

Otimajući se nekoliko trenutaka, Liz brzo uvidi da joj ne ostaje ništa drugo nego da ode s njim u sobu ako želi ostvariti svoju osvetničku zamisao.

– U redu, dugonjo – reče mu. – Hajdemo gore.

– Kako god ti kažeš, curo.

Kad joj je pustio ruke, odlučno je krenula uz stepenište. Čim su ušli u njezinu sobu, okrene se prema njemu.

– Valjda ti je jasno – reče mu – da se Randi sada razljutila na mene.

– To je njezin problem – odbriši joj on. Približivši joj se, ščepa je

za ramena i reče joj: – Hajde, skidaj se.

Naglo joj povuče haljinu s ramena i umalo je podere pritom, te je razgoliti do struka. Zanjisu joj se čvrste grudi, sada slobodne. Uhvatio ih je grubo ručetinama i počeo gnječiti.

– Hej – prostenje ona.

– Ne prenemaži se! Vi, drolje, volite grubosti – reče joj on. Da bi to potkrijepio, gurne je tako snažno da je pala na krevet. Zatim joj povuče haljinu niz noge i baci je na pod.

– Čekaj malo – pobuni se ona i pokuša ustati, ali ju je smjesta gurnuo u prsa i prisilio da opet legne.

– Ne miči se! – naredi joj. Tad ustukne i počne se svlačiti.

Netremice ga gledajući, Liz pomisli kako bi lako posegnula pod krevet, izvukla revolver iz bisage i ustrijelila ga dok se svlači... no ovaj put se želi dokopati svih Nolana. Kad joj ne bi bilo to na pameti, ustrijelila bi ga ovdje kao zeca. Nadala se da će nagovoriti Bluea Nolana da je odvede na njihov ranč, te će ih tada pobiti sve... njega, Lesa i Gusa... jednim će udarcem ubiti tri muhe. Napokon će se završiti njezina potraga. Ubi je li sada Lesa, morat će pobjeći i opet vrebati, tko zna kako dugo, novu priliku da se dočepa Bluea i Gusa.

Ako želi ostvariti svoj naum, mora se pokoriti Lesu Nolanu.

Svukao se već do pojasa i sada je otkopčavao opasač. Objesi ga o stup starinskog kreveta. Zatim svuče hlače. Bio je kudikamo snažnije građen nego brat. Uključivši i onaj dio kojim se muškarci diče.

– Moj brat ima pravo u jednom pogledu – reče on, približivši se krevetu.

– Na što misliš?

– Zaista si lijepa.

– I ti si lijep – uspije ona jedva jedvice izustiti.

– Misliš? – zapita on, cereći se.

– Pokaži mi.

– Što?

– Pokaži mi koliko me lijepim smatraš – odvrati on i pokaže joj rukom što želi.

Zažmirila je i pokušala zaboraviti tko je čovjek kojem udovoljava. Nad njom se više izživljavao nego zadovoljavao.

Na njezino iznenađenje, Les Nolan nije htio prenoćiti kod nje, što joj je bilo i drago. Boljelo ju je već cijelo tijelo.

– Onda, kako ti se svidjelo? – zapita je on dok se oblačio.

– Bilo je... divno.

– Dabome. Sada kad sam gotov s tobom, potražiti ću Randi.

– Randi? – zapita ona i iznenađeno raširi oči. Zar poslije svega?

– Dabome – odgovori on cinično i prebaci opasač preko ramena:

– Valjda ne misliš da mi je jedna žena dovoljna?

Pride vratima, a onda se okrene i naceri joj se.

– Vidjet ćemo se opet, djevojko. Uskoro.

Za trenutak joj se sledila krv i uplašila se da ju je prepoznao. Ako posegne za revolverom, ona neće moći dohvatiti svoj, jer joj je pod krevetom.

Netremice ju je gledao u oči čašak-dva, zatim je otvorio vrata i zalupio ih za sobom.

Odahnula je, ali joj je u duši, nekako, ostala bojazan da on zna tko je ona.

Izišavši iz njene sobe, Les Nolan zastane i namršti se. Bio je zbunjen. Ako mu je ona ubila braću, kako mu je mogla onako udovoljavati?

Potraži Randi Perry, jer joj je htio pokazati da se na njega ne smije nikada razljutiti, i istodobno odluči posjetiti Elizabeth već sutra navečer. Idući put će je malo temeljitije provjeriti.

* * *

Snuždeno sjedeći na krevetu, Liz se zamisli. Mogla bi izvaditi revolver i potražiti Lesa Nolana, no neće to učiniti. Sve što je dosad izdržala, dogodilo joj se zato što je tako htjela, pa nipošto neće sada sve upropastiti. Neće baciti sve u vodu samo zato što je potištena i ljuti se zbog Lesovih grubosti.

Njezina je obitelj doživjela i nešto mnogo gore nego što su obične grubosti.

Dok se oblačila, pitala se hoće li, nakon ovih dvaju tjedana, više ikada moći voljeti nekoga i normalno živjeti s njim.

Najednom brizne u plač.

XXI

Najveći dio sutrašnjeg dana provela je Liz u svojoj sobi. Zaključala je vrata, izvadila je iz bisage revolvere i marljivo ih čistila. Htjela je da budu u besprijekornom stanju.

Bude li sreće, upotrijebit će ih već za dan ili dva. Nakon toga će ostaviti iza sebe Diablo City, Stevea Madonnu i njegovu »Kuću užitaka«. I sve Nolane... mrtve!

Istog jutra Les Nolan se upravo zaputio u staju kako bi popričao s ocem kad mu je presjekao put mlađi brat Blue, prišao mu i neuspješno ga udario po licu.

– Što ti je? – progunda Les i opipa čeljust.

– Nagovorio si oca da me sinoć zadrži kod kuće, a ti si otišao u grad i proveo noć s Liz, nije li tako?

– Nisam.

Blue ga namršteno pogleda. Znao je da je Les svakakav... prgav i grub... ali dosad mu nije još nikada lagao.

– Kako to misliš?

– Nisam proveo noć s Liz. Prenocio sam kod Randi – odgovori Les.

– Nisi pošao u krevet s Liz?

– To nisam rekao – ispravi ga Les. – Kazao sam da nisam proveo noć s njom.

– Onda si spavao s njom!

– Nisam s njom spavao – izusti strpljivo Les – nego smo radili nešto drugo.

– Gade prokleti! – reče Blue i ponovo zamahne, ali mu brat uhvati ruku svojom šaketinom.

– Dovoljno je što si me jedanput udario, mali, drugi put nećeš!

– Gade prokleti! – vikne opet Blue i zamahne drugom rukom. Les trzne glavu ustranu i izbjegne udarac, a onda mu povuče onu ruku koju je uhvatio tako da je odletio u prašinu.

U tom trenu izide iz staje Gus Nolan i ugleda ratoborne sinove

– Vrag vas odnio, što se događa?

– drekne, jurne prema njima i stane između njih. Pogleda Bluea, koji je još sjedio na tlu, i reče mu: – Digni se, momče! Što se događa? – Pogleda starijeg sina.

– Ništa, oče – odgovori Les.

– Ne bih rekao da se ne događa baš ništa – progunda Gus Nolan. Pogledavši opet mlađeg sina, zapita: – Što je, Blue?

– Neka ti on kaže! – vikne Blue i ljutito ode.

– Blue...

– Pusti ga, neka ide, oče – reče Les i dotakne Gusu rame. – Moram razgovarati s tobom.

– O čemu?

– O onom što se dogodilo u Newtonu.

– Neću više pričati o tom! – odbrusi mu Gus Nolan. Bijesno se zaputi prema staji, a Les ga je pratio u stopu.

– Važno je, oče.

– To je sada prošlost.

– Nije dokle god je ona djevojka živa.

Gus se naglo okrene prema njemu i ošine ga pogledom.

– Zar me hoćeš uvjeriti da mi je sinove pobila nekakva cura?

– Oče, o tom smo razgovarali već mnogo puta. Billya je nesumnjivo ubila djevojka. Znamo to pouzdano. A i Joea je ubila neka djevojka.

– Ne znamo je li riječ o istoj djevojci.

– A koja bi druga mogla biti? Slušaj, oče, kako se zvala ona cura iz Newtona?

– Ne znam.

– Pojma nemamo?

– Ako se sjećaš, nismo imali vremena za pristojno upoznavanje, Les.

– A prezime?

– Ne znam...

– Obitelj se zvala Archer, nije li tako?

Gus se malo zamisli.

– Mislim da je tako – promrmlja tada.

– Dobro – reče Les i htjede otići.

– Hej, čekaj malo, sinko! – uzvikne Gus i uhvati ga za ruku. – Što znači sve ovo? Zašto si se potukao s bratom i zašto se raspituješ o prezimenu one djevojke?

– Nisam htio ništa kazati dok ne budem sasvim siguran.

– U što siguran?

– Mislim da je ona ovdje.

– Ona djevojka?

Les kimne.

– Kod Madonne radi neka nova cura – reče – i mislim da bi to mogla biti ona. Očarala je Bluea.

– Htio si da sinoć zadržim Bluea ovdje zato da bi je mogao ispitati?

– Nisam je ispitivao. Pomislio sam da neće, ako nas toliko mrzi, biti sposobna za ono...

– Ne želim slušati što radiš ondje

– prekine ga Gus Nolan, podigavši ruku. Odobravao je osvetu... on i njegovi sinovi ubili su mnogo ljudi... ali nije odobravao raskalašen život.

– Posjetit ću je i večeras, oče, i provjeriti što je istina. Ako je to uistinu ona, dovest ću je ovamo i predati je tebi.

– Protivim se ubijanju žena – reče Gus Nolan – ali ću tu djevojku, ako mi je ubila sinove i ako mi dokažeš da je to ona, ubiti ne trepnuvši okom. Dovedi je ovamo, a ostalo je moja briga.

– Morat ćeš opet zadržati ovdje Bluea. Zavrtjela mu je mozgom tako da se više ne mogu pouzdati u nje.

Ti se pobrini za curu, a ja ću se pobrinuti za tvog brata.

* * *

Rano navečer odlučila je Liz napokon izići iz sobe i pojesti nešto. Dok se vraćala iz restorana u kojem je večerala, spazila je u glavnoj ulici Diablo Citya neka kola za kojima je išao privezan rezervni konj. Kola i konj učiniše joj se poznatima, pa je zastala, nadajući se da će moći vidjeti, bar za tren, lice čovjeka na kolima.

Kad mu je napokon ugledala lice, u prvi mu je čas htjela pritrčati, povući ga s kola i čvrsto zagrliti, ali se smjesta obuzdala i sakrila iza stupa kako ne bi on vidio nju. Ostala je ondje dokle god joj, očito se zaputivši prema konjušnici, nije nestao s vidika.

Na tim kolima je sjedio Tate Gilmore, vjerojatno jedini čovjek koji

je još mogao probuditi iskrene osjećaje u njoj.

Žurno prešavši preko ulice, uletjela je u »Kuću užitaka«. Kad je ušla u svoju sobu, zaključala je vrata. Pride krevetu, izvuče ispod njega bisagu i izvadi iz nje narančastu maramu koju joj je poklonio Tate. Čvrsto je držeći u rukama, pride prozoru kroz koji se vidjela glavna ulica i pogleda van, nadajući se da će ga opaziti negdje.

Međutim, nije htjela da on nju vidi. Ne znajući kako dugo će on ostati u gradu i hoće li dolaziti u »Kuću užitaka«, pitala se dokle će ga moći izbjegavati. Valjda se neće sresti s njim prije nego što uspije nagovoriti Bluea Nolana da je već sutra ujutro odvede na ranč.

Premda je željela porazgovarati s Tateom Gilmoreom i čvrsto ga zagrliti, bez ikakvih prljavih primisli, ujedno ga se i bojala. On se nije složio s njezinim naumom i bio bi, vjerojatno, pogotovu nezadovoljan kad bi sada vidio kakvim se metodama poslužila. Ako bi je sreo, zacijelo bi je pokušao odvratiti od svega.

Ponajviše se bojala, priznala je sebi dok je grozničavo omatala maramu oko šaka, da bi mu to moglo i poći za rukom. Ne smije to dopustiti.

* * *

Te je večeri, kad god bi ušao neki muškarac, Liz skrivala lice dokle god se ne bi uvjerila da nije riječ o Tateu. Nije, zapravo, poznala Tatea naročito dobro, pa nije znala što se može očekivati od njega. Ipak, on je muškarac, pa će se, vrlo vjerojatno, pojaviti ovdje prije ili kasnije.

Što kasnije, mislila je, to bolje.

Napokon je ušao jedan poznat čovjek, no nije to bio Tate.

Bio je to Les Nolan.

Ona bojazan što ju je osjetila sinoć, bojazan da Les Nolan, možda, zna tko je ona, oživjela je čim ga je Liz ugledala na vratima. Došao je Sam, što je značilo da je Blue ostao opet na ranču.

Kad ju je spazio, pozvao ju je rukom k sebi. Krenula je kroz salon, ali mu je Randi prišla prva.

— ... najednom su ti potrebne dvije žene? — govorila je Randi kad se Liz približila toliko da je mogla čuti riječi.

— Randi, zar hoćeš da te opet naučim pameti? — progunda Les.

Liz je nije vidjela cijeli dan, pa je tek sada, kad je tamnokosa žena okrenula lice, shvatila o čemu govori Les Nolan. Randi je imala ispod desnog oka veliku modricu i uzalud ju je pokušala prikriti šminkom.

— Ne, neću — odgovori Randi. Držala se skrušeno, ali joj u očima, kad je ugledala Liz, bljesne mržnja.

— Gubi se — reče joj Les i gurne je. — Vidjet ćemo se poslije.

Mržnja joj se zadrži na licu kad je potrčala uz stepenište, vjerojatno krenuvši u svoju sobu.

— Zar moraš tako postupati s njom? — zapita Liz.

— Ona to obožava. Svim se ženama sviđa takav postupak — odvratila Les, približi joj se i uhvati je za nadlakticu. Ščepao ju je tako snažno da je znala da će njegovi prsti ostaviti tragove. — Kazao sam ti da ćemo se ponovo vidjeti. Elizabeth.

— Nisam te očekivala tako brzo — prozbori ona i uzalud se pokušala istrgnuti.

— Ne potcjenjuj sama sebe. Hajdemo gore.

— Čekam nekoga.

— Blue neće doći, Elizabeth — reče joj Les. — Hajdemo gore. — Povede je prema stepeništu.

U tom se času otvore ulazna vra-

ta i pojavi se Tate Gilmore, no Liz nije znala da li ju je spazio ili nije. Les je nije pustio dok nisu ušli u sobu.

– Večeras ćemo igrati igru malo drukčije – reče joj on, naglo joj strgne haljinu i pljusne je. Kad je pala na krevet, pomislila je na svoje revolvere što su joj izvan dohvata pod posteljom.

XXII

Les Nolan je ostao cijelu noć kod Liz, spavajući vrlo malo i uglavnom je zlostavljajući ovako ili onako. Međutim, kad se u sobu uvuklo prvo jutarnje sivilo, napokon je zaspa, a Liz je samo to čekala.

Pomakne se i pokuša izvući ispod njegove lijeve noge što ju je prebacio preko nje. Cijelu je noć mislila na revolvere pod krevetom, izvan dohvata, i tek sada joj se ukazala prilika da ih se dočepa. Srce joj je mahnito lupalo, te joj se činilo da će joj se, ne bude li napokon dohvatila oružje, rasprsnuti.

Izvukavši se ispod noge, digne se, ali je u tom trenu ščepa za desnu ruku Lesova velika šaka.

– Kamo ćeš? – zapita on, podrugljivo se smješkajući. Ili mu je san bio vrlo lak, ili je samo hinio da spava kako bi vidio što će ona učiniti.

– Ja bih... – zausti ona, ali joj on stegne ruku tako čvrsto da su joj od boli navrle suze na oči.

– Nismo još završili – reče on, sjedne u krevetu i naceri joj se. – Reci mi svoje prezime.

– Što? – zapita Liz, pomislivši da ga nije dobro čula.

– Reci mi prezime.

Zna tko je ona!

U tom je času shvatila da neće izići iz sobe živa ako ne uspije do-

hvatiti lijevom rukom jedan od svojih revolvera.

– Zašto te zanima moje prezime?

– upita ga, istodobno dotaknuvši lijevom rukom bisage pod krevetom.

– Prezime ti je Archer? – reče on. – Je li tako, kujo? Ubila si mi braću, zar ne?

– Ne znam što govoriš...

– Odgovori mi, prokleta, bila! – vikne on. U trenutku kad je uhvatila držku malog revolvera, one je potražio desnom rukom svoje oružje.

Za trenutak se osvrnuo prema opasaču, obješenom o stup kreveta, te je u tom trenu izvukla mali revolver. Uperila mu je cijev u čelo i dotaknula ga njezinim otvorom.

– Tako je, Nolane – reče mu glasom punim mržnje. – Prezime mi je Archer. – Napne kokot i zatraži: – Pusti mi ruku.

Oklijevao je.

– Dobro, posegni za oružjem – reče mu izazovno. – Daj mi povod da te ustrijelim.

Za trenutak joj se učinilo da će posegnuti za revolverom, a onda se predomislio i pustio joj ruku.

Odmah je ustuknula.

– Digni se i udalji od opasača – naredi mu.

Ustao je, okrenut prema njoj, i koraknuo ustranu.

– Što sada? – zapita je. – Zar ćeš me ubiti ovdje?

– Samo ako me prisiliš – odgovori mu ona.

– Koliko čujem, mom bratu si dala priliku da povuče oružje i pobijedila si ga.

– I ti ćeš dobiti priliku, ali ne odmah.

– Dobro, što ćemo sada?

– Najprije ćemo se obući.

– Zaista? – upita on, cerekajući joj se pohotno. – Mogli bismo još neko vrijeme ostati u krevetu. Vjeruj mi, mogao bih ti još štošta pokazati.

– Okreni se! – naredi ona, nashavši se u velikom iskušenju da mu zauvijek izbriše s lica zloradi smijeh. Kad ju je poslušao, u dva se koraka približila i udarila ga revolverskim drškom po glavi tako snažno da joj se zatresla cijela ruka. Stropoštao se na pod. Dok ga je gledala, nastojala je ovladati sobom. Drhtala je, sjećajući se svih onih poniženja kojima ju je izvrgnuo, i željela ga se riješiti zauvijek. Međutim, podsjetila je samu sebe da postoje još dvojica Nolana s kojima se treba obračunati i da bi bilo najbolje da ih ukloni sve jednim udarcem.

Upravo to će učiniti. Još danas!

* * *

Kad se Les Nolan prvi put pomaknuo, Liz Archer se već oprala, obukla i zakopčala opasač oko bokova. Onaj mali revolver, što ga je kupila dok je radila kod Andy, zataknula je za pojas, ispod košulje. A Nolanov je veliki kolt, također zataknula za pojas, ali s vanjske strane košulje.

Gledala je Lesa kako se na podu okreće na leđa, otvara oči i opet, kao i onda kad se probudio u krevetu, postaje odmah svjestan svega. Potraživši je očima, prodirno se zagledao u nju.

– To nije bilo pošteno.

– Ustani i obuci se – reče mu ona. – Dosadilo mi te gledati.

– Dosad mi je to reklo vrlo malo žena – odvrati joj on, dižući se i držeći se tako kao da udarac po glavi nije ostavio nikakve posljedice.

– Dosta mi je tvog hvalisanja.

– Ne hvališem se – ispravi je on.

– Samo govorim činjenice.

Bilo joj je žao što se, dok se oblačio, nije nimalo zabrinuo. Nije se vladao nervozno.

– Što ćemo sada? – upita je on, stojeći najprije na jednoj nozi, zatim na drugoj dok je obuvao čizme.

– Prošetat ćemo ulicom?

– Odvest ćeš me na vaš ranč.

Ukočio se i iznenađeno zagledao u nju, a onda se naceri.

– Nevjerojatno – izusti.

– Zašto ti je to nevjerojatno?

– Kad bih ja tebe držao na nišanu, odveo bih te upravo tamo.

– Bilo kako bilo, idemo na ranč.

– Na to si htjela nagovoriti Bluea? Da te odvede na ranč kako bi nas sve mogla pobiti?

– Tako je.

– Kad budemo svi na okupu, imat ćeš prilično težak zadatak, mogu ti reći. Zašto me ne ustrijeliš odmah i riješiš se barem jednog od nas?

– Želim vas pobiti sve. Uzmi šešir, pa krenimo – naredi Liz.

Kad je uzeo šešir i koraknuo prema vratima, zaostala je iza njega toliko da može, ako je pokuša napasti, navrijeme izvući oružje.

– Zar nećeš izvaditi revolver? – reče joj on.

– U ovom gradu imaš prijatelja. Ne bih im trebala pokazati što se zbiva.

– Pametna si.

– Ali okani se bilo kakvih ludih pomisli – doda ona. – Pokušaš li bili što, ubit ću te.

– Vjerujem ti.

– Bolje za tebe.

– I ti meni vjeruj – reče joj Les Nolan. – Kad se nađemo na našoj zemlji, možeš se smatrati mrtvom.

– Vidjet ćemo – odvrati mu Liz.

– Hajdemo.

Zastadoše u hodniku kad su ugledali Stevea Madonnu kako dolazi sa stepeništa. Provjeravao je što je s djevojkama nakon noćnog rada.

– Dovraga, što je...

– Makni se, Steve – reče mu Liz.

– Kojeg si se vraga obukla tako?

– zapita on, govoreći kao poslodavac namještenici.

– Napušta posao, Steve – umiješa se Les.

– Napušta posao! Ne smiješ to učiniti, Liz.

– Dosta mi je tvojih igrice, Madonna – reče osorno Liz. – Makni mi se s puta!

– Savjetujem ti da je poslušáš, Steve. Poludjela je.

Liz gurne Lesa prema Madonni, koji se žurno makne ustranu. Dok je prolazila mimo njega, bila je vrlo oprezna, no nije pokušao ništa. Upravo zaključivši da je prebrodila jedinu prepreku, začuje iza sebe glas.

– Stanite!

Te je riječi izrekla Randi, držeći u ruci malen pištolj i uperivši ga ravno u Liz.

– Nije mi jasno što se događa...

– Tako je, Randi, nije ti jasno – reče joj Liz – pa spremi pištolj i vrati se u svoju sobu.

– Kamo vodiš Lesa? – zapita Randi.

– Ubit će me, Randi – progovori Les Nolan. – Zar ćeš joj to dopustiti?

– Ubit će te? Zašto?

– Zato što je on prava životinja, Randi – reče Liz. Madonna se priljubio uza zid da bi se našao izvan linije gađanja i zbunjeno je promatrao prizor. – Pogledaj kakvo ti je lice. Zar te to prvi put tukao?

– N-nije.

– Veli da to obožavaš.

– Nije istina! Nepodnošljivo mi je!

– Onda ga dobro pogledaj prvi put u životu i shvati kakav je. Pobio mi je cijelu obitelj, Randi, pa mora platiti zbog toga.

Nastojala je pokolebati tamnokus Randi dok Les ne smisli nekakvu podvalu.

– Randi, ako me namjeravaš zaustaviti, morat ćeš mi pucati u leđa

– reče ona. – Hajdemo Nolane.

– Pucaj, Randi – vikne Les Nolan. – Pucaj u nju. Ubij je.

Liz se napnu ledni mišići dok je čekala da joj se u tijelo zabije metak, ali ne odjekne hitac.

– Kuja – progunda Les Nolan kad su krenuli niz stepenice.

– Samo produži – reče mu Liz, odahnuvši.

Budući da je bilo još rano, nisu sreli nikoga drugog na putu do uličnih vrata, a kad su izišli na ulicu, zaputili su se prema konjušnici, gdje je ona, najprije mu izvukavši iz navlake na sedlu pušku i bacivši je na sjenik, natjerala Lesa da im osedla oboma konje, zatim mu je naredila neka ustukne kako bi mogla provjeriti da li joj je dovoljno pritegnuo kolan.

– Oprezna si – reče on.

– Veoma.

Uzjahala je prva i pažljivo ga gledala dok se penjao na konja.

– Dajem ti prednost – reče joj on, a kad je zatresla glavom, osmjehe se i krene prvi iz konjušnice, očito samouvjeren kao i prije.

* * *

Jašući iz grada, nisu opazili čovjeka koji ih je gledao kroz hotelski prozor.

Tate Gilmore zamišljeno protrlja bradu. Sinoć mu se učinilo da je u javnoj kući vidio Liz Archer. Zar bi Liz bila u javnoj kući? Jučer nije

mogao vjerovati očima. Međutim, kad je razmislio, zaključio je da se nije prevario. Ono je, dabome, bila Liz i njezine su pobude prilično jasne. Čim je došao u Diablo City, čuo je za Nolane, pa je lako odgonetnuo što radi Liz ovdje. Pošavši s jednom od djevojaka u sobu, zapitao ju je tko je onaj čovjek s kojom je vidio Liz... »plavokosu curu«, kako je rekao. Kad je otkrio da je riječ o Lesu Nolanu, zaključio je da je Liz, bez ikakve dvojbe, već smislila nekakav plan. Neće joj se javiti, odlučio je, niti će joj ponuditi pomoć. Ono čega se prihvatila mora izvršiti sama, ali on će biti u blizini... za svaki slučaj.

Udaljivši se od prozora i posegnuvši za opasačem, Tate je slutio da će se Lizina duga potraga uskoro završiti. Premda je znao da se već pročula svojom sposobnošću, ipak se bojao da je ovaj put uzela prevelik zaloga. Les Nolan je već poznat revolveraš, a sinoć je u salunu čuo da je Blue Nolan, mlađi brat, zapravo još brži od Lesa,

Zakopčavši opasač oko bokova, iziđe iz hotela i krene prema konjušnici.

Vrijeme je da mu se konj malo razgiba.

XXIV

— Što ćeš učiniti kad stignemo tamo? — zapita Les Nolan. Neprestano ju je ispitivao, a ona mu nije odgovarala nijednom, nadajući se da će ga uzdrmati svojom šutnjom. Ali dogodilo se obratno. Živci su bili sve napetiji njoj, a ne njemu, jer se on, zahvaljujući iskustvu, bolje snalazio u takvoj situaciji. — Vajda ti je jasno da ćeš se naći u velikim nevoljama? — doda on. Nije mogla shvatiti kako se može držati tako bezbrižno.

— Zaveži! — planula je napokon i odmah se pokajala što joj je ta riječ izletjela iz usta.

— Uznemirila si se, ha? — zapita Nolan. — Dabome, ubila si dosad najmanje dvojicu ljudi, zar ne? Neće ti biti lako, a mi ti, budi uvjerena, nećemo olakšati položaj. Blue je mlad i možda će se usplahiriti, ali će to nadoknaditi svojom brzinom. Ja nisam nikada nervozan, a stari je preglup da bi se uplašio. Dakle, imat ćeš vrlo težak posao. Je li ti jasno?

Najednom se, dok ju je Les Nolan izazivao, potpuno smirila. Spoznala je nešto što će joj omogućiti da mnogo lakše podnese Lesove izazove i da gotovo bez strepnji dočeka konačni obračun.

Nije još htjela otkriti Lesu Nolanu što je posrijedi. Pustit će ga neka priča dok ne stignu na ranč, a tada, uoči borbe, otkrit će mu što osjeća.

Ako ga to ne dirne, neće ništa.

Gus Nolan i njegov sin Bule htjeli su upravo uzjahati na konje i pridružiti se kaubojima koji su okupljali odlutalu stoku kadli su ugledali dva jahača što su se približavali kući. Odmah su prepoznali Lesa Nolana, koji je jahao na čelu, ali im je trebalo nekoliko trenutaka da shvate da je drugi jahač neka žena.

— Koji je to vrag? — prozbori Blue Nolan.

— Kujin sin! — prosikće iznenadeno Gus Nolan.

Zaustavivši se na brežuljku s kojeg se vidio ranč Nolanovih, Tate Gilmore sjaše, izvuče iz navlake na sedlu vinčesterku, potraži stablo s prikladnom račvastom granom i nasloni na nju puščanu cijev. Gledajući niz cijev, nije još odlučio ko ga će uzeti na nišan, ali je bio zado-

voljan što će moći pomoći Liz Archer ako bude potrebno.

Gledao je i strpljivo čekao.

Premda nije mogla vidjeti Lesovo lice dok su se približavali njegovu bratu i ocu, Liz je naslutila da im se on smiješi i nastoji im pokazati svoje samopouzdanje.

– Elizabeth, što radiš ovdje... s njim? – zapita zbunjeno Blue.

– Žao mi je, Blue.

– Nije onakva kakvom je smatraš, braco – reče Les Nolan. – No mora se priznati da zna svoj posao.

– Dobro, Lese, koji se to vrug događa? – zapita Gus. U tom času opazi da su Lesu korice prazne, pa doda: – Gdje ti je revolver?

– Kod mene – progovori Liz.

– Elizabeth...

– Pustite damu da vam objasni – prozbori podrugljivo Les Nolan. Pogledavši je preko ramena, reče joj: – Hajde, curo, pričaj im.

Natobazirujući se na njega, Liz se obrati ostaloj dvojici Nolana.

– Pobili ste mi obitelj.

– Pošto si mi ubila sina Billya! – odbrusi joj Gus Nolan.

– A prije toga je on ustrijelio monka s kojim sam se zaručila. – Sada joj je bilo jasno da je Jack Marshall bio premlad i neiskusn i nije mogla zamisliti sebe u braku s njim. No tada je bila zaljubljena u njega.

– Bila je to poštena borba – odbrusi Gus, ali ne baš uvjerljivo.

– Taj mladić nije nikad u životu povukao oružje. Bilo je to pravo umjetstvo. Kad sam se osvetila, došli ste sa svojim sinovima i pobili mi cijelu obitelj. Pronašla sam vam sina Joea i ubila ga u poštenom dvoboju. Sada ću dovršiti posao.

– Pobit ćeš nas sve? – zapita Gus, koji nije nosio revolver.

– Pošteno ću vam svima dati priliku, kao što sam je dala i Joeu.

– Ja se ne služim revolverom.

– Imate pušku – odvratila Liz i pokaže glavom na njegovo sedlo. Konj je stajao kraj njega, pa Gus htjede odmah posegnuti za puškom.

– Ne dirajte je – reče mu ona. – Dovoljno ste blizu.

– To nije pošteno.

– Vaši sinovi imaju revolvare. Borba će biti poštena.

– Ja nemam revolver – javi se Les Nolan.

– Dobit ćeš ga. Sjaši.

Kad je Les skliznuo s konja, Blue Nolan korakne prema njoj.

– Elizabeth, ne mogu vjerovati da je ovo istina – progovori. – Mislio sam da... osjećaš nešto prema meni.

Les prezirno puhne i strese glavu.

– Žao mi je, Blue – reče ona – no ježila sam se kad god si me do-dirnuo.

– Ne, to nije istina!

– Istina je, mali. Da si mi dao priliku da ti objasnim, sada bi već znao sve to. Les pogleda Liz i doda:

– Obojica smo je posjedovali, a sada bi nas htjela ubiti.

– Povuci se – reče mu Liz, te je ustuknuo tako da se našao u ravni s ocem i bratom. – Nemoj još posegnuti za oružjem, Blue – nastavi Liz. – Sjahat ću i dobaciti Lesu revolver. Kad ga spusti u korice, možete posegnuti za oružjem.

– Luda je – reče Gus.

– Uplašena je, oče – natukne Les.

– Obojica ste u zabludi – odvratila Liz. Najmeravala im je sada otkriti ono što je maloprije spoznala dok je jahala na ranč. Zavuče lijevu ruku pod ovratnik, dotakne za tren mali privjesak koji joj je poklonio Rizik i tada izvuče narančastu ma-

ramu koju joj je dao Tate te je raširi. – Više nemam obitelj i nemam za što živjeti. Nisam luda ni uplašena, samo mi je sasvim svejedno hoću li živjeti ili umrijeti. Što god se dogodilo ovdje, ja pobjeđujem!

Prvi put se, opazila je, uzdrimalo Lesovo samopouzdanje. Znala je da je već pobijedila.

Izvuče iza pojasa Lesov revolver i dobaci mu ga.

* * *

Tate Gilmore nije mogao vjerovati očima. Liz se namjerava obračunati sa svom trojicom istodobno! Uхвати na nišan Lesa Nolana. On je stariji i iskusniji, pa je stoga opasniji nego mlađi brat, koliko god brz bio.

Osim toga, on je bio najveća meta. Međutim, Tate je namjeravao opaliti samo ako to bude prijeko potrebno. Nema smisla da se upliće u Lizinu igru.

Les Nolan vidjevši svoj revolver kako leti kroz zrak prema njemu, znao je da bi ga mogao uhvatiti i opaliti prije nego što bi ona stigla reagirati. Međutim, kad ga je uhvatio, ruka mu je, sama od sebe, spustila kolt u korice.

Bio je spreman.

Liz je hladnokrvno čekala da Nolanu povuku prvi potez. Zaboga, namjerava se suprotstaviti trojici istodobno! Tate Gilmore bi pobješnio kad bi to znao!

Usredoči se na Lesa Nolana. Znala je da su otac i brat, također, prepustili njemu glavnu riječ. Iako je Blue, navodno, brži, Les je iskusniji i opasniji. Zagledala mu se u oči, čekajući najmanji znak koji će ga odati, i gledala je Bluea i Gusa samo krajičkom oka.

* * *

Kad je Les Nolan napokon poseg-

nuo za oružjem, dogodilo se to baš onako kako joj je, dok ju je učio, govorio Tate Gilmore. U tim presudnim trenucima kao da vrijeme teče sporije nego inače. Vidjela je pore na Lesovu licu, kapljice znoja što su mu tekle niz desni obraz. Čula je tiho struganje dok je Blue Nolan izvlačio revolver iz korica.

Bila je čudnovato brza.

Les Nolan nije još ni izvukao revolver iz korica kad ga je njezin metak pogodio usred prsiju. Znala je da mora sada biti munjevita, jer je Blue već izvukao oružje iz korica. Okrenula se prema njemu baš kad je brzopleto okinuo, pa je metak fijuknuo daleko od nje. Blue pokuša ponovo napeti kokot i još jedanput opaliti, ali mu njezin metak smrskao desno rame. Ruka mu smjesta odveni i revolver padne na tlo.

Gus Nolan je pokušao što brže izvući pušku iz navlake i uperiti je u nju, ali mu je u prevelikoj žurbi umalo ispala. Bila je još uperena u zemlju kad je Liz okrenula prema njemu revolver i napela ga. Razrogačio je oči u samrtnom strahu. A onda je spustila revolver.

Pribrala se, otrijeznila i uvidjela kakva je situacija. Les Nolan je ležao na leđima u prašini. Mrtav. Blue je klečao na jednom koljenu i držao se za smrskano desno rame. A Gus je čekao da iz revolverске cijevi izleti sljedeći metak. Kad se to nije dogodilo, od olakšanja se spustio na koljena. Međutim, predah je bio kratkotrajan. Shvativši da je ostao živ, pomislio je odmah na sinove.

– Les je mrtav, Guse – reče mu Liz. – A Blue neće više nikada pucati. Ostavljam ti više nego što si ti ostavio meni. Ostavljam ti bar jednog sina. – Spustivši revolver u korice, doda: – Gotovo je.

Gus Nolan se nesigurno digne i pride jedinom preživjelom sinu. Čvrsto ga zagrli i privine na prsa.

— Gotovo je — ponovi, digavši pogled prema Liz Archer.

XXV

Još ne vjerujući očima, ali se veoma poneseći, Tate Gilmore uzjaše na konja i žurno se zaputi u grad.

Liz Archer se također vratila u Diablo City samo po svoje stvari. Nije se htjela pozdraviti ni s kime, a ponajmanje sa Steveom Madonom. Ni s kime u tom gradu nije više željela prozboriti ni riječ. Upravo izišavši iz sobe, naleti na Randi Perry, koja ju je čekala u hodniku.

— Je li mrtav? — zapita Randi.

— Jest, mrtav je.

— Dobro, Liz, oprosti što sam...

— Ne ispričavaj se, Randi. Sve je to sada prošlost i želim započeti nov život, a to bi trebalo da i ti učiniš... daleko odavde!

— Rekla sam ti već jednom da nemam kamo otići.

— Ni ja nemam nikoga, Randi —

odvрати Liz — ali ipak idem nekamo.

— Sretno.

— I tebi.

Jašući iz grada, nije imala pred sobom nikakav cilj. Završilo se njezino traganje za osvetom. Što će sada?

Kad je ostavila iza sebe posljednje kuće, ugleda pred sobom na cesti neka kola. Približi im se i zaustavi.

Tate Gilmore ju je šutke gledao nekoliko trenutaka.

Brzopleto si ispalila posljednji hitac — prigovori joj. — Zato si ga i pogodila samo u rame.

Blagooka kimne.

— Možda je tako i bolje — reče. I on kimne.

— Možemo li neko vrijeme zajedno? — upita je.

Slegnula je ramenima.

— Ionako idem bilo kamo.

— Kakve li slučajnosti! — odvрати on. — Baš tamo idem i ja.

K R A J

U pripremi:

John Gray:

Vučji zov

PRETPLATA U SFRJ: Sve informacije o pretplati u tu-
zemstvu na telefon 041/341-277

Uplate se šalju na žiro račun NIŠPRO VJESNIK ZA-
GREB, 30101-833-2052 sa naznakom »za pretplatu na list
LASO«. U slučaju poskupljenja lista u toku pretplatnog
perioda pretplatniku se priznaje stara cijena do isteka
pretplate:

Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DEM 44,00,
ATS 310,00, SHF 37,00, NLG 50,00, SEK 155,00, FRF 147,00,
USD 23,00 (avionom USD 27,30), CAD 31,00 (avionom CAD
36,10), Australija AUD 30,00 (avionom AUD 36,70). Uplata
na devizni račun 30101-620-16-25731-3296911 kod Udru-
žene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb (za
»Laso«, izdanje OOUR-a IRI). Ekonomska propaganda:
»Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i
jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 1/1 10,000.000 d, c/b stranica 1/1
7,000.000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Re-
publičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku
kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 16. IX. 1973.

Rukopisi se ne vraćaju.

LASO iduceg petka

